alella

Núm. 401
Especial Sant Jordi
any 66

Exemplar gratuït

Els personatges de la revista Alella

Quaranta anys de retrats que formen part de la memòria col·lectiva d'Alella

RENTAT ALELLA

TREN DE RENTAT SUAU,
AMB RASPALLS TÈXTILS.

11 BOXES DE RENTAT A PRESSIÓ
AMB AIGUA CALENTA, CERA ESPECIAL AMB TEFLÓ I ESBANDIT AMB AIGUA OSMOTITZADA.

PAGAMENT AMB TARGETA DE CRÈDIT
AL TÚNEL DE RENTAT, ALS BOXES I ALS ASPIRADORS.

NOUS PROGRAMES DE RENTAT AMB ESCUMA
XXL CHRIST BUBBLE GUN FOAM.

22 ASPIRADORS I D'ALTRES COMPLEMENTS.

NOVA MÀQUINA DE NETEJA ESTORES. PRÀCTICA I RÀPIDA, PER NOMÉS 1 EURO.

Carretera d'Alella, km. 1
08328 Alella
(Al costat de la gasolinera BP)

Christ WASH SYSTEMS

CAR WASH

alella
Revista independent d'informació local

Edita
ASSOCIACIÓ CULTURAL REVISTA ALELLA
Eduard Serra i Güell, 2
08328 Alella
revista.alella@gmail.com
www.revistaalella.cat

Director: Ramon Ruiz Bruy
Sotsdirector: Eudald Serra
Redactor en cap: Òscar Pallarès

Han col·laborat en l'elaboració d'aquest especial:
Marta Albertí, Laia de Bobes, Cristina Gaggioli, Òscar Pallarès i Ramon Ruiz

Publicitat: Òscar Pallarès (Tel. 654 40 40 43)
Subscripcions: Carme Vilaseca
www.revistaalella.cat/subscripcio
Comptabilitat: Araceli Carbó i Carme Vilaseca
Correcció: Laia de Bobes
Disseny gràfic i maquetació: Josep Puig
Producció: RRB
Impressió: Rotimpress

Dipòsit legal: B-24.950-62
Col·laboració: exemplar gratuït

Amb el suport de:

Ajuntament d'Alella

Generalitat de Catalunya

Premi Tasis-Torrent 1989 de premsa comarcal.
Fundada l'any 1960 per Eduard Serra i Güell.
Dirigida per Esteve Riambau i Saurí de 1989 a 1994.

La revista Alella no es responsabilitza necessàriament de les opinions que continguin els articles signats.

REVISTA ALELLA
En català
des de 1960

ACPC
Associació Catalana de la Premsa Comarcal

SUMARI

Coberta
Collage que representa un número 40 fet amb algunes de les fotos dels Personatges de la revista Alella. Simbolitza els quaranta anys que fa que es va iniciar la publicació d'aquesta secció a la nostra revista.

09. Entrevista
Entrevistem a Laia de Bobes i Jordi Farrús, autora i fotògraf de la secció ´El Personatge´.

12. 40 anys de personatges
Un recorregut exhaustiu pel total de seccions del Personatge que han aparegut a la revista Alella en els darrers 50 anys, amb la corresponent foto i un resum del text actualitzat.

58. Cultura
La secció del Personatge: retratar persones per entendre el poble.

Editorial

Els Personatges: una memòria compartida

Aquest Sant Jordi, la revista *Alella* acompanya l'exposició *Els Personatges de la revista Alella*. *40 anys de retrats* amb aquest número especial que en recull el sentit i n'amplia el contingut. D'alguna manera, aquesta publicació n'és també el catàleg: les exposicions són efímeres; el paper, i ara també el suport digital, en preserven la memòria. L'exposició i aquest número especial, el 401, celebren també una fita històrica de la revista Alella: els 400 números.

La gènesi és recent però respon a un propòsit antic: l'estiu passat, en Jordi Farrús em va recordar una idea que feia temps que havíem compartit: reunir en una exposició tots els retrats de la sèrie. "A la nostra edat, quan ens proposem fer alguna cosa, ens hem d'afanyar." Pocs dies després, en plena Festa de la Verema, la proposta trobava el suport immediat de l'alcalde, Marc Almendro, i, poc després, amb la regidora de Cultura, Elisabet Vilaró, començava a prendre forma.

De seguida vam entendre que el projecte no podia ser parcial. No es tractava només dels retrats d'en Jordi Farrús, autor de la gran majoria, sinó de tota la sèrie: des dels primers personatges fins als més recents. Això ens situava davant d'un repte considerable: recuperar quaranta anys de fotografies generades sense criteris d'arxiu, en suports diversos, des de l'analògic fins als primers formats digitals.

La recuperació ha estat una feina lenta i precisa. Òscar Pallarès ha digitalitzat els originals en paper i ha unificat els arxius disponibles, construint un corpus coherent. A partir d'aquí, amb Marta Albertí, de Pledefotos, s'ha dut a terme un procés de restauració que ha exigit criteri: millorar les imatges sense desvirtuar-les, en un moment en què les eines digitals permeten intervencions gairebé il·limitades.

En paral·lel, la dimensió de la mostra obligava a repensar l'espai. La solució ha estat sumar el vestíbul de l'Espai d'Arts Escèniques i la paret expositiva del Casal d'Alella, en una col·laboració que ha fet possible acollir la totalitat del projecte. En aquest procés, la coordinació institucional, amb un paper destacat de Marta del Castillo, i el suport dels equips municipals han estat determinants. També cal ressaltar la bona disposició de la Junta del Casal d'Alella i de la seva presidenta, Anna Alfaro.

La dimensió gràfica porta el segell d'en Josep Puig, responsable del disseny i de la maquetació d'aquest número, així com del grafisme de l'exposició i de la seva comunicació i difusió.

Aquesta revista recull totes les imatges de la mostra i en proposa una nova lectura: cada retrat s'acompanya d'una síntesi actualitzada dels textos originals. Cal reconèixer aquí la feina de Cristina Gaggioli i, especialment, de Laia de Bobes, autora de més de noranta dels perfils originals i ara novament responsable de la revisió i actualització dels textos. La Laia de Bobes, juntament amb en Jordi Farrús, han format el tàndem que ha sostingut la secció al llarg dels anys, amb una continuïtat que explica en bona part la seva solidesa.

El muntatge ha comptat també amb la implicació de Pep Sabaté, Joan Mateu i Pere Homs. L'acte d'inauguració ha inclòs la participació del cantautor alellenc Narcís Perich, que hi aporta una dimensió musical.

Aquest número, com la mateixa exposició, vol ser, sobretot, un gest d'agraïment a totes les persones que han passat per la secció, a totes les que l'han feta possible i, en un sentit més ampli, a tots els qui, al llarg de seixanta-sis anys, han sostingut aquest projecte col·lectiu i voluntari que és la revista *Alella*.

Perquè, al capdavall, aquests retrats no són només una suma de trajectòries individuals. Són una manera de mirar-nos com a comunitat. I de recordar que un poble és, abans que res, la seva gent.

Ramon Ruiz Bruy

VISITA'NS!
Enoturisme personalitzat

+34 628 624 182
visita@artlaieta.wine

www.artlaieta.wine @artlaieta
Camí baix de Tiana s/n · 08328 Alella, Barcelona

WINEinMODERATION
ELEGIR | COMPARTIR | CUIDAR

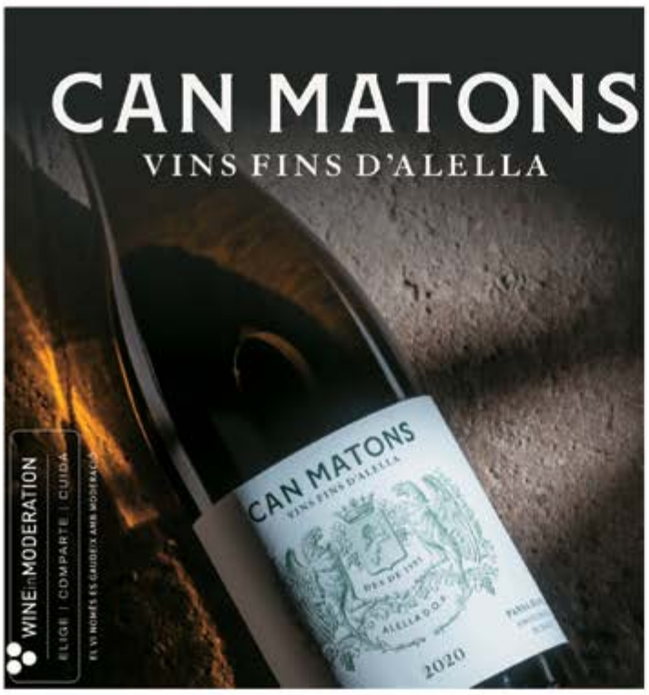

JORDANA

Rambla Àngel Guimerà, 60
ALELLA · 08328
cellerjordana@hotmail.com
Tel. 93 180 66 78

VENDA I DEGUSTACIÓ D'EMBOTITS, FORMATGES, VINS I CAVES

Obert de 9 a 14 h, de dilluns a divendres
de 9 a 15 h, dissabte i diumenge
De 17 a 20:30 h, de dilluns a dissabte
Dimarts tancat

Tarrés Assegurances
Occident

Galeries Alella · Santa Madrona, 8 · Tels. 671244488 - 646513950
info@assegurancesmtarres.com
montserrat.tarres@occident.com

Alella Motors
93 555 14 93

Cascos, guants, accessoris ...
VENDA I REPARACIÓ DE MOTOS I BICICLETES
Sant Josep de Calassanç, 12 · Telf. 93 555 14 93 · 08328 Alella · www.alellamotors.cat

OBRES i REFORMES ALELLA s.l.
REHABILITACIÓ INTEGRAL DE L'HABITATGE
PROJECTES I INSTAL·LACIONS

Sant Josep de Calassanç 37 - 08328 Alella
Tel. 93 540 50 56 - alella@obresireformes.com

Companyia d'Alella
VINATERIA I TAVERNA

Riera Coma Fosca, 28-30 / Telèfon 93 540 03 41
Riera Principal, 20 / 93 404 69 46
www.varietalis.com

ELS PERSONATGES DE LA REVISTA ALELLA
40 anys de retrats

EXPOSICIÓ FOTOGRÀFICA
Del 22 d'abril fins el 22 de juny de 2026

Lloc:
Espai d'Arts Escèniques Casal d'Alella
i local social del Casal d'Alella

Inauguració:
Dimecres 22 d'abril a les 19.30, amb una copa de vi DO Alella i dues cançons de Narcís Perich

Comissaris de l'exposició:
Laia de Bobes, Jordi Farrús i Ramon Ruiz Bruy

L'exposició **"Els Personatges de la revista Alella. 40 anys de retrats"** reuneix per primera vegada **més de 170 retrats** d'aquesta secció emblemàtica de la revista. La mostra permet redescobrir aquestes imatges i recórrer, a través seu, una part de la memòria recent d'Alella.

Coincidint amb la inauguració de l'exposició, la revista *Alella* publicarà l'especial de Sant Jordi, número 401, que recull els retrats d'"**Els Personatges de la revista Alella**" amb una semblança breu de cadascun.

Ajuntament d'Alella · revistaalella Revista independent d'informació local · Ple de fotos · Generalitat de Catalunya

COMERÇOS I SERVEIS DE LA PLAÇA ANTONI PUJADAS

PREMIUM HOUSES
Excellence Real Estate
Tel. 93 540 22 22
www.premiumhouses.com

ALUMINIS TÈCNICS ALELLA
Plaça d'Antoni Pujadas, local 8 Tel. 93 540 84 00 Alella
www.aluminisalella.com aluminisalella@gmail.com

CLINICA DENTAL Vera
Dr. Jose Mª Araujo
Llicenciat en Odontologia · Màster Implantologia · E. Superior d'Implantologia de BCN
Odontologia General • Implantologia i Estètica • Periodòncia•Ortodòncia • Servei d'Ortopantomografia
Plaça Antoni Pujadas nº 14 Tel. 93 555 49 71
20% dte. en tots els tractaments

www.florsjoan.com
comandes@florsjoan.com
Tel 615860822
Flors i plantes a domicili online

El Racó d'Alella
BAR · CAFETERIA
Un racó per gaudir, relaxar-te i compartir
Plaça d'Antoni Pujadas, 10B · 08328 Alella
elracodalella@gmail.com · Telèfon: 93 540 34 51

ASAD
Apoyo Socio-Sanitario y Asistencia a Domicilio, S.L.
Servei d'atenció domiciliària i hospitalària les 24h
Personal titulat i qualificat
Servei de qualitat i tracte personalitzat
Empresa reconeguda per la Generalitat de Catalunya per a la prestació de serveis de la llei de dependència.
TRUQUEU-NOS EXPLIQUEU-NOS EL VOSTRE CAS
I US DONAREM LA SOLUCIÓ QUE NECESSITEU
Plaça Antoni Pujadas i Nirell, 9B • 08328 Alella (Barcelona) • Tel. 93 540 28 37 www.asadsl.com

CANSAT QUE ET PORTIN?
Ha arribat el moment de començar a conduir!
PARK autoescoles
ENSENYANT A CONDUIR DES DE 1980
www.autoescuelapark.com
93 540 92 68

Deixa'ns descobrir la bellesa que hi ha en tu.
SWEET SOUL
· ESTÈTICA · BENESTAR ·
Pl. d'Antoni Pujadas, Local 13 B
08328 Alella_BcN
679 710 451 // sweetsoul.cat

Parera
Menú migdia de dilluns a divendres
CAFETERIA · CERVESERIA · SALSITXERIA
Plaça d'Antoni Pujadas, 5, local 5 · Tel. 93 768 64 21

23 d'abril

Sant Jordi 2026

8 a 21 h
Parades de llibres i roses

17 h - Plaça de l'Ajuntament
Teatre de titelles "En Pere de la plaça", a càrrec de Binixiflat

17 a 20 h – Plaça de l'Ajuntament
Taller de decoració de punts de llibre i postals de Sant Jordi, a càrrec de Laiart Creatiu

18 h – Plaça de l'Ajuntament
Contacontes teatralitzat a càrrec del grup infantil ATA

ACTIVITATS A L'ENTORN

Del 13 al 24 d'abril · Can Lleonart
Exposició de Sant Jordi a càrrec dels cursos de Can Lleonart
Dimecres 22 d'abril · 19.30 h · Espai d'Arts Escèniques
Inauguració de l'exposició "Els personatges de la revista Alella"

Ajuntament d'Alella · Òmnium · ATA

alella.cat/santjordi

Enhorabona, revista Alella, per aquests primers 40 anys de retrats, que han contribuït a preservar i difondre la memòria viva del nostre municipi.

Amb aquesta exposició, l'Ajuntament d'Alella reafirma la voluntat municipal d'impulsar i fer possibles projectes culturals que reforcen la identitat i la memòria col·lectiva d'Alella.

GARDEN ARENAS
Plantes · Floristeria · Decoració

Visita la nostra botiga online
www.gardenarenas.com

Riera Fosca, 11-29 - 08320 Alella
Tel. 93 555 12 43 - WhatsApp 620 99 37 51

web@gardenarenas.com
www.gardenarenas.com

“No és una entrevista: és escriure una vida”

Laia de Bobes i **Jordi Farrús**, autora i fotògraf de la secció El Personatge

CRISTINA GAGGIOLI

CRISTINA GAGGIOLI

Conversem amb la periodista i el fotògraf que, al llarg dels quaranta anys de la secció El Personatge, han signat bona part de les entrevistes i retrats.

Com es fa una entrevista per a la secció del Personatge, Laia?

Normalment quedo amb el protagonista a casa seva i li porto la revista perquè vegi un exemple del que és la secció. Li dic que no es preocupi del que jo preguntaré i ell em respondrà, perquè no és una entrevista, no sortirà literalment el que em digui, sinó que, a partir del que parlem, jo escriuré la seva vida. Això els relaxa.

Com recordes tot el que t'expliquen al llarg de la conversa?

El que faig és anar-hi amb un ordinador. Tinc l'avantatge que puc escriure bastant ràpid i miro molt poc la pantalla, amb la qual cosa mantinc el contacte visual amb la persona mentre xerrem i gairebé se n'obliden. A la gent l'has de deixar xerrar. Un cop acabo, ja a casa, ho endreço cronològicament i faig la part de redacció, en que m'hi estic molt, cinc o sis hores segur.

Com et prepares abans el que parlaràs amb aquella persona?

Tiro del coneixement que tinc del poble i també pregunto a en Ramon Ruiz, el director de la revista, i l'Òscar Pallarès, el redactor en cap, que me n'expliquen coses: aquest es dedica a pagès, aquest és molt afeccionat a col·leccionar postals d'Alella o material dels Encants… Amb aquestes dades, em poso en el paper del lector extern i curiós i li dic "expliqui'm" i vaig estirant del fil cronològicament: on va néixer, on es va criar, què va estudiar, amb qui es va casar, de què va treballar… Sabent que hi ha dos o tres temes dels que vull que em parlin, flueix així.

Quanta estona t'hi estàs xerrant amb la persona?

Jo diria que no menys d'una hora i no més de dues. Algun més i tot! Si s'enrotllen i m'expliquen moltes coses, em va bé tenir material de sobra i després poder triar. I si són gent de poques paraules, com algun pagès o alguna senyora gran, va bé tenir estona per deixar que s'expressin al seu ritme, sense pressa.

Aneu junts o preferiu treballar per separat?

JORDI: En principi anàvem els dos junts, la Laia feia l'entrevista i jo la foto. Però quan una persona comença a parlar és molt difícil poder fotografiar-la bé perquè o està per tu o està per la periodista. A vegades tu estàs enquadrant i li has de cridar l'atenció perque miri cap a tu. Per això el que fem últimament és que la Laia em passa el telèfon de l'entrevistat i jo el truco per quedar amb ell independentment, normalment abans.

LAIA: A mi el que em passa és que si vaig amb ell, també entra en les converses i a vegades no pregunta el que jo preguntaria o m'estira el fil cap a una altra banda, i he d'invertir més temps per tornar cap a la conversa que jo volia. Anar amb en Jordi em va bé, però crec que faig la feina més ràpid quan estic sola. I també depèn de les èpoques de l'any, perquè a l'hivern, si quedes a partir de les cinc de la tarda, ja és fosc i no hi ha llum per fotografiar, però a la primavera o l'estiu sí que hi ha llum per fer la foto.

JORDI FARRÚS: "TOTHOM, QUAN TÉ UNA CÀMERA AL DAVANT, POSA CARA DE FOTO, PERQUÈ TOTS TENIM UNA CERTA INSEGURETAT I LA MIRADA LA TRANSMET"

LAIA DE BOBES: "QUEDAR A CASA DE LA PERSONA PER FER L'ENTREVISTA M'AJUDA A FER-ME UNA IDEA DEL PERSONATGE EN QÜESTIÓ I EM DONA INFORMACIÓ"

Un element important és el lloc on quedeu, que unes vegades coincideix amb el lloc on el retrateu, però d'altres no. Com el decidiu?

JORDI: Normalment intentem que el personatge estigui al seu entorn. Per exemple, si és l'Isidre Arisa, el barber de dalt, el retratem a la barberia. A vegades són llocs molt petitets i on no tens bona llum: sempre són retrats molt senzills i amb molta improvisació.

LAIA: L'Isidre precisament és l'única entrevista que hem fet a distància: estàvem tancats per la pandèmia i ha estat l'única que hem fet online. A vegades, quan és gent que té botiga o treballa de cara al públic, els hem entrevistat al lloc. Per exemple, la Pili sempre la trobes a la botiga i és molt divertit fer-ho allà mateix, perquè mentre l'estava entrevistant entrava gent a comprar i ella hi interactuava. La Marian de Correus la vam entrevistar a l'oficina de Correus i em va ensenyar com tenen preparades les cartes segons les rutes dels carters. Tot i així, a mi quedar a casa de la persona m'ajuda a fer-me una idea del personatge en qüestió i em dona informació. La Pilar Araújo, campiona d'Espanya de dòmino, em va ensenyar una habitació plena de copes. A vegades sí que he entrevistat a la Porxada o al bar del Casal, però segons a quina hora és complicat pel soroll.

JORDI: Cada persona necessita un lloc diferent: una vinya, un jardí… L'Agustí Gibernau de Can Duran, per exemple, el vam fotografiar a la taula del restaurant amb aquell finestral que dona a la Riera.

Jordi, i com t'ho fas perquè la persona protagonista es deixi anar davant la teva càmera?

Tothom, quan té una càmera al davant, posa cara de foto, perquè tots tenim una certa inseguretat i la mirada la transmet. Quan arribes a la casa d'aquella persona, però, prens un cafè, xerres i va agafant confiança. Si veig que, tot i així, la situació els impressiona, disparo sense tenir l'ull enganxat a la càmera.

Abans de publicar la revista, els entrevistats veuen com ha quedat la secció que els dediqueu?

LAIA: Habitualment els donem el text perque el revisin. En periodisme això no és gaire habitual, però a vegades puc no prendre nota bé d'alguna cosa o la persona no s'ha expressat del tot bé i m'ha dit cosí quan volia dir germà, per exemple, i cal concretar. Normalment no em fan grans rectificacions, però sovint hi ha alguna petita correcció a fer. I a mi m'agrada que el text surti a gust de la persona perquè la filosofia de la secció no és "pillar" la gent, sinó explicar qui són.

JORDI: Quan treballa en estudi i amb equips professionals, sempre tenia la càmera connectada a l'ordinador i amb dues pantalles grans per veure bé les imatges, però en aquest cas, si mires la pantalla de la càmera, veus la imatge molt petita i no aprecies els defectes. Jo els dic "mira, veus, així està quedant", però és difícil veure-ho bé.

Dels 169 personatges que hem fet a la revista *Alella* hi ha una època en que tu, Laia, en signes quaranta-set, després hi ha una pausa relativament llarga, i després tornes a assumir-ho, fent-ne quaranta-sis més. Com s'explica?

Jo vaig començar a col·laborar amb la revista *Alella* als divuit o vint anys i en aquell moment ja vaig fer algun personatge com la Maria Oleart o l'Isidre de Ca La Librada. Quan vaig anar a viure a Barcelona als vint-i-set, em vaig quedar de manera fixa la secció perquè ja no podia estar vinculada a l'actualitat del poble, i fer això, en canvi, era pujar un dia a Alella i fer la feina. La pausa va ser quan va néixer el meu fill, en Martí. Amb el temps, quan ell va arribar als cinc o sis anys, ja em vaig tornar a veure amb cor d'agafar-la de nou i des d'aleshores és la meva secció fixa. Però una cosa que en els últims temps he procurat molt és no sortir gens en l'entrevista. En alguns casos, quan miro seccions antigues, sí que surt algun comentari com "l'hem entrevistat a casa seva" o "ens ha ensenyat no sé què", però procuro molt no sortir al text. Jo no sóc la protagonista!

Per què t'agrada tant, aquesta secció, Laia? Què té que t'enganxa tant?
Per mi és una manera de mantenir el contacte amb Alella. El mantinc perquè la meva mare hi viu, però en altres aspectes. Parlant amb la gent del poble, em fan referències a històries, a famílies, que em fan conèixer coses que ja sé o bé recordar-les, i m'agrada perquè al final els personatges fan tota una xarxa.

Et passa que et proposin personatges quan passeges per Alella i et troben pel carrer?
Sí, sé que l'Òscar i en Ramon reben propostes: "el meu germà té una història", "a aquesta persona l'hauríeu de fer personatge"... Hi ha gent que s'autoproposa o que d'alguna manera sabem que en tenen ganes.

Jordi, amb aquest recull de 169 personatges al llarg de quaranta anys, dels quals tu n'has fet 126, podem veure que els retrats dels inicis són molt diferents dels més recents…
En els retrats hi ha hagut una evolució tècnica. Jo he estat fotògraf de moda i publicitat i sempre he fet un tipus de feina molt tècnica, molt professional, amb un estudi a Barcelona, equips molt grans i ajudants freelance que he anat contractant. Clar, jo no podia anar amb tot això a fer retrats per cases particulars d'Alella, i a més sol, i per tant els primers retrats aquí els feia amb llum natural. Ara ja fa uns anys que porto uns flaixos petits que només pesen un quilo i són boníssims, i em donen una altra manera de treballar més àgil. Tot això, afegit a l'aparició del digital, que et permet veure el que estàs fent mentre dispares.

Les teves fotos donen un aire especial i molt autèntic al retratat. Com t'ho fas perquè tothom surti bé?
Jo m'he limitat a fer uns retrats molt senzills, intentant que la persona surti sempre el més afavorida possible. I sí que em diuen que trec tothom una mica afavorit! Sobretot a les persones més grans. La càmera és molt cruel i jo intento suavitzar una mica amb l'edició perquè la persona tingui dignitat a la foto.

Com treballes en el teu cas?
A casa descarrego les imatges i, amb un programa de revelat, vaig assenyalant les que m'agraden més. Després, els dono contrast i ajusto el color. Abans n'entregava dues o tres, però últimament selecciono més i entrego només la millor, en alta resolució i en blanc i negre. Sempre hem fet blanc i negre i això no ho canviarem perquè en retrats el color distreu molt. Ara, encara que a la revista sempre la publiquem en blanc i negre, jo després regalo les fotos a l'entrevistat en color.

LAIA DE BOBES: "PER A MI, FER EL PERSONATGE ÉS UNA MANERA DE MANTENIR EL CONTACTE AMB ALELLA"

JORDI FARRÚS: "M'HE LIMITAT A FER UNS RETRATS MOLT SENZILLS, INTENTANT QUE LA PERSONA SURTI SEMPRE EL MÉS AFAVORIDA POSSIBLE"

Ara que recopilem els 169 personatges fets fins a dia d'avui, quin diríeu que ha estat el més divertit d'entrevistar?
LAIA: Me'n recordo de l'Abelardo, que a casa seva, al Torrent Vallbona, hi tenia una mena de bruixa de plàstic que anava amb piles i a qui se li encenien els ulls. La tenia per allà i a mitja entrevista m'anava dient "mira, mira, que cosa más graciosa!". Es distreia molt!

I el més complicat?
LAIA: Jo crec que la més complicada va ser la Núria Cornudella. Ens vam passar set anys dient-li que havia de ser personatge i no volia perquè deia que no havia d'explicar res a ningú. Va ser secretària personal de Tarradellas a França i al seu retorn a Catalunya, va ser a la Junta del Casal, feia vida amb els gegants i els grallers… però no volia. Vam mobilitzar tots els efectius per terra, mar i aire i ho vam aconseguir. Després va estar molt contenta d'haver-se pogut explicar perquè va considerar-ho un homenatge a la seva família.

Laia, alguna vegada has hagut d'entrevistar algú que coneguis molt?
La meva mare, la Fina Soler! Va sortir fa relativament poc, al 2024. Jo pensava que en realitat no calia que m'expliqués res perquè ja sabia el que m'havia de dir com a personatge d'Alella, però que igualment l'entrevistaria, és clar. I em va flipar, perquè ella, com jo, també es va posar en el paper com si jo fos algú extern i em va explicar coses que jo ja sabia com si ella no sabés que jo les sabia, com si fos una periodista que no conegués de res. Em va fer molta gràcia perquè em va dissociar totalment del paper de filla!

Jordi, confessa'ns quin creus que és el teu millor retrat de Personatge…
Un dels primers retrats que vaig fer, el guitarrista José Luis Lopategui. Tenia trenta o quaranta anys quan li vaig fer la foto i va morir poc després. Va ser maca perquè ell estava amb la partitura al davant, un llapis amb el que corregia i la guitarra, i jo des de fora la finestra el vaig poder agafar amb una llum molt suau.

Foto rere foto, Jordi, has anat creant el que ara és una valuosíssima memòria fotogràfica d'Alella. Tota una responsabilitat!
Sí, he deixat una mena de registre, i el que trobo maco de l'exposició que fem ara és que és un homenatge a totes aquestes persones que han tingut vides molt dures, ja no només per la guerra, sinó per l'escassetat. Són generacions increïbles!

Laia, comparteixes aquella dita que circula entre els periodistes que diu que tothom, sigui qui sigui, té una història per explicar?
Jo crec que sí. A partir d'una certa edat, el que has fet i el que no has fet a la vida et defineix. Sempre hi ha coses per explicar! ●

Galeria de Personatges de la revista Alella

40 anys, 176 edicions, 169 personatges

Al llarg de quaranta anys, la secció *El Personatge* de la revista Alella ha publicat 176 articles dedicats a 169 persones diferents, set d'elles protagonistes en dues ocasions. Ara us les tornem a presentar reunides en aquesta galeria.

LAIA DE BOBES / RAMON RUIZ BRUY

Aquest recull aplega tots els personatges publicats i en presenta una síntesi actualitzada. De cadascun en trobareu una fitxa amb el nom i una frase identificativa, les mateixes que s'han utilitzat a l'exposició "Els personatges de la revista Alella. 40 anys de retrats", així com el número de la revista en què va aparèixer, la data de publicació i l'autoria original del text i de la fotografia, quan s'ha pogut determinar.

A continuació de la fitxa s'hi incorpora una breu semblança elaborada a partir del text original, revisada i ampliada quan ha calgut per posar-ne al dia la informació. Aquest text s'acompanya de la fotografia publicada en el seu moment; en els casos en què la qualitat de la imatge original no era prou bona, especialment en les més antigues, s'ha millorat mitjançant tècniques de retoc digital.

Els personatges s'han ordenat cronològicament segons la data de publicació. En el cas dels que van aparèixer dues vegades, s'han situat en la posició corresponent a l'article més recent, tot indicant a la fitxa les dues aparicions, la més antiga assenyalada amb un asterisc.

Àlex Casanovas

El despertar d'una vocació teatral

Núm. 193 (estiu 1986). Text: Eudald Serra

L'Àlex Casanovas va néixer a Barcelona, però als deu anys es va instal·lar a Alella. Aquí va descobrir el teatre i va començar a forjar una vocació que acabaria convertint-lo en un actor professional. El primer contacte amb l'escenari el va tenir a les Escoles Fabra i es va consolidar al grup infantil de teatre del Casal, una autèntica escola col·lectiva d'interpretació, però també de l'elaboració de decorats, vestuari i cartells, amb la implicació de famílies i monitors. Tot i que no el van admetre a l'Institut del Teatre, no va tirar la tovallola i, després del parèntesi del servei militar, va reprendre l'activitat escènica. Poc després Josep Maria Flotats el va escollir com a protagonista d'*El despertar de la primavera*, fet que va tenir un fort impacte a Alella i va marcar l'inici real de la seva carrera teatral. Des d'aleshores, ha desenvolupat una trajectòria continuada als escenaris i en l'audiovisual català, amb una presència sostinguda i reconeguda.

Miquel Armengol

La defensa de la vinya com a llegat col·lectiu

Núm. 194 (tardor 1986). Text: Pere Homs i J. M. Gomis

En un moment decisiu per al futur de la vinya a Alella, Miquel Armengol va destacar com una de les veus més sòlides i respectades del sector. Nascut a Can Estela l'any 1946, va créixer entre ceps i va aprendre l'ofici des de petit, en una família profundament arrelada a la terra. La seva feina a la vinya va ser meritòria per ella mateixa, però també pel paper exemplar que va tenir en la recuperació de l'estimació pel conreu en un context de retrocés constant. Davant la pèrdua progressiva de vinyes al poble, va defensar-ne la continuïtat apostant per la modernització, la mecanització, l'assessorament tècnic i la millora de varietats. Estretament vinculat a la Cooperativa, va reivindicar el pagès i la vinya com a eixos de la identitat local. Per a Armengol, treballar la vinya no era un negoci, sinó una manera de fer poble i de garantir el futur. En Miquel Armengol va morir a principis de l'any 2025, però la seva influència arriba fins avui.

Antoni Caralps i Masó, el doctor Caralps

Metge d'una Alella d'un altre temps

Núm. 195 (hivern 1986). Text: Pere Homs i J. M. Gomis

Caralps va repartir la seva vida entre Barcelona, on vivia i treballava, i Alella, on va arribar d'estiuejant i hi acabà arrelant profundament. Metge de llarg recorregut i prestigi, Antoni Caralps i Masó evocava una Alella pagesa, de relacions directes i confiança mútua, molt diferent de la que ja començava a transformar-se als anys vuitanta. Durant la Guerra Civil va exercir com a metge de campanya, experiència que marcaria definitivament la seva manera d'entendre la professió. A Can Cuiros hi trobava la calma necessària per estudiar i mantenir l'activitat mèdica fins a edat avançada. Fou pioner a l'estat en la cirurgia toràcica i cardíaca i va viure de primera mà els grans avenços de la medicina del segle XX. Amb Alella hi va tenir sempre un vincle d'agraïment i de proximitat. Dos dels seus fills, Josep Maria i Antoni, seguirien el camí de la medicina i han esdevingut pioners en l'àmbit dels trasplantaments de cor i de ronyó.

Robert Saladrigas

Alella com a refugi de creació

Núm. 196 (primavera 1987). Text: Pere Homs i J. M. Gomis

Escriptor i periodista en mitjans com *El Correo Catalán*, *ABC* o *La Vanguardia*, Robert Saladrigas va néixer a Barcelona, però va establir amb Alella una relació especialment significativa. Va restaurar la casa familiar del carrer del Mig, on va trobar un espai idoni per escriure, i durant anys hi va passar caps de setmana i estius envoltat de llibres, records de viatges i una calma propícia per a la creació literària. Del poble en valorava sobretot la vida quotidiana: sortir a comprar el diari, prendre un cafè o saludar veïns de qui potser no en saps el nom però que reconeixes i et reconeixen. Aquest entorn es va integrar de manera natural en el seu procés d'escriptura. Saladrigas, que morí el 2018 als 78 anys, gaudia de participar de les festes populars, sobretot la Verema, i defensava la continuïtat de les tradicions locals. Alhora, ja advertia dels riscos d'un creixement urbanístic que intuïa excessiu i que podia posar en perill la identitat del poble.

Josep Maria Casals i Casals

Un alcalde conciliador en una etapa exigent

Núm. 197 (estiu 1987). Text: Pere Homs i J. M. Gomis

Fill d'Alella, vinculat professionalment al món tècnic i industrial del Maresme Sud i radioaficionat, en Josep Maria Casals i Casals va accedir a l'alcaldia l'any 1983, en les segones eleccions municipals democràtiques. Després d'un primer mandat, fou reelegit amb majoria absoluta, fet que li permeté governar en solitari durant quatre anys més. Exercia la política com una actitud de servei i responsabilitat cívica, amb la voluntat de governar per a tot el poble. Parlava d'Alella com un municipi amb qualitat de vida, serveis i activitat econòmica, i mostrava preocupació pel creixement urbanístic i pel risc que esdevingués una ciutat dormitori. De tarannà amable i poc donat a l'estridència, va exercir l'alcaldia envoltat de personalitats fortes que, en etapes posteriors, protagonitzarien relleus i rivalitats polítiques. Les seves paraules reflectien sobretot bones intencions i una manera de fer basada en el respecte institucional. Va morir el febrer de 2023.

Jordi Alumà

Un pintor amb projecció internacional

Núm. 200 (primavera 1988). Text: Maria Oleart

Pintor i professor de l'Escola d'Arts Aplicades, nascut a Barcelona el 1924, Jordi Alumà va desenvolupar una trajectòria artística de clara projecció internacional que el portà a viure i exposar a ciutats com Roma, París, Amsterdam, Ginebra, Nova York o Tòquio. Instal·lat al barri de Can Sors, tenia una presència habitual a Alella, tot i que feia també molta vida social al Masnou, on formava part de la Colla del Tennis Masnou. Al seu estudi del carrer de les Mimoses hi treballava diàriament, mantenint una relació lliure i poc institucional amb el poble. Alumà va col·laborar sempre amb la revista Alella, a la qual va oferir desinteressadament dues portades que avui formen part de la seva memòria gràfica. Protegit i impulsat per Joan Antoni Samaranch, la seva obra va assolir una notable projecció internacional, evolucionant des de les tècniques tradicionals del retaule sobre fusta cap a llenguatges més contemporanis, sense trencar mai el vincle quotidià amb el territori que l'acollia.

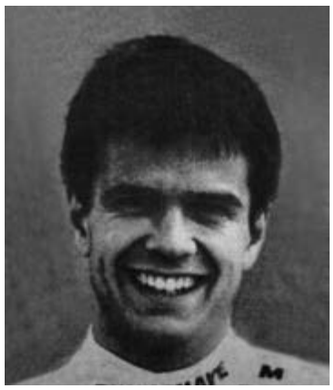

Dani Amatriain

Un pilot alellenc a l'elit mundial

Núm. 202 (tardor 1988). Text: Joan Miquel Gomis

Amb només vint-i-un anys, Dani Amatriain va assolir una fita excepcional: competir en el Campionat del Món de 500 cc, la categoria reina del motociclisme. Jove pilot d'Alella, era l'únic espanyol de la seva edat en aquella categoria i el més jove del campionat. Tot i l'exigència del calendari internacional de competicions, mantenia un fort arrelament al poble, on havia crescut i on tornava sempre que podia, especialment al seu refugi de Mas Coll. El pilot tianenc Carles Cardús va ser qui el va animar decisivament a fer el salt, confiant en el seu potencial. Serè i conscient del camí recorregut, deia que calia temps i experiència per consolidar-se en una categoria extrema com la dels 500 cc. La seva trajectòria esportiva es va veure interrompuda més endavant en passar ell per un període personal difícil. Un cop superat, va reprendre el vincle amb el món del motor dedicant-se a la representació de pilots, entre d'altres el campió del món Jorge Lorenzo.

Pere Altimira

L'empresari al rescat de la Vinícola

Núm. 204 (primavera 1989). Text: Montse Serra

Empresari amb una clara vocació innovadora, en Pere Altimira va implantar a Alella l'empresa tecnològica Crison, de projecció internacional. Arran del seu èxit, se li va demanar que s'impliqués en el rescat de l'Alella Vinícola, que travessava una etapa de greus dificultats. Va assumir-ne la presidència el juny del 1986 amb l'objectiu de sanejar-ne l'economia, modernitzar-ne l'estructura i adaptar-la als nous temps basant-se en criteris empresarials, la reducció de despeses i la renovació tecnològica, i era partidari de crear un nou marc de relació amb els pagesos. Aquella etapa de transició va donar resultats positius mentre, en paral·lel, Altimira continuava liderant Crison des d'Alella amb una aposta clara per la innovació i l'autofinançament. El seu compromís amb el territori també es va concretar amb la posada en marxa de les caves Signat, un projecte propi concebut per preservar el paisatge, oferir qualitat i reforçar el nom d'Alella en un mercat exigent.

Jaume Nadal i Rius

De senyor de les Quatre Torres a president de la DO Alella

Núm. 205 (estiu 1989). Text: Montse Serra

Advocat de professió i hereu d'una de les nissagues històriques d'Alella, la de la casa de les Quatre Torres, en Jaume Nadal i Rius va ser nomenat president del Consell Regulador de la D.O. Alella a finals de 1988, en un moment que ell mateix definia com d'estancament i manca d'impuls. Va encarar aquest nou paper institucional amb la voluntat de reactivar el Consell, que fins aleshores es reunia poc sovint i tenia una funció limitada. Defensava amb convicció que el futur d'una denominació petita com la d'Alella passava per competir en qualitat i no en quantitat. Parlava d'establir controls rigorosos, protegir els elaboradors, preparar el sector per a l'obertura del mercat europeu i dignificar figures clau com la del sommelier. Veia el Consell Regulador com una eina activa al servei del territori i del sector vitivinícola. Les seves declaracions transmetien optimisme, voluntat de treball i confiança en la recuperació de les vinyes i del prestigi del vi d'Alella.

Joan Forns, Li Xang

El mag català d'aparença xinesa

Núm. 206 (tardor-hivern 1989). Text: Redacció

A Mar i Muntanya hi va viure durant anys l'illusionista Li Xang, nom artístic de Joan Forns, nascut a Badalona el 1916. Tot i la projecció internacional de la seva carrera i malgrat tenir una agenda marcada pels viatges constants, a Alella hi va trobar un espai de calma, un refugi i, en definitiva, un lloc on arrelar. Hi va arribar per decisió familiar, quan la seva filla es va enamorar del poble, i amb el temps s'hi va arribar a sentir integrat fins al punt de definir-se com a mig alellenc. Des d'aquí continuava sortint cap als principals circs i teatres del món per fascinar el públic amb una depurada tècnica i una posada en escena exòtica que el feien passar per un autèntic xinès. A Alella, però, era un veí discret: vestia a l'europea, parlava català i mantenia una relació tranquil·la amb els veïns, fins al punt de passar sovint inadvertit. Molts alellencs no van arribar a saber mai que aquell home afable era, en realitat, un mag de renom internacional.

Joaquim Bancells, en Quimet

El barber de baix

Núm. 207 (hivern-primavera 1990). Text: Esteve Riambau

En Quimet Bancells, el barber de baix, va ser una de les figures més populars de la vida quotidiana d'Alella. Nascut a Maçanet de la Selva, va arribar al poble el 1929, amb nou anys, i hi va arrelar definitivament. Fill de barber, va continuar l'ofici al local de sota l'Empedrat del Marxant, i la seva barberia va esdevenir molt més que un establiment: era un espai de conversa i de trobada, com un petit casino del poble. De caràcter jovial i amb un gran sentit de l'humor, va viure l'ofici amb una vocació constant. D'altra banda, en Quimet va mantenir una llarga vinculació amb el teatre local, on va actuar durant dècades i es va guanyar el favor del públic, tot i que tenia fama de no aprendre's mai el text. L'any 1990 va ser nomenat jutge de pau, càrrec que va assumir com un servei al poble. La seva popularitat va fer que Alella li dediqués un capgròs amb la seva imatge, incorporat a la memòria popular.

Maria Alícia Tort-Martorell

Un estil eficaç d'exercir la infermeria

Núm. 208 (estiu 1990). Text: Redacció

La Maria Alícia Tort-Martorell va ser l'assistent tècnic sanitari (ATS) municipal d'Alella en els primers anys del Consultori Municipal, quan el poble començava a créixer ràpidament i els serveis mèdics s'havien d'organitzar gairebé des de zero. Formada a la Facultat de Medicina de Barcelona, on obtingué el títol l'any 1949, va començar a estiuejar a Alella el 1962 i s'hi va empadronar definitivament el 1971. Interessada pels problemes de salut de la comunitat, va accedir per oposició a la plaça d'ATS municipal després de la creació del Centre de Salut. Al consultori atenia els pacients, gestionava visites, feia cures i controls, posava injeccions i col·laborava estretament amb el metge. Desenvolupà també una tasca continuada de prevenció, vacunació infantil, revisions escolars i educació sanitària. La seva tasca va contribuir decisivament a consolidar aquest servei públic essencial en una etapa de fort creixement del municipi.

Isidre Oliveras i Parera, maquetista

Obsessió pel detall i la feina ben feta

Núm. 209 (tardor 1990). Text i foto: Ramon Ruiz Bruy

Nascut a Alella l'any 1924, Isidre Oliveras i Parera va perdre el pare durant la Guerra Civil i va haver de començar a treballar de molt jove. Pagès, paleta i mestre d'obres, va adquirir coneixements pràctics de topografia i construcció, que marcarien tota la seva trajectòria. Sense formació acadèmica, es va iniciar de manera autodidacta en l'elaboració de pessebres monumentals, escultures i maquetes. Són seus, per exemple, el monument al Rector Desplà i l'escultura de la premsa de Can Calderó, símbol del Mil·lenari del nom d'Alella. Sempre amb una exigència elevada i un rigor constant, un cop jubilat es va dedicar plenament al modelisme naval, fent rèpliques exactes a escala de vaixells històrics. Per obtenir la informació precisa visità els principals museus nàutics d'Europa. Obres com el Victory o la Coca de Mataró el van convertir en referent d'un treball fet amb temps, constància i una exigència personal que el va acompanyar tota la vida.

Rosaura Oliveras i Vilallonga

La memòria viva d'Alella

Núm. 210 (hivern 1990). Text: Mercè Arenas i Pere Homs

Nascuda a Alella l'any 1894, la Rosaura Oliveras i Vilallonga era la persona més gran del poble en el moment que va ser personatge de la revista. Filla petita d'una família de set germans, va créixer en una Alella plenament rural, entre vinyes, amb el pare pagès i la mare que anava a vendre al Masnou. Als tretze anys va començar a treballar fora de casa, primer al Masnou i després a Barcelona. D'aquella etapa recordava amb especial emoció la «posta de llarg» que li van oferir a la casa on servia, una celebració poc habitual en el seu entorn. El 1922 es va casar amb en Jaume, de Santa Pau, amb qui va tenir una filla. Des de casa seva, al barri del Rost, va ser testimoni del pas del món pagès al creixement industrial i a l'arribada de l'aigua, la llum i el telèfon a Alella, així com de fets històrics com l'arribada del primer tren. Aficionada al futbol i culer declarada, mantenia fins al final una memòria viva de les festes majors i, sobretot, dels balls.

Jordi Godayol

L'enginyer del desert

Núm. 211 (primavera 1991). Text: Eudald Serra i Pere Homs

Enginyer industrial, en Jordi Godayol era el responsable del departament de competició de Nissan Motor Ibèrica a inicis dels anys noranta i va participar en diverses edicions del ral·li París-Dakar, les dues darreres com a cap d'equip. Amb la funció clau de coordinar la logística, els transports, els recanvis, el combustible, els campaments i el suport mèdic, era lluny del protagonisme dels pilots però imprescindible per al funcionament de l'equip. Al Dakar va descobrir la duresa real de l'Àfrica i la humilitat que imposa una prova extrema, marcada per situacions límit i decisions difícils, amb episodis que revelen aquesta dimensió humana i imprevisible de l'aventura. La decisió de retirar l'equip després de la mort d'un camioner francès evidencià el seu compromís amb la seguretat per damunt de qualsevol resultat. Tot i considerar que la cursa havia perdut expectació, en reivindicava l'essència d'aventura i somni, especialment viva entre els equips petits.

Jordi Pujadas

En Jordi de La Caixa

Núm. 213 (tardor 1991). Text: Esteve Riambau

Nascut el 1947 a Castelló d'Empúries, en Jordi Pujadas va començar a treballar molt jove ajudant els pares a la botiga familiar i en diverses fàbriques locals. Després del servei militar, als vint anys va iniciar la seva trajectòria a La Caixa, primer a El Masnou i poc després a Alella, coincidint amb la consolidació de la sucursal del poble. En una època en què només hi havia una oficina bancària i els delegats eren figures públiques de referència, va entendre la seva feina com una combinació de gestió i de proximitat amb els veïns. Ben aviat es va integrar plenament a la vida social d'Alella, fet que el va fer conegut per tothom com en Jordi de La Caixa. Va destacar especialment pel seu compromís amb la gent gran, donant suport constant a l'Homenatge a la Vellesa, que considerava un acte imprescindible de reconeixement col·lectiu. Jubilat i resident de nou a Castelló d'Empúries, manté un vincle viu i afectuós amb Alella i continua atent al que hi passa.

Manuel Suero Caro

El darrer metge de poble

Núm. 214 (hivern 1991). Text: Mercè Giralt

El doctor Manuel Suero Caro va arribar a Alella l'any 1964 per ocupar la plaça de metge titular, després d'haver superat l'oposició corresponent. Inicialment es va fer càrrec d'uns set-cents pacients, que en pocs anys es van multiplicar amb el creixement del poble. Va exercir com a metge rural amb guàrdies permanents fins a la posada en marxa del servei d'urgències comarcal, en una etapa de dedicació continuada i de plena disponibilitat. Com a metge de capçalera, entenia la medicina de família com una atenció integral, atenta tant a la malaltia com a l'entorn social i familiar dels pacients. De tarannà seriós i reservat, va viure de prop els canvis demogràfics i l'evolució de la medicina, assumint l'augment de la pressió assistencial i la complexitat creixent del sistema. La seva trajectòria simbolitza el final d'una manera d'exercir la medicina estretament vinculada al poble, just abans de l'arribada del nou model sanitari articulat a través del centre mèdic.

Joan Ramos

Baríton professional i impulsor cultural

Núm. 215 (primavera 1992). Text: Mercè Giralt

En Joan Ramos va ser entrevistat com a personatge sent encara molt jove, quan la seva trajectòria professional tot just començava a definir-se. Format en filosofia, art dramàtic i música, combinava ja aleshores la feina en l'àmbit cultural amb una clara vocació artística. A inicis dels anys noranta participava en projectes de gestió i producció cultural, alhora que iniciava un recorregut vinculat al cant i a l'escena. Amb el pas dels anys, aquella promesa es va consolidar plenament, ja que va formar part durant dècades com a baríton del Cor del Gran Teatre del Liceu, fins a la seva jubilació. Malgrat haver desenvolupat la seva carrera principalment a Barcelona, ha mantingut una relació intensa i continuada amb Alella, on viu part de la seva família i on ha presentat diversos espectacles musicals i impulsat iniciatives culturals, reafirmant un vincle constant amb el poble que el va veure créixer.

Lluís Font, l'avi de Can Jana

El primer fotògraf professional a Alella

Núm. 216 (estiu 1992). Text: Mercè Giralt

Nascut a Alella, en Lluís Font, conegut com l'avi de Can Jana, va ser una de les figures més reconeixibles del poble durant bona part del segle XX. Fill d'una família modesta, es va formar a l'escola Fabra amb senyor Marcel·lí i posteriorment a l'Escola Pia. Des de molt jove va mostrar una clara inclinació pel treball manual, especialment la fusteria i l'ebenisteria, aficions que el van portar a fabricar joguines i mobles. La fotografia, però, acabaria marcant la seva trajectòria pública. L'any 1935 va començar a exercir com a fotògraf professional, el primer al poble, retratant veïns, autoritats i esdeveniments com la festa del Corpus a l'Empedrat del Marxant. Compaginava aquesta activitat amb la gestió de la botiga de queviures familiar de Can Jana, a la plaça del poble. Una altra vessant fonamental de la seva vida va ser la de cofundador i puntal de la Residència Germans Aymar i Puig, que va viure com una extensió de la pròpia família.

Els jutges de pau d'Alella, garants de la convivència

Joaquim Bancells, Lluís Font, Francesc Brutau,
Joan Duran i Roser Arenas

Núm. 217-218 (tardor i hivern 1992). Text: Mercè Giralt

El Jutjat de Pau d'Alella ha tingut un paper constant en la vida del poble, assumint funcions bàsiques com el registre civil —casaments, naixements i defuncions—, la tramitació de denúncies i la resolució d'actes de conciliació. El càrrec, que els veïns han confiat tradicionalment a persones de conducta exemplar i amb capacitat de diàleg, comporta un reconeixement públic associat a garantir l'entesa quan sorgeixen conflictes quotidians. L'any 1992, la revista *Alella* va repassar els alellencs que havien exercit aquest paper: Joaquim Bancells, en Quimet, jutge en aquell moment; Lluís Font, que hi va passar breument resolent incidències menors amb fermesa; Francesc Brutau, que hi va exercir durant molts anys i va celebrar els primers casaments civils; Joan Duran, que va compaginar el càrrec amb la gestió del restaurant El Niu, intervenint amb paciència i discreció en situacions límit; i Roser Arenas, jutgessa suplent i primera dona a exercir aquesta funció a Alella.

Rossend Colomer

L'home del temps local

***Núm. 203 (hivern 1989).** Text: Joan Miquel Gomis
Núm. 220 (2n trimestre de 1993). Text: Mercè Giralt

Nascut l'any 1918, en Rossend Colomer va dedicar la seva vida a l'observació del temps amb una constància exemplar. Des de casa seva, i amb instruments senzills però fiables, va continuar la tasca iniciada pel seu pare el 1905, recollint diàriament dades pluviomètriques i de temperatura referides a Alella. Aquest registre continuat, metòdic i rigorós es va publicar durant dècades a la revista *Alella* i es feia arribar també al centre meteorològic de Barcelona, fet que li va valer el reconeixement del Servei Meteorològic Nacional i, el 1993, el nomenament de fill predilecte del poble. Considerat l'home del temps d'Alella, recordava episodis climàtics excepcionals —grans glaçades, nevades històriques, sequeres o onades de calor— davant dels quals defugia explicacions categòriques i parlava simplement de «coses de la natura». La seva feina silenciosa i perseverant ha deixat un llegat de gran valor per al coneixement del clima local.

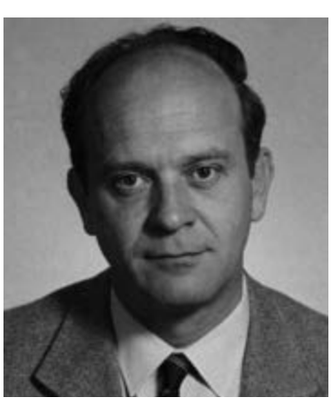

Romà Magrans

Impulsor de l'astronomia a Alella

Núm. 221 (3r trimestre 1993). Text: Mercè Giralt

Nascut a Cuba i nacionalitzat espanyol, en Romà Magrans es va establir a Alella als anys setanta i va desenvolupar-hi una intensa activitat vinculada a la divulgació científica. Apassionat per la mineralogia des de la infantesa, va aplegar una important col·lecció de minerals, però va ser la seva professió de tècnic en reparació d'aparells d'òptica la que el va conduir cap a l'observació del cel i, finalment, cap a l'astronomia. Aquesta afició el va vincular durant molts anys a la Masia Museu Can Magarola, de la qual acabaria sent director. Des d'allà va impulsar l'ús del telescopi Celestron instal·lat a la torre de guaita i va coordinar la creació de l'Observatori Astronòmic d'Alella, amb activitats divulgatives adreçades a públics diversos. Magrans entenia l'observació de l'univers com una lliçó d'humilitat i la divulgació científica com una manera de despertar vocacions i reforçar el vincle entre poble i coneixement.

La família Barnils

De les tartanes al telèfon

Núm. 223 (1r trimestre 1994). Text: Mercè Giralt

La família Barnils va tenir un paper clau en la història de les comunicacions d'Alella. A mitjan segle XIX, des de la casa del passatge de Can Benet de les Tartanes, Benet Barnils i Comas va impulsar la primera línia regular de tartanes entre Alella i el Masnou arran de l'arribada del tren. Aquest servei, conduït pels seus fills, va facilitar el desplaçament de persones i mercaderies i va contribuir al desenvolupament econòmic del poble. Dècades més tard, la família tornaria a ser determinant arran de l'arribada del telèfon al poble: a partir del 1929, Montserrat i Antònia Barnils, juntament amb la seva mare, van regentar la centraleta i el locutori telefònic, assegurant un servei permanent en temps difícils. Amb constància, van estendre les línies arreu del municipi fins a situar Alella com un dels pobles amb més telèfons per habitant de l'Estat. La centraleta es va convertir en un espai quotidià i familiar, avui encara present en la memòria de generacions d'alellencs.

Pilar Aguelo, la senyoreta Pilín

Classes particulars i passió per la música

Núm. 224 (2n trimestre 1994). Text: Mercè Giralt / Foto: Jordi Farrús

La Pilar Aguelo, la senyoreta Pilín, va ser una figura molt present en la vida quotidiana i educativa d'Alella durant dècades. Nascuda a Barcelona, va arribar al poble durant la Guerra Civil, quan la seva família s'hi va refugiar, i ja no en va marxar. Formada al Conservatori del Liceu, la música va marcar la seva trajectòria, tot i que a Alella la seva dedicació principal va ser la docència particular, ja que al seu domicili va donar classes a molts nois i noies del poble, sobretot de reforç en diverses matèries, en una època en què l'escola era irregular o insuficient. Va combinar aquesta tasca amb la seva vinculació al Gran Teatre del Liceu i amb la participació a la Coral Joia d'Alella. El tracte proper i la disponibilitat constant van fer d'ella una figura molt recordada. El seu nomenament com a filla adoptiva d'Alella va ser tot un reconeixement a la seva vida dedicada a l'ensenyament, la cultura i el compromís quotidià amb el poble.

Josep Aymar, en Pepet de Cal Roig

L'ànima de la Moncloa

Núm. 225 (3r trimestre 1994).
Text: Mercè Giralt / Foto: Jordi Farrús

En Josep Aymar, en Pepet de Cal Roig, va ser tot un personatge de l'Alella del segle XX. Nascut aquí l'any 1909, fill dels masovers de Cal Marquès, va créixer en un entorn rural i humil. Es va formar a l'escola pública i als escolapis, i de molt jove va aprendre l'ofici de forner. Mobilitzat durant la Guerra Civil, va patir l'exili als camps de concentració francesos, d'on va poder sortir gràcies al seu ofici. De retorn, després de la postguerra, l'any 1950 va llogar el Forn de la Plaça, on va treballar fins que va jubilar-se. Lector assidu i gran conversador, va ser un habitual de la Moncloa, l'espai de trobada diària dels avis del poble. Allà va esdevenir una figura clau i va ser un dels impulsors dels àpats de la Moncloa, trobades mensuals en què exercia de cuiner. Des d'aquell espai va contribuir a preservar la memòria col·lectiva i a mantenir viva la conversa i la vida social d'Alella, un poble en transformació.

Rita Marsal

La primera bibliotecària d'Alella

***Núm. 212 (estiu de 1991).** Text: Esteve Riambau
Núm. 226 (4t trimestre de 1994). Text: Mercè Giralt / Foto: Jordi Farrús

La Rita Marsal va ser la primera bibliotecària d'Alella i va exercir entre 1980 i 1993, anys en què es va crear la Biblioteca Ferrer i Guàrdia i es va consolidar com un espai central de la vida cultural del poble. Procedent de la biblioteca del Monestir de Montserrat, va encapçalar la posada en marxa d'aquest servei i en va ordenar el fons bibliogràfic inicial. Amb una dedicació constant i una mirada molt atenta als usuaris, va fomentar la lectura entre infants i joves i va impulsar una xarxa de voluntaris poc habitual en biblioteques similars. Observadora de les diferències entre els hàbits dels lectors a l'hivern i a l'estiu, va donar un paper central a la Diada de Sant Jordi, que cada any convertia en una celebració multitudinària. Ja jubilada, resumia aquells anys com a «molt macos», marcats pel fet d'haver ajudat el poble i per haver conegut molta gent d'Alella. Va morir el 2022, deixant una empremta discreta però profunda en la memòria dels alellencs.

Maria Oleart, poeta

Poesia, feminisme i compromís nacional

Núm. 227 (1r trimestre 1995).
Text: Laia Bobes i Guida Alsina / Foto: Jordi Farrús

Poetessa i escriptora, la Maria Oleart va ser una figura destacada de la vida cultural de la transició, tant a Alella com en l'àmbit del país. La seva imatge era inconfusible: la trena llarga, les faldilles i una presència discreta però constant pels carrers del poble o en els trajectes en autobús cap a Barcelona. Més enllà de l'aparença, va tenir un paper actiu com a creadora i com a mediadora cultural. Va ser la primera dona a formar part de l'equip de redacció de la revista *Alella*, des d'on va donar veu a joves escriptores que després serien àmpliament reconegudes i on va publicar articles, contes infantils i poemes, sempre amb un feminisme actiu i un compromís ferm amb la llengua catalana i els Països Catalans. Maria Oleart va morir l'any 1996. El 2025, la revista *Alella* li va dedicar un número especial de Sant Jordi en reconeixement a la seva trajectòria. Els seus fills, Tomàs i Joana Bel Oleart, viuen a Alella i mantenen el vincle amb el poble i el món cultural.

Gisela Miñana, cooperant internacional

La veu de la consciència

Núm. 228 (2n trimestre 1995).
Text: Joan Miquel Gomis / Foto: Jordi Farrús

Formada en Antropologia i especialitzada en logística per a ONG, la Gisela Miñana va iniciar la seva trajectòria en l'ajuda humanitària internacional treballant en un hospital de Sant Petersburg. Posteriorment es va desplaçar al camp de refugiats de Goma, al Zaire, en plena crisi pel genocidi de Ruanda, on va participar en projectes d'emergència sanitària i de suport a la població civil. Aquella experiència la va marcar profundament i va consolidar la seva mirada crítica sobre els límits i les contradiccions de l'ajuda internacional. De retorn a Alella, sentia encara la necessitat de continuar ajudant allà on calgués, i poc després va participar en projectes vinculats als refugiats de Croàcia i de l'ex Iugoslàvia. Amb el pas dels anys, aquest compromís no s'ha interromput: Miñana ha continuat vinculada a l'activisme i a la cooperació, participant activament en el Comitè de Cooperació d'Alella i mantenint una actitud coherent i crítica al llarg de tota la seva trajectòria.

Josep Viñallonga

En Pepe del Cafè

Núm. 229 (3r trimestre 1995). Text: Joan Miquel Gomis / Foto: Jordi Farrús

En Josep Viñallonga i Bertran, popularment en Pepe del Cafè de Dalt, és qui porta el bar amb el seu cognom a la Riera. La seva joventut va estar marcada pel futbol i per la dedicació al negoci familiar. Format a l'escola futbolística d'Allende, va destacar com a migcampista tècnic i amb caràcter, amb un joc intens que el va fer conegut dins i fora del camp. Tot i el talent, mai va voler ser professional i una lesió al genoll va acabar d'esvair qualsevol temptació. Des de molt jove va treballar rere la barra, aprenent un ofici exigent basat en el tracte constant amb el públic i en llargues jornades. Va estudiar Formació Professional a Mataró i va assumir amb constància el sacrifici de matinar cada dia, fins i tot després de nits de festa o de viatges seguint el Barça, una passió molt present en la seva vida familiar. Avui continua regentant el Cafè de Dalt, un bar de poble que funciona com a àgora pública i espai de trobada quotidiana a Alella.

Josep Cusí

L'amic del rei

Núm. 230 (4t trimestre 1995). Text: Joan Miquel Gomis / Foto: Jordi Farrús

L'empresari Josep Cusí va néixer a Barcelona el 1934 i va instal·lar-se a Alella el 1984, influït per tres amics vinculats amb el poble: Jaume Nadal, el doctor Caralps i Juan Peláez, el marquès. El poble va viure amb cert enrenou les visites informals que rebia del rei Joan Carles, de qui era amic i es considerava servidor. Enginyer electrònic de professió, va mantenir sempre l'esport com una filosofia de vida. Va formar part de l'equip espanyol de natació i de la selecció de waterpolo fins al 1960. Després va orientar-se cap al tir olímpic, disciplina en què va obtenir una medalla de plata en un campionat del món, va guanyar dotze campionats d'Espanya i va participar als Jocs Olímpics de Mèxic, fites que el van portar a ser professor particular de tir de Franco. A partir del 1972 va centrar la seva activitat en la caça i la nàutica, i es va convertir en un referent internacional vinculat al veler Bribón, amb el qual va competir en nombroses ocasions amb el rei.

José Luis Lopátegui, guitarrista

Intèrpret, investigador i pedagog

Núm. 231 (1r trimestre 1996).
Text: Josep M. Mas / Foto: Jordi Farrús

El guitarrista José Luis Lopátegui es va formar musicalment en un context poc sensible a la música, combinant uns estudis tècnics imposats pel pare amb la seva persistent vocació artística. De jove s'escapava de l'institut Jaume Balmes per tocar el piano al conservatori, abans de decantar-se definitivament per la guitarra, l'instrument que el va definir. Narciso Yepes va marcar la seva trajectòria i el va introduir en la guitarra de deu cordes, que va emprar com una eina d'exploració sonora, sense voluntat dogmàtica. Intèrpret, investigador i pedagog, va oferir concerts i classes magistrals arreu del món. Catedràtic del Conservatori Superior de Música de Barcelona des del 1973, va defensar la docència i la sensibilització musical des de la base. Instal·lat a Alella a principis dels vuitanta, va participar en la creació dels Concerts a Alella i es va integrar en la vida cultural del poble, que considerava un entorn privilegiat per viure-hi i fer música.

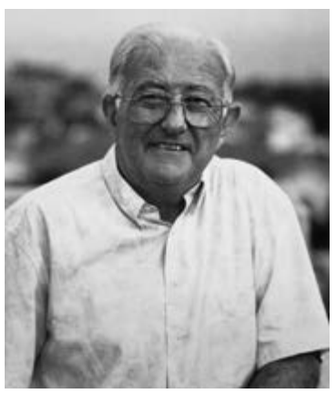

Jaume Aran

Un mossèn del segle XXI

Núm. 232 (2n trimestre 1996). Text: Joan Miquel Gomis / Foto: Jordi Farrús

El mossèn Jaume Aran va crear l'any 1977 la Fundació Sant Francesc d'Assís, inspirat per la voluntat altruista del Grup d'Amics de Minusvàlids de Catalunya. Nascut a Sant Andreu de la Barca i diocesà adscrit a la parròquia d'Alella, va assumir la direcció d'aquesta institució, que l'any 1996 comptava amb prop de 300 treballadors i quatre residències i atenia unes 400 persones, amb llista d'espera. Superades les dificultats inicials d'implantació a Alella, on va arribar el 1981, va consolidar la Fundació com un referent social i sanitari i va combinar el rigor en la gestió amb una vocació humanitària clara i sense afany de lucre, després d'una primera etapa en la seva trajectòria marcada pel seu pas com a docent per l'escola Virtèlia i per la defensa constant dels més necessitats. Amb els anys, l'obra de la Fundació va continuar creixent, i els centres que la integren segueixen avui prestant servei donant continuïtat al projecte fundacional.

Adelina Castillejo

Periodista de l'antiga escola

Núm. 233 (3r trimestre 1996). Text: Jordi Miras i Llopart / Foto: Jordi Farrús

La periodista Adelina Castillejo va ser una professional que va treballar a primera línia dels mitjans de comunicació audiovisuals catalans i espanyols, en programes com *La primera respuesta* i *Preguntas y respuestas* a TVE, o *Adelina Boulevard* i *La solució* a Catalunya Ràdio. Durant una etapa vital va establir-se a Alella, on va desenvolupar una vida familiar i quotidiana marcada per una mirada oberta i crítica sobre la societat. Va exercir el periodisme defensant un model de servei públic basat en la responsabilitat professional i el respecte per les persones i va conrear sobretot l'entrevista divulgativa centrada en problemàtiques quotidianes, cedint el protagonisme als convidats. Allunyada de la cursa per l'audiència massiva, prioritzava la qualitat per sobre de la popularitat, que considerava un accident professional i era crítica amb l'evolució dels mitjans, advertint del pes creixent de l'aparença i de la televisió espectacle.

Pere Bartolomé, director de la Coral Joia

Fer poble cantant

Núm. 234 (4t trimestre 1996).
Text: Josep M. Mas / Foto: Jordi Farrús

El mestre Pere Bartolomé va dirigir la Coral Polifònica Joia d'Alella del 1990 al 1997. Músic i director de coral, va convertir la passió per la música en la seva professió. Nascut a Terrassa l'any 1939, va iniciar-se en els estudis musicals amb voluntat de superació, passant del solfeig al piano i dels primers escenaris locals a una experiència internacional. Als vint-i-un anys, decebut per les limitacions del moment, va emprendre un exili de sis anys que el va portar a actuar a països com Suïssa, Egipte, Alemanya o Colòmbia, amb orquestres i com a solista. El 1985 es va establir a Alella i va assumir la direcció de la Coral Joia. A través d'aquesta tasca es va integrar plenament en la vida del poble. Amb disciplina, paciència i esperit de superació, va impulsar la qualitat musical de la coral, que considerava un espai de trobada i convivència. Amb la seva feina discreta i constant, va fer de la música una eina de cohesió i participació al poble.

Mossèn Joan Barat, rector

Un esperit renovador a la parròquia de Sant Fèlix

***Núm. 199. Hivern de 1987.** Text: Salvador Artés i Esteve Riambau
Núm. 235 (1r trimestre 1997). Text: Josep M. Mas / Foto: Jordi Farrús

Nascut a Berga l'any 1933, Mn. Joan Barat va exercir com a rector de la parròquia de Sant Feliu d'Alella entre els anys 1986 i 1996, després d'una llarga trajectòria sacerdotal i de setze anys al capdavant de la parròquia de Capellades. En arribar al poble, va trobar-hi una comunitat amb bona voluntat però amb mancances, i va plantejar el seu rectorat com una etapa de renovació i de treball compartit. Durant la seva estada va impulsar la restauració de l'església i de la rectoria, on va adequar espais per a la catequesi, i va reforçar l'organització parroquial amb el consell de pastoral i el voluntariat. Defensava una Església més participativa, amb un paper actiu dels laics, i va fomentar la implicació social amb persones i col·lectius en situació de necessitat, sempre amb respecte per les seves creences. Amb una mirada crítica però realista, contemplava la secularització i l'envelliment de la comunitat com a reptes que exigien compromís.

Mercè Blay

Arquitecta municipal

Núm. 236 (2n trimestre 1997). Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

La Mercè Blay va ser l'arquitecta municipal d'Alella durant una desena d'anys. Nascuda a Barcelona, va guanyar la plaça l'any 1989, rellevant Agàpit Borràs, i va assumir el càrrec amb una mirada professional sense vincles previs amb el municipi. Considerava que aquesta distància inicial li permetia abordar els reptes locals amb més equanimitat. A principis dels anys noranta era conscient de la baixa qualitat urbanística del nucli i dels problemes de les urbanitzacions, i defensava preservar el caràcter rural d'Alella. Apostava per una inversió decidida en carrers i mobiliari urbà i va plantejar actuacions al Rost i al centre, com eliminar l'aparcament de la Plaça o desviar el trànsit per convertir la carretera en un passeig. Va impulsar el Pla Especial del Patrimoni, clau per protegir les cases antigues i simplificar-ne la gestió, amb l'objectiu de promoure un canvi de mentalitat entre els propietaris i consolidar una mirada més respectuosa amb el teixit històric del poble.

Isidre Bertran

L'Isidro de Ca la Librada

Núm. 237 (3r trimestre 1997). Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

L'Isidre Bertran, l'Isidro de Ca la Librada, va ser una figura destacada del comerç tradicional d'Alella. Regentava una de les botigues més antigues del poble i estava casat amb la Mercè Comulada, d'una de les nissagues alellenques també més antigues. Sempre amb la bata blanca, a l'obrador o rere el taulell, atenia la clientela pausadament, amb un somriure plaent i una veu una mica rogallosa. Va néixer al Masnou i va venir a viure a Alella als vuit anys, quan la seva mare va haver de fer-se càrrec de la botiga familiar; als tretze ja treballava a l'establiment, mentre aprenia l'ofici de tocinaire a Badalona. Per iniciativa seva, la Librada va passar de vendre de tot a ser una cansaladeria, on ell preparava cada setmana més de 200 quilos de botifarres i altres embotits, i que funcionava també com a punt de trobada quotidià del veïnat. Xerraire, de tarannà proper i afable, apassionat del futbol i perico, l'Isidro comptava amb una estima molt transversal al poble.

Teresa Fulladosa, la Teresina del carrer Canonge

Bon veïnatge i memòria del barri

Núm. 238 (4t trimestre 1998).
Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

La Teresa Fulladosa, coneguda al poble —i sobretot al barri del Canonge— com la Teresina, un diminutiu que no li agradava gaire, va néixer i viure sempre en aquest carrer d'Alella. Coneixia la història de cada casa i de cada família, recordava dates, naixements i absències, i exercia una manera de fer barri basada en la relació quotidiana amb els veïns i en la conversa constant. Exemple d'una generació de dones marcada per l'esforç i les limitacions econòmiques, va treballar gairebé trenta anys a Can Maristany del Masnou i, més endavant, a Can Vera, a Alella. Va restar soltera perquè molts dels nois de la seva generació van morir a la guerra, un fet que explicava amb lucidesa i sense retòrica. Catalanista convençuda, conservava una memòria precisa tant dels grans esdeveniments històrics com dels fets petits i íntims del seu entorn. Per això era un referent de la memòria col·lectiva del país, d'Alella i, sobretot, del barri del carrer Canonge.

Carmen Serrano

La Carmen de Cal Baró

Núm. 239 (1r trimestre 1998). Text: Meritxell Noguera / Foto: Jordi Farrús

La Carmen Serrano va néixer a Berzocana, un poblet de Càceres, i va arribar a Alella amb vint anys, després de la mort de la seva mare. Els primers temps treballava a Barcelona, però passava caps de setmana al poble, on va conèixer Marià Muntadas, amb qui acabaria casant-se i establint-se definitivament com a masovers a Cal Baró. Va treballar primer fent feines a Can Cebrian i, amb el temps, va començar a fer encàrrecs de cuina, i poc després classes, que impartia a casa seva. Aquelles ensenyances van marcar generacions de veïns i la van fer coneguda, sobretot pels seus pastissos i pel seu tarannà proper i generós. Quan la revista li va dedicar la secció del Personatge, defugia l'honor i deia que no s'ho mereixia. Recordava amb estima l'Alella d'abans, més viscuda al carrer, i assenyalava un inconvenient persistent: la riera Coma Fosca, que quan plovia la deixava incomunicada del centre del poble, sovint durant hores, ja que vivia a la riba dreta de la riera Coma Fosca.

Maria Salvans

La Maria del Niu

Núm. 240 (2n trimestre 1998). Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

La Maria Salvans va ser la mestressa i l'ànima de la cuina del restaurant El Niu, el primer establiment d'Alella que va esdevenir un referent gastronòmic, en un moment d'obertura i noves oportunitats per a la cuina catalana. Amb dotze o tretze anys, la seva família es va instal·lar a la finca de Can Serra, dedicada al conreu, una experiència que va marcar la seva manera d'entendre els productes i la cuina. Va aprendre l'ofici de la mà de la seva mare i, vuit dies després de casar-se, a l'estiu de 1967, ella i el seu marit van obrir El Niu com un petit restaurant de cuina casolana i familiar. Amb els anys, la constància, l'ofici i una relació directa amb els clients van portar el restaurant a obtenir una estrella de la guia Michelin, fet que li va donar projecció més enllà del poble i als mitjans. La Maria s'inspirava en la gent que seia a taula per crear els seus plats i defensava una cuina feta amb temps, sense presses i amb amor pels comensals.

Félix Valdés

Secretari de l'Ajuntament

Núm. 241 (3r trimestre 1998). Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

En Félix Valdés va ser el secretari municipal d'Alella des dels anys vuitanta fins a la seva jubilació. Sempre va mantenir una imatge inconfusible, vestit amb coll i corbata i amb el cabell negre engominat. La seva feina era eminentment tècnica: donar fe pública dels acords del consistori i oferir assessorament legal en el funcionament quotidià de l'Ajuntament. Asturià format a Valladolid, havia treballat a l'administració de Santa Coloma de Gramenet i amb els anys va adquirir un coneixement profund d'Alella i de la complexa evolució urbanística del terme municipal, en un període marcat per la legalització de nombroses urbanitzacions. Va treballar amb diferents alcaldes i equips de govern, assegurant la continuïtat administrativa del consistori, mantenint sempre una relació professional basada en el respecte institucional a la legalitat, i defensava preservar el caràcter de poble d'Alella en un context de fort creixement residencial.

Enriqueta Alcaraz, metgessa

Sardanes i salut familiar

Núm. 242 (4t trimestre 1998).
Text: Meritxell Noguera / Foto: Jordi Farrús

L'Enriqueta Alcaraz exerceix la medicina familiar a Alella des de fa molts anys, combinant la consulta amb la supervisió de diverses residències. Nascuda a Barcelona el 1957, es va traslladar al poble amb la família als setze anys, després de passar-hi els caps de setmana i els estius amb la família, i s'hi va integrar plenament. La seva vocació mèdica va néixer de l'exemple de la mare, infermera, i de l'estímul d'una professora que la va animar a estudiar medicina. Es va formar al Clínic i va treballar a la clínica La Rotonda i en l'àmbit docent abans de començar a treballar definitivament a Alella, on, com a metgessa, defensa una medicina preventiva i educacional i l'ús racional del medicament genèric. Més enllà de la consulta, participa en la vida associativa del poble, amb una dedicació constant a la sardana, com a impulsora de la Colla Sardanista d'Alella. Avui continua exercint la medicina al municipi, on és una professional molt estimada.

Jaume Jornet

Un barceloní pencaire que va fer poble

Núm. 243 (1r trimestre 1999). Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

Procedent de Barcelona, en Jaume Jornet va arribar a Alella a finals dels anys seixanta, empès pel desig de recuperar la manera de viure de poble que havia conegut en la seva infantesa al barri de Sant Gervasi. Instal·lat a la Verge de la Mercè, va reconèixer aquest esperit en la relació espontània entre els veïns i va acabar participant de manera molt activa en la vida cívica i associativa dels anys setanta i vuitanta. Va treballar en els àmbits escolar, cultural, esportiu i social, col·laborant amb entitats, impulsant iniciatives, buscant recursos i fent de mediador quan calia. Sempre disposat a dedicar-hi hores de feina, sense protagonisme ni càrrecs formals, va tenir un paper actiu en el voluntariat local en un moment de creixement i transformació del poble. Amb el pas del temps, el cansament i un cert desencís el van portar a retirar-se de l'activisme, tot i mantenir-se vinculat a Alella amb la satisfacció d'haver contribuït a construir comunitat.

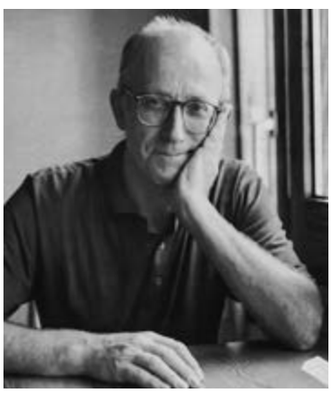

Pep Sabaté, activista cultural

Teatre de carrer, mirada observadora

Núm. 244 (2n trimestre 1999). Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús.

En Pep Sabaté és un alellenc que va ser especialment actiu en la vida cultural i associativa local durant els anys previs i immediatament posteriors a la transició. Coincidint amb els primers temps d'activitat del Casal, i sovint amb més il·lusió que no pas recursos, assumint riscos personals, va portar al poble recitals i espectacles, va impulsar la colla de capgrossos i va promoure'n la creació d'alguns dedicats a personatges alellencs. Home de teatre de carrer, va treballar amb companyies com Pa de Ral, La Trepa i Comediants, amb qui va participar en el muntatge de la cerimònia de clausura dels Jocs Olímpics de 1992. Amb el pas del temps, però, el cansament i el desencís el van allunyar de l'activisme local. Arrelat a Alella, ha mantingut una mirada atenta sobre el poble a través de la fotografia i la conversa. A moltes cases hi ha imatges seves, perquè li agrada retratar detalls i persones, i xerrar-hi, que és també una manera de mirar-les.

Rosa Casas

La Rosa de la Biblioteca

Núm. 245 (3r trimestre 1999). Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

La Rosa Casas va començar com a voluntària a la biblioteca municipal l'any 1983, ajudant la Rita Marsal quan el servei tot just funcionava a les escoles Fabra. Amb el temps va assumir-ne la responsabilitat i va acabar al capdavant de la Biblioteca Ferrer i Guàrdia, convertint-la en un espai d'acollida i orientació lectora, marcat pel tracte proper i pacient amb els usuaris. Nascuda a Alella, filla de Can Manresa, de petita era molt tímida, però treballant com a dependenta en diverses botigues del poble va aprendre a tractar amb el públic. Amb una determinació tenaç, va reprendre els estudis, va completar la diplomatura de Biblioteconomia i va accedir a la plaça que la portaria a assumir la direcció de la biblioteca. Des del soterrani del mercat, ha viscut l'evolució del poble a través dels canvis en els hàbits de lectura i ha impulsat activitats culturals vinculades als llibres, amb una clara vocació de servei públic.

Eduard Llauradó i Mestre, l'avi poeta

De la lluita veïnal al Casal d'Avis

Núm. 246 (4t trimestre 1999). Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

L'Eduard Llauradó va ser una figura molt activa del teixit associatiu d'Alella les tres darreres dècades del segle XX. Badaloní, es va instal·lar al poble l'any 1973, a la urbanització Mar i Muntanya. Com a membre de la junta de l'Associació de Veïns, va intervenir en la regularització de serveis bàsics i en les llargues negociacions per les obres d'infraestructura, una tasca que els veïns van reconèixer amb un homenatge. Després d'un sotrac personal, l'any 1989 va iniciar una nova etapa al casal d'avis El Caliu, on durant una dècada va liderar l'organització d'excursions i sortides, assumint-ne tota la logística; allí va veure feta realitat una de les seves grans aspiracions quan es va inaugurar Can Gaza. Paral·lelament, la seva gran afecció a llegir i recitar poesia el va portar a aprendre a versificar amb la Guida Alzina, i d'aquí en va acabar sortint tot un avi poeta que publicava regularment a la revista *Alella*.

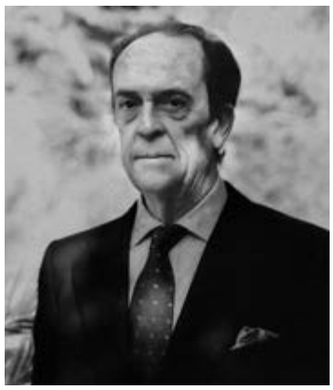

Juan Peláez Fabra

El marquès d'Alella

Núm. 247 (gener-febrer 2000). Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

Figura coneguda per molts alellencs pel títol, i íntima de ben pocs, Juan Peláez Fabra, de la família Fabra de la Fabra i Coats, ha viscut sempre entre Madrid i Alella, amb un peu a la capital i l'altre a la finca del marquesat, a l'entrada del poble. Orfe de jove, se'n va fer càrrec als dinou anys i en va restaurar la casa, malmesa per la guerra, mentre construïa una sòlida carrera d'advocat a Madrid. Mai no ha fet vida social al poble, però ha mantingut una relació constant amb l'Ajuntament en grans operacions urbanístiques, conscient del pes dels seus terrenys en el nucli urbà i el terme municipal. Amb l'adquisició del celler Parxet i l'impuls de la marca i del vi que portava el seu nom, el marquès d'Alella va contribuir a la recuperació del vi alellenc. A l'article que la revista Alella li va dedicar com a personatge, va declarar que es jubilaria a Alella i que voldria morir aquí.

Mustapha Essahel

Arrelar a Alella venint de lluny

Núm. 248 (març-abril 2000). Text: redacció / Foto: Jordi Farrús

En Mustapha Essahel va arribar a Alella l'any 1990 sense papers, sense recursos i sense conèixer la llengua. Procedent del Marroc, havia de continuar fins a Sant Pol, però una aturada imprevista el va fer quedar-se al poble. Els primers temps van ser difícils: va viure en una barraca als afores i va treballar en obres amb un contractista que el va ajudar a regularitzar la seva situació. Amb els anys va trobar feina estable en l'àmbit de la jardineria, primer en empreses i després a la brigada municipal, fins a establir-se pel seu compte. Casat amb una alellenca i pare d'una filla, va construir una vida familiar al poble sense renunciar a la seva identitat religiosa. Adaptable i respectuós amb les normes socials, explicava que acceptava la manera de viure d'aquí seguint allò que li marcava el seu cor musulmà. En una Alella on molts dels nouvinguts d'aquells anys van ser de pas, la seva trajectòria parla d'arrelament, perseverança i vida compartida.

M. Àngels Ferrer

La mestra més antiga

***Núm. 219 (primavera de 1993).** Text: Mercè Giralt
Núm. 251 (octubre-novembre 2000). Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

Maria Àngels Ferrer, la senyoreta MariÀngels per a totes les criatures l'han tingut de professora i les seves famílies, ha estat una de les mestres més estimades de l'escola pública d'Alella. Nascuda a Banyoles, Alella va ser, amb el temps, el lloc que va triar com a propi. Va arribar al poble l'any 1966 i hi va exercir durant trenta-tres anys, acompanyant generacions d'alumnes des de parvulari fins al final de primària. Va viure des de les aules la fi de la dictadura, la transició democràtica i la transformació del sistema educatiu, així com l'evolució d'Alella i de la seva població. Mestra vocacional, va mantenir fins al darrer dia les ganes d'ensenyar, i va continuar vinculada a l'escola amb col·laboracions puntuals després de jubilar-se, l'any 2000. Els homenatges que va rebre aleshores per part d'alumnes, exalumnes, companys i institucions són prova de l'afecte i el respecte que s'havia guanyat entre els alellencs.

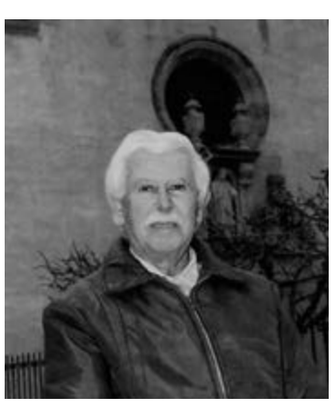

Joaquim Cortés, en Cortés

L'home de la bicicleta

Núm. 252 (desembre-gener 2001). Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

En Cortés, de nom Joaquim, tenia una imatge d'aquelles que la gent reconeix encara que l'hagi vist només un cop a la vida. Nascut al barri del Rost, en una casa amb premsa i celler propis i on la collita es mesurava en botes de vi, des de molt jove va aprendre a nedar, muntar a cavall i anar en bicicleta, habilitats que el van acompanyar tota la vida. Va treballar com a pagès, masover i finalment fent petits transports amb un tricicle que el va fer popular per tota la comarca. Això li va permetre ser testimoni, sense nostàlgia, de la transformació del poble i del pas de les vinyes a les urbanitzacions. Un cop jubilat, va substituir el tricicle per una bicicleta que va esdevenir indissociable de la seva imatge perquè, a causa de les seqüeles de la poliomielitis, pedalar li era més fàcil que caminar. Va mantenir una vida activa, a l'aire lliure, i va viatjar i protagonitzar anècdotes per mig món amb l'Avi Turista.

Fede Salas

En Fede del Casal

Núm. 253 (febrer-març 2001). Text: Ramon Ruiz Bruy / Foto: Jordi Farrús

Frederic Salas i Mañas, conegut com en Fede, va néixer a Barcelona l'any 1955 en una família d'origen aragonès que va exiliar-se a França i va establir-se a Barcelona, on regentaven una petita impremta. Traslladat a Alella durant la joventut, hi va completar la formació i es va implicar aviat en la vida associativa del poble. Va estudiar Magisteri i durant el servei militar va començar a ensenyar i va ser destinat a la impremta. Més endavant va regentar amb el seu germà el negoci familiar. El seu compromís cívic es va expressar sobretot al Casal d'Alella, on va entrar a través del teatre i va assumir progressivament responsabilitats en la junta de direcció fins a presidir l'entitat. Va participar també en projectes culturals i en l'Alternativa Crítica d'Alella, experiència que li va deixar una mirada crítica sobre la política local. Vinculat a l'activitat associativa, col·labora sovint com a locutor en actes públics, posant la veu al servei de la vida cultural del poble.

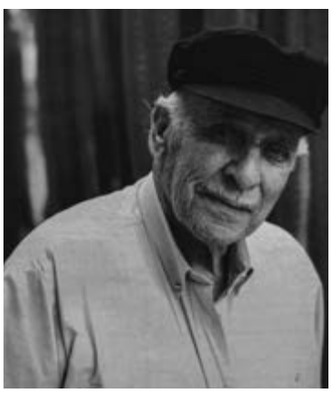

Cebrià Prat

Sereno, agutzil i policia entranyable

***Núm. 198 (tardor de 1987).** Text: Joan Miquel Gomis
Núm. 255 (juliol-agost 2001). Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

En Cebrià Prat va ser un servidor públic polivalent i de llarg recorregut. De gran bonhomia, amable, discret i eficaç en la seva feina, només va posar una multa en tota la seva vida. Nascut al barri del Rost, fill de família pagesa, va viure gairebé tota la vida aquí, amb un breu parèntesi que el va portar a Begur durant la Guerra Civil, i posteriorment a un camp de concentració a Reus. L'any 1945 va entrar a treballar a l'Ajuntament com a sereno, succeït el Dimoni i abans que en Pepito, i va exercir successivament d'agutzil, d'auxiliar administratiu i de policia municipal, fins que va jubilar-se, el 1981, després de quaranta-quatre anys de servei i d'assumir tasques molt diverses, sempre amb una actitud propera i servicial. Col·leccionava documents relacionats amb Alella, i va bastir un arxiu d'alellencs morts per la guerra, dels quals recuperà els noms i cognoms i les circumstàncies del decés, convertint la memòria local en una responsabilitat personal.

Els taxistes d'Alella

Compromís professional sobre rodes

Núm. 257 (gener-febrer 2002). Text: Laia Bobes / Foto: J. Fabregat.

A principis dels anys 2000, la flota de taxis d'Alella estava formada per quatre vehicles, conduïts per Ramon Martínez (el més veterà), Joan Armengol, Jaume Juan i Josep Gomis (la incorporació més recent aleshores). Ben avinguts i organitzats, eren una peça clau de la mobilitat quotidiana del poble. Treballaven de manera coordinada no deixar mai cap client sense servei. Els matins feiners concentraven la major part de la demanda, sobretot per portar canalla a l'escola i persones grans a l'hospital o a fer gestions, i anar a l'aeroport era una font habitual de tensió a causa del trànsit. La feina oferia independència i tracte proper, però també comportava jornades llargues, imprevistos i hores d'espera. Treballant al poble, la relació amb els usuaris, que normalment repetien sempre amb el mateix xofer, estava marcada per la proximitat, la discreció i la confiança. Al llarg dels anys, aquests quatre taxistes van acumular quilòmetres, anècdotes i no pocs passatgers famosos.

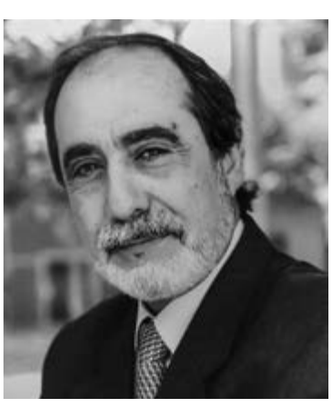

Carles Sist

Director de la Coral Joia

Núm. 258 (març-maig 2002). Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

En Carles Sist va ser el director de la Coral Polifònica Joia d'Alella des del novembre de 1997 fins al 2005. Format al Conservatori del Liceu, tot i no provenir d'una família de músics, va créixer vinculat al cant coral a través de l'Orfeó Barcelonès, on de jove ja ajudava en les tasques de direcció. Va formar part del grup de nova cançó *7 d'aquí* i va fundar la coral Nous Camins, que va dirigir durant més de vint anys. En venir a viure a Alella, es va apuntar a la Coral Joia i, arran de la malaltia del director anterior, Pere Bartolomé, en va assumir la direcció. Amb ell al capdavant, la coral va créixer en nombre de cantaires, es va reorganitzar internament i va incrementar notablement l'activitat. Sist hi va aportar el seu toc personal fent arranjaments propis, renovant el repertori i apostant perquè els cantaires cantessin de memòria, amb la voluntat d'acostar la música coral a un públic ampli i d'obrir més l'entitat al poble.

Núria Sala

Mestra i gestora cultural

Núm. 259 (juny-juliol 2002). Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

La Núria Sala va formar part de la primera onada de nous alellencs que, procedents de Barcelona, es van establir a Alella, en el seu cas l'any 1977. Llicenciada en Història de l'Art, aquí va iniciar la seva trajectòria com a professora de música i plàstica a l'escola Fabra, i és ben recordada pels seus exalumnes. L'any 1996 va iniciar una nova etapa professional vinculada a la regidoria de Cultura, des d'on va contribuir a convertir Can Lleonart en un espai viu i actiu, organitzant cursos, sortides, tertúlies i activitats culturals amb els objectius d'atraure un públic local caracteritzat per la diversitat de les seves inquietuds i de fomentar la cohesió social en aquest espai de trobada. Sempre riallera, donava un gran valor al tracte humà i, assumint les dificultats pròpies de la gestió pública i dels relleus polítics, com a gestora cultural, a Can Lleonart va aconseguir mantenir sempre un model obert, participatiu i arrelat al poble.

Rosa Maria Vila i Barnils, sommelier

La nena de Telèfons

Núm. 260 (setembre-octubre 2002). Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

La Rosa Maria Vila i Barnils és coneguda a Alella com *la nena de Telèfons*, perquè a casa seva hi havia la centraleta del poble i ella hi va treballar de ben jove. Amb un nas excepcionalment sensible, entrenat a les vinyes i al celler de casa seva, durant els anys vuitanta va regentar l'herboristeria Herbes i Coses allà on avui hi ha l'oficina del BBVA, a la riera principal. Però, més enllà d'aquesta circumstància local, la Rosa Vila és coneguda sobretot per haver estat la primera dona sommelier de Catalunya (va obtenir el títol l'any 1995), i per ser una personalitat destacada en el món del vi. La seva carrera professional l'ha dut a impartir cursos de tast i d'enologia i viticultura, a assessorar restaurants, cellers i grans grups de restauració, a participar en concursos de tast i guanyar-los, i a col·laborar amb mitjans de comunicació generalistes i especialitzats.

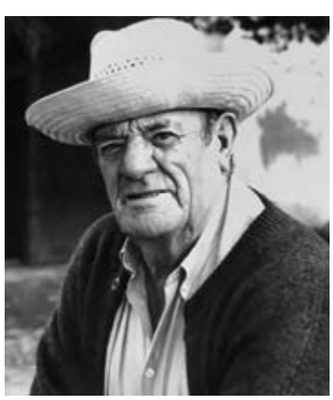

Abelardo Gálvez, l'Abelardo

El bon humor i la senzillesa damunt d'un carretó

Núm. 261 (desembre-gener 2003). Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

L'Abelardo va ser un veritable personatge popular d'Alella. Anava pel poble damunt d'un carretó estirat per un motocultor i, sempre alegre, quan algú el saludava pel carrer s'aturava, hi xerrava, reien i, si en duia, li oferia fruita o alguna verdura acabada de collir. Nascut l'any 1925 a Huétor-Tájar (Granada), va arribar a Alella el 1955, amb vint-i-un anys, per fer de temporer a la verema, i ja no se'n va moure. Els primers temps aquí va viure en condicions dures, dormint en barraques i fent feines temporals. Després va aprendre a fer vi a Can Pareras, es va casar amb una vídua del poble i vivien al torrent Vallbona, i sempre es va dedicar a l'hort i a la vinya. Testimoni resignat de la desaparició del món pagès i dels canvis que experimentaven el poble, la gent i la viticultura local, va mantenir un esperit de vida senzilla i honesta arrelada a Alella, on va esdevenir una figura entranyable i inconfusible.

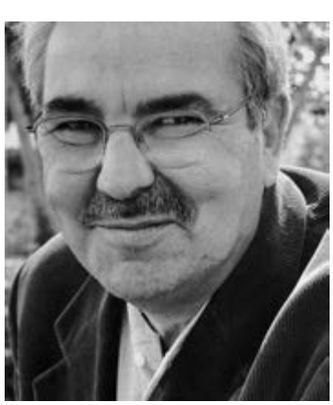

Emilio Cazorla

Assistent social

Núm. 262 (1r trimestre 2003). Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

L'Emilio Cazorla va exercir com a assistent social municipal d'Alella els anys a cavall del canvi de mil·lenni. Nascut a Granada, criat a Montcada i resident a Cerdanyola, de jove es va implicar en política i en moviments sindicalistes, i ja gran va estudiar i formar-se com a assistent social per vocació i en coherència amb la seva trajectòria. A Alella va constatar que, malgrat l'aparença de benestar, hi coexistien múltiples realitats socials que requerien atenció: va tractar sobretot amb gent gran sola, immigrants, persones amb discapacitat, famílies en risc i individus marginats en situacions socials complexes, sempre mantenint la confidencialitat, amb delicadesa i respecte, i en coordinació amb les escoles, els serveis sanitaris, la policia municipal i altres entitats del poble. Cazorla estava convençut que els serveis socials són un dret universal i a Alella hi va aportar una mirada professional basada en l'acompanyament i la dignitat de les persones.

Jenny Quimiz, l'assistenta d'en Quimet

De l'Equador a Alella, amb agraïment

Núm. 263 (maig-juliol 2003).
Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

La Jenny Quimiz és la dona que va tenir cura d'en Quimet barber quan a causa de l'edat va necessitar ajuda quotidiana. Va arribar procedent de l'Equador pocs dies abans de Nadal de 1998, vídua i deixant al seu país molts deutes i set fills petits, que va anar portant un a un fins a reunir la família completa aquí. Malgrat la nostàlgia, la incertesa i la por inicials, va tirar endavant i va establir lligams amb la comunitat local, i especialment amb en Quimet, a qui considerava un avi adoptiu per al seu fill més petit, que vivia amb ells. Agraïda envers la gent del poble, de la qual destacava la generositat i l'absència de racisme, considerava Catalunya una segona pàtria. Profundament creient, va viure l'experiència migratòria com una lluita constant i com una oportunitat que li va permetre veure amb ulls crítics les desigualtats del seu país d'origen i el contrast amb la manera de fer d'aquí.

Josep M. Bernadas

L'ànima de la llibreria Altaïr

Núm. 264 (agost-octubre 2003). Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

En Pep Bernadas va arribar a Alella l'any 1995 després d'haver viscut dues dècades a Barcelona i d'haver voltat mig món. Llicenciat en Antropologia, va triar el nostre poble buscant un estil de vida proper i comunitari sense renunciar a una activitat professional intensa i internacional. L'any 1979 va crear la llibreria Altaïr, especialitzada en viatges, concebuda com un espai de divulgació cultural, amb la voluntat d'oferir una visió del món profunda, més enllà del turisme superficial; d'aquesta iniciativa en van derivar l'agència de viatges Orixà i la revista *Altaïr*. Una greu lesió medul·lar li va deixar limitacions severes de mobilitat severes, els dos primers anys en cadira de rodes, però va afrontar la recuperació una actitud resilient i optimista, i va aconseguir mantenir la seva l'autonomia i la seva manera de viure i treballar. Des d'Alella, combina l'arrelament local amb una mirada global, fidel a un projecte vital que és el reflex d'una manera d'entendre i explicar el món.

José Luís Aguilar, sommelier

Tastador de vins i d'aigües

Núm. 265 (novembre-desembre 2003).
Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

En José Luís Aguilar, nascut a Badalona i vinculat a Alella des de principis dels anys setanta, és el cap de sala i el sommelier del restaurant 1789. Gràcies al tracte directe amb els clients, ha estat una figura clau en la difusió i la defensa dels vins de la DO Alella. Membre del comitè de tast del Consell Regulador, ha estat un defensor de la qualitat dels vins locals i del potencial de la pansa blanca, comentava en el seu dia la bona adaptació del chardonnay al clima i al sòl del territori, i sempre que calia rebatia els tòpics sobre la poca producció i l'excés de dolçor dels vins alellencs explicant l'evolució cap a vins secs i afruitats i la millora del cultiu i de les bodegues. Com a curiositat, va participar en tasts professionals d'aigua. Considera que en el seu ofici cal honestedat i una bona dosi de psicologia per saber aconsellar sense imposar. Des del celler de Can Lleonart, és un observador dels canvis socials del poble amb una mirada crítica i experimentada.

Eduard Miró

Poeta, rapsode i mestre

Núm. 266 (gener-març 2004). Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

Eduard Miró, vinculat a Alella des de fa anys malgrat no residir-hi, és un poeta i rapsode molt arrelat a la vida literària del poble. Mestre fill de mestres amb una escola pròpia a Barcelona, la seva relació amb Alella es va iniciar a través dels vincles personals i es va consolidar a partir dels anys noranta, quan va col·laborar activament amb l'àrea de Cultura i va formar part del jurat de la Mostra Literària del Maresme. Va impulsar iniciatives com el premi de poesia Alella a Maria Oleart i ha participat sovint en presentacions de llibres i activitats culturals. Ha cultivat diversos gèneres, però la poesia ha estat predominant, marcada per la dimensió espiritual i humana; *Perfum de silenci* és la seva obra més destacada. Rapsode de lectura clara, pausada i plena de sentit, capta l'atenció del públic amb una combinació d'ofici, sensibilitat i vocació pedagògica. Alella ha estat per a ell un lloc d'inspiració i de pertinença escollida.

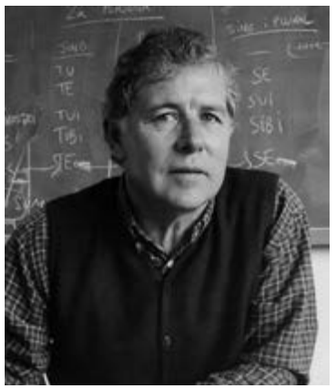

Jacinto Granados, el Jacinto

El professor degà

Núm. 267 (abril-maig 2004).

En Jacinto Granados, «el Jacinto» per als alumnes, va donar classes a Alella durant gairebé quaranta anys, primer a les escoles Fabra i després a l'Institut. Amb el seu accent andalús i una manera de parlar inconfusible, va marcar generacions d'alumnes que el recorden com un mestre vocacional i dedicat, exigent però proper, de caràcter primari i al mateix temps afectuós, que exigia disciplina i rigor als estudiants. Va venir a Catalunya des de Còrdova per estudiar Psicologia i Magisteri, i va treballar en l'alfabetització d'adults abans d'establir-se definitivament a Alella. Exercia buscant l'equilibri entre autoritat i afecte, el control de l'aula i una comunicació directa. Va viure la transformació i el creixement de les Escoles Fabra com a mestre i com a director, i més tard la implantació de l'ESO, que el va portar a l'institut. Discret i poc amic dels homenatges, va ser un docent vocacional, conscient dels canvis generacionals i crític amb la manca d'esforç.

Lluïsa Grau

Viatgera solidària

Núm. 268 (juny-agost 2004). Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

La Lluïsa Grau, dissenyadora de roba i estilista, ha viscut a Alella des dels anys noranta fins fa un parell d'anys. Després de dedicar-se durant dècades a la docència de disseny i confecció a l'Escola Superior de Disseny de Sabadell, va canviar la seva trajectòria professional vinculant-la al comerç just. Visitant una botiga d'Intermón-Oxfam, va detectar que els productes tèxtils tenien bones matèries primeres però no s'adaptaven al mercat d'aquí, es va posar en contacte amb l'ONG i va començar a col·laborar-hi per millorar les seves peces tèxtils. Aquesta proposta la va portar a viatjar a l'Equador i a l'Índia, on va assessorar cooperatives de dones i fabricants per redissenyar patrons, optimitzar materials i millorar processos perquè les peces fossin més lleugeres i adaptades als gustos europeus, alhora que permetien millorar les condicions laborals i garantir als treballadors ingressos dignes i sostenibles.

Cristina Miñana

Cooperant de Metges del Món

Núm. 270 (novembre-desembre 2004). Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

La Cristina Miñana ha estat cooperant de Metges del Món i d'altres entitats relacionades amb l'accés a la salut en territoris conflictius. Vist des d'Alella, pot semblar que faci una vida d'aventura, però la seva feina implica planificació, gestió i treball a llarg termini en contextos difícils. Llicenciada en Econòmiques, va començar com a voluntària el 1996 i el 1999 va fer la primera sortida a Albània. Després d'una etapa professional a Mèxic, el 2001 es va reincorporar a l'organització al Pakistan i després va participar en projectes a Kosovo, Síria, l'Iraq i l'Iran. Va passar de tasques administratives i logístiques a la coordinació de missions, identificant necessitats sanitàries sobre el terreny i treballant amb institucions locals. Les estades li van fer viure riscos, restriccions i malalties, però també constatar semblances humanes arreu del món, i considera la cooperació com una font d'aprenentatge continu.

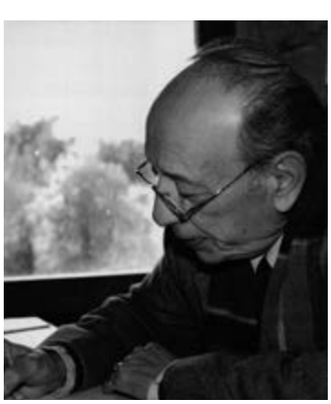

Josep Fluxà

El «baró de Fluxà»

***Núm. 222 (4t trimestre de 1993).** Text: Mercè Giralt

Núm. 271 (gener-març 2005). Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

Alellenc per vocació i per nostàlgia, en Josep Fluxà va esdevenir un d'aquells personatges que no només viuen a Alella, sinó que en formen part activa. Nascut a Barcelona en una família d'origen balear, va passar a Alella una infantesa marcada per la guerra, l'escola, els jocs i els primers vincles amb la canalla local. Després d'una vida laboral com a sastre i camiser, del casament, els fills i la jubilació, la mort de la seva dona el va portar a tornar definitivament aquí, on va reprendre les amistats d'infantesa i va iniciar una intensa activitat col·laborant amb la Masia-museu Can Magaro,a, el Casal, la residència d'avis, la DO Alella i Protecció Civil. Incansable, observador i popular, es va guanyar el renom de «baró de Fluxà», i va convertir el seu dia a dia en una forma de compromís amb el poble i en matèria primera per a unes memòries que començaven el 1936 i amb les quals volia explicar tota la seva vida.

Conrad Ferrer

El promotor que va dibuixar l'Alella moderna **Núm. 272 (abril-maig 2005).** Text: Laia Bobes / Foto: Sergi Bancells

Tot i no ser d'Alella ni viure-hi, en Conrad Ferrer va esdevenir una figura clau en la transformació urbanística del poble durant les darreres dècades del segle XX. Procedent de Santa Coloma de Queralt i format a Barcelona, va entrar en el sector immobiliari de ben jove. El 1975 va fundar el seu propi negoci i gairebé per casualitat va iniciar la seva relació amb Alella construint-hi un primer bloc de pisos. Aquesta experiència li va revelar el potencial del municipi i, a partir d'aleshores va impulsar projectes com El Solell, les promocions de les Quatre Torres, Les Gardènies, Can Bertran i Can Vilana, i el gran desenvolupament de Cal Doctor. Especialitzat en operacions que requereixen una gestió urbanística complexa, va contribuir a l'expansió del nucli urbà i a definir un estil que altres promotors van seguir. Sense atribuir-se'n el protagonisme, era conscient del seu paper pioner i defensava un major compromís públic amb l'habitatge assequible.

Toñi Olmedo, artista

D'Alella als grans escenaris del Paral·lel i més enllà **Núm. 273 (juny-juliol 2005).** Text: Laia Bobes / Foto: Sergi Bancells

Nascuda a Ceuta i criada entre França i casa nostra, la trajectòria artística de la Toñi Olmedo va ser intensa i accelerada, marcada per la seva forta personalitat. Casada molt jove, va deixar durant uns anys el món de l'espectacle, però posteriorment va retrobar-s'hi al Casal d'Alella, un espai clau que va impulsar-la a professionalitzar-se. Formada en dansa amb Cesc Gelabert, va passar pels escenaris del Paral·lel, primer al Molino i després a l'Arnau, on va destacar com a cantant i intèrpret en espectacles de 'varietés'. Instal·lada més endavant a Madrid i dedicada a la copla, hi va adquirir més renom amb actuacions, concursos televisius, enregistraments discogràfics i gires internacionals. Amb el nom artístic de Tona Olmedo, va compartir cartell amb figures consagrades i va actuar en escenaris de prestigi. Va tornar a Alella l'any 2000 i ha seguit cantant, fidel a una manera d'entendre l'espectacle basada en l'entrega i la vibració compartida amb el públic.

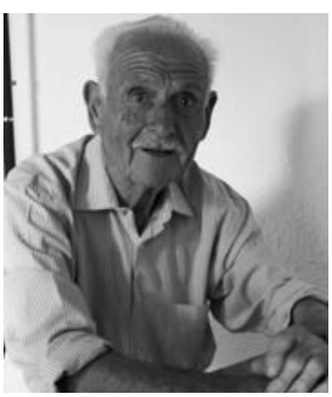

Peret Oliveras

Tota una vida entre vinyes **Núm. 274 (especial verema 2005).** Text: Ramon Anglada / Foto: Ramon Ruiz Bruy

En Peret Oliveras va passar tota la vida lligat a la vinya, des de la infància fins a la vellesa. Amb vuit anys ja ajudava el pare portant el dinar a les feixes, i amb quinze treballava empeltant i podant ceps. Recordava una Alella on la vinya ocupava gairebé tot el terme i on la feina era dura i mal pagada. Va viure l'evolució del conreu, defensant la manera de fer tradicional però assumint els canvis tècnics i la mecanització. La Guerra Civil i la postguerra van fer encara més difícil la vida pagesa. El Sindicat i el conreu dels pèsols van ser clau per garantir la subsistència en uns anys de mancances constants. Entre jornals, vinyes i festes majors, va conèixer la seva dona i va consolidar un saber vinícola transmès de generació en generació. Malgrat el greu accident que va patir l'any 1990, va continuar vinculat a la vinya i compartint la seva experiència, mantenint viu el llegat d'un ofici que va marcar tota la seva existència.

Sara Bassas i Josep Muñoz

La Sara i en Josep de La Parra **Núm. 275 (setembre-octubre 2005).** Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

Tot i que la pastisseria La Parra va tancar portes l'any 2002, la Sara Bassas i en Josep Muñoz van continuar sent, per a tothom, la Sara i en Josep de La Parra, un tàndem inseparable en la vida quotidiana d'Alella. Ella, expansiva, vital i generosa, va portar uns anys el bar del mercat i era l'ànima festiva de la plaça, sempre disposada a animar la gent amb disfresses, rialles i una manera d'atendre el públic que deixava empremta. Ell, discret i constant, treballava a l'obrador, amb l'ofici rigorós del pastisser. Van obrir la pastisseria, que va funcionar durant trenta-tres anys sense canviar ni de lloc ni de mans, el 1969. Motius de salut els van portar a tancar-la i a canviar de casa i de ritme de vida però van reinventar-se obrint la pollastreria Pik-i-Poll, on també despatxaven plats preparats de cuina casolana, mantenint viu l'esperit d'un comerç de proximitat on el tracte amb el client ho era tot. La Sara va morir l'estiu del 2023 després d'haver enviudat anys abans.

Quim Batlle

Pagès, vinyataire i cellerista

Núm. 276 (novembre-desembre 2005). Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

En Quim Batlle és una figura imprescindible dins del domini de la DO Alella. Fill de masovers i profund coneixedor del món pagès, va convertir la seva passió pel camp en un projecte vital. L'any 1993 va adquirir un terreny abandonat dalt la muntanya de Tiana, confrontant la carena d'Alella, i va recuperar-lo desbrossant, netejant i preparant-lo amb mitjans precaris i molta feina. Arrel del greu incendi del 1994, va apostar definitivament per la vinya amb la voluntat de produir raïm i elaborar vins propis de cultiu ecològic amb varietats autòctones; va plantar milers de ceps i va començar les primeres vinificacions amb l'objectiu d'assolir l'excel·lència en el vi blanc, amb un tarannà basat en la constància i la fe en el propi somni. L'any 2005 va rebre el premi Excelsior en reconeixement a la seva trajectòria. Avui dia el celler Quim Batlle, amb ell encara al capdavant, continua essent una peça clau de la DO Alella.

Erika Jaramillo

Artista visual promotora de Can Manyé

Núm. 277 (gener-febrer 2006). Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

L'Erika Jaramillo va ser una de les impulsores i la cap visible de Comafosca, Node d'Art i Pensament a Alella, una iniciativa cultural ambiciosa nascuda l'any 2004 que va acabar esdevenint l'Espai d'Art i Creació Can Manyé. Nascuda a Bogotà, va estudiar a Madrid i es va establir a Alella l'any 2001; d'aquí la va captivar l'entorn natural, vital i cultural, el tracte proper amb els veïns, la llengua, els costums i el paisatge, i va fer del nostre poble el seu lloc de vida i de treball. De seguida es va interessar per l'activitat cultural local i va prendre part en accions que reclamaven espais adequats per a la creació a Alella. Aquell impuls va desembocar en la recuperació de la nau de Can Manyé i la gènesi del projecte Comafosca, node d'art i pensament a Alella, que entenia l'art com a procés, recerca i pensament compartit connectat amb una xarxa cultural més àmplia. Darrerament Erika Jaramillo ha estat vinculada al món acadèmic i s'ha doctorat en Història de l'Art.

Lito Caramés

La mirada del professor

Núm. 278 (abril-maig 2006). Text: Sergi Bancells / Foto: Sergi Bancells

En Lito Caramés va arribar a Catalunya l'any 1983 i quatre anys després va formar part de l'equip docent que va posar en marxa l'ensenyament secundari a Alella. Durant dècades va combinar la docència com a professor d'història amb la direcció del centre. Les assignatures que impartia en format de crèdits variables com els de gallec o Amèrica Llatina, van ser molt valorades per l'alumnat per la seva vinculació personal amb els continguts. La seva manera d'ensenyar, amb una mirada intensa i el silenci com a eina de control de l'aula, va marcar diverses generacions. Paral·lelament, va desenvolupar projectes culturals i literaris en llengua gallega, va escriure relats i va col·laborar amb mitjans, a més de participar en el teatre amateur. Gallec militant, arran del desastre del vaixell Prestige va publicar un article en gallec a la revista *Alella*, on destacava la solidaritat dels voluntaris catalans, com a expressió d'un compromís constant amb la seva cultura d'origen.

Amadeu Jordana

Masover, paleta i veterà de guerra

Núm. 279 (juny-juliol 2006). Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

Nascut a Alella el 1915, l'Amadeu Jordana va travessar el segle XX amb el cos resistent i la memòria marcada per la guerra. Paleta de professió des de molt jove, va treballar a Barcelona i el Maresme, i a Alella mateix, en algunes de les grans cases del poble i en la construcció de les caves Parxet. Quan tenia vint-i-dos anys, la Guerra Civil el va portar al front d'Aragó, on, gràcies al seu ofici, va treballar amb els enginyers construint trinxeres i nius de metralladora. Va sobreviure a bombardeigs, ferides i hospitals de campanya. En la retirada, va passar pel camp de concentració de Prats de Molló i va acabar tornant a peu cap a un país derrotat. Superada la guerra i després de ser mobilitzat a l'Àfrica, va tornar definitivament a Alella, es va casar i va reprendre la vida de pagès i de paleta. Amb una salut de ferro, una longevitat notòria i una lucidesa envejable, va esdevenir un testimoni excepcional de la memòria històrica del poble i del país.

Els primers policies d'Alella

Vint-i-cinc anys al servei del poble **Núm. 281 (setembre-octubre 2006).** Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

En Tomàs Casas, en Josep Chafer, en Pere González i en Rafael Miravet van ser els primers policies d'Alella. Es van estrenar l'any 1981 i van començar a treballar amb pocs recursos en un poble que fins aleshores només havia tingut agutzils i serenos. Els inicis del servei van ser precaris, amb una manca d'equipament evident i unes comunicacions rudimentàries, fins que el creixement demogràfic va permetre la creació oficial del Cos de Policia Local el 1984. Amb el temps, aquest va ampliar competències, plantilla i funcions, i ells van assumir tasques de seguretat, assistència, mediació i gestió administrativa, sovint invisibles per a la ciutadania. Coneixedors del poble i dels veïns, van establir-hi una relació de proximitat basada en la confiança i l'experiència compartida. Entre anècdotes, situacions de risc i serveis quotidians, reconeixien tenir una professió exigent però gratificant, que reflecteix a petita escala els canvis socials de l'entorn.

Neus Rodó

La Neus de Ca la Neus **Núm. 282 (novembre-desembre 2006).** Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

Haver regentat la merceria de la carretera durant cinquanta-tres anys va convertir la Neus Rodó en una figura coneguda i estimada del poble. Nascuda a la Riera, va estudiar Comerç i als dinou anys va fer-se càrrec de la botiga a la qual va dedicar tota la seva vida fins que es va jubilar, l'any 1999. Amb un caràcter ferm, un ull estràbic que compensava assenyalant amb el dit a qui s'adreçava, tenia fama de ser una persona rigorosa però justa, pacient i amb un humor particular. Des del taulell va elaborar una teoria pròpia de la clientela, que distingia entre el «client problema» i el «client solució». No fiava als mal pagadors i posava ordre quan calia, especialment amb la canalla i amb les mares massa permissives. Als anys setanta va veure perillar el local amb una operació immobiliària que finalment no prosperà. Els problemes d'esquena la van obligar a plegar. Amb la seva mort, el maig del 2016, Alella va perdre un dels seus personatges populars i carismàtics.

Esperança Verdiell

La professora de dansa **Núm. 283 (gener-febrer 2007).** Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

L'Esperança Verdiell va ensenyar dansa a més d'un miler de nenes i noies d'Alella durant gairebé trenta anys, des de finals dels anys vuitanta fins al 2007, primer a les Escoles Fabra i després al Poliesportiu. Badalonina, formada en dansa des dels setze anys, va començar l'activitat de dansa com a extraescolar amb un sol grup i la bona acceptació que va tenir va fer que progressivament incrementés el nombre de grups i d'hores de dedicació al nostre poble. La seva metodologia exigent, estructurada i professional combinava disciplina, paciència, coherència i psicologia per garantir l'aprenentatge dels moviments, el domini corporal i l'autocontrol. Amb les alumnes solia crear-hi un vincle especial que la convertia en una mena de germana gran i en un referent. La passió per la dansa la va portar a fundar Dansactiva el 2005, amb l'objectiu de promoure i divulgar aquesta disciplina i reivindicar-ne la projecció i el reconeixement.

Àngels Ester, centenària

Testimoni de la història del segle XX **Núm. 284 (març-abril 2007).** Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

L'Àngels Ester va fer cent anys l'hivern del 2007 amb bona salut, i va ser testomoni dels grans esdeveniments del segle XX: la Setmana Tràgica, les dues guerres mundials i la revolucio russa, la dictadura de Primo de Rivera, la proclamació de la República, la Guerra Civil i el franquisme. Gironina orgullosa de ser-ne, va conèixer Alella l'any 1942, quan la mare (vídua) i les dues germanes es van traslladar a Barcelona i hi pujaven sovint convidades per uns veïns. El poble li va agradadr tant que va acabar comprant un terreny a la Gaietana i s'hi va fer una casa. Un cop jubilada hi va viure més de trenta anys. Sovintejava el Casal d'Avis d'Alella i participava en la parroquial de l'església del Pilar. Formada en Magisteri i funcionària d'Hisenda, durant la guerra va estar empresonada quatre mesos i mig. Li agradaven les manualitats, la natura i la pintura, i va recrear en quadres de petit format nombrosos racons d'Alella.

Dolores Gutiérrez

L'àvia cuinera de La Magrana **Núm. 288 (setembre-octubre 2007).** Text: Laia Bobes / Foto: Sergi Bancells

La Dolores Gutiérrez va arribar a Catalunya procedent de Zújar (Granada) l'any 1959 i a Alella dos anys després, buscant feina, després d'un primer període a Montgat. Va començar treballant al camp, a Can Casals, mentre vivia a la Ca l'Andiñach, i el 1969 va entrar a treballar al restaurant El Niu, on va aprendre l'ofici de cuinera. Amb els anys, la seva filla Manoli, juntament amb un cambrer d'El Niu, va obrir el bar La Magrana, nom que homenatjava la terra d'origen familiar, i la Dolores va incorporar-se al negoci, que va estar en marxa durant quaranta-quatre anys. Feia cuina casolana, i a més de la que se servia al bar, preparava menjars per encàrrec, des de paelles per a un dinar familiar fins a àpats multitudinaris. Va criar tres fills sola després de quedar vídua el 1971 sense desvincular-se mai d'Alella. La Dolores va morir el març de 2024, tres mesos després que la família traspassés el bar-restaurant La Magrana; tenia 96 anys.

Lina Rubio

La primera directora de l'Institut **Núm. 289 (novembre-desembre 2007).** Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

La Lina Rubio ha estat la directora de l'Institut d'Alella que més anys ha ocupat aquest càrrec. En va liderar el projecte quan es va crear, l'any 1987, durant onze anys; després va continuar-hi com a professora; el 2006 va tornar a assumir-ne la direcció, coincidint amb el vintè aniversari del centre, i es va jubilar el juny del 2019 essent-ne la directora. Va viure com un repte totes les etapes inicials: la creació com a extensió del Masnou, els anys de barracons a Can Vera, el traslat al Bosquet i l'estrena de l'edifici definitiu el 1994. També li va tocar afrontar l'arribada de l'ESO i els canvis que va comportar en l'alumnat i en la manera d'ensenyar. Defensava un model basat en el desenvolupament de les capacitats individuals de cada alumne, i destacava de l'Institut els bons resultats acadèmics, l'estabilitat del professorat i la cohesió interna. Els alellencs que d'adolescents van passar per les seves mans la tenen en molta estima.

Serafí Puig

Pagès, masover i pintor puntillista **Núm. 290 (gener-març 2008).** Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

En Serafí Puig era conegut a Alella pels seus dibuixos i retrats fets amb la tècnica del puntillisme, però destacava també per ser un dels darrers masovers que va exercir com a tal al poble, concretament a Can Cues. Nascut a Corbera de Llobregat, va arribar a Alella amb només quatre mesos, quan els seus pares es van instal·lar a La Miralda com a masovers. Va estudiar pocs anys, però va desenvolupar una gran habilitat pel dibuix, que inicialment cultivava d'amagat però que amb el temps va esdevenir una afició reconeguda que no va abandonar mai. Després d'anys treballant al Born i regentant un autoservei a Badalona, va tornar a Can Cues per portar-ne les terres. Observador i metòdic, va acumular un ampli saber sobre la natura, la lluna, el vent i els cicles agrícoles, que va recollir en un calendari propi. Es definia com un dels últims pagesos a l'antiga, conscient que aquell món s'acabava. Va morir la tardor de 2021 als 97 anys.

Alejandro García González

L'Alejandro del carrer Àfrica **Núm. 291 (abril-maig 2008).** Text: Laia Bobes / Foto: Sergi Bancells

Potser no era gaire conegut al centre cel poble, però l'Alejandro del carrer Àfrica va esdevenir una figura imprescindible per a la majoria d'alellencs de la part de sota l'autopista i per a molts masnovins de la riba dreta de la riera. La seva botiga era un petit «Can Mai Tanquis» on es podia resoldre qualsevol necessitat quotidiana. Andalús d'origen però criat prop de Salamanca, va arribar a Alella l'any 1984 després d'una trajectòria variada: va ser professor, venedor de llibres, treballador de la Seat i operador d'ordinadors a la Caixa de Barcelona, mentre estudiava Magisteri per lliure. Al carrer Àfrica va convertir un petit supermercat familiar en un establiment de servei integral, apostant per la proximitat i la disponibilitat constant, amb el pa com a reclam i amb forn propi per no dependre de proveïdors. L'Alejandro va ser trobat mort a la Riera l'any 2015 (tenia 73 anys) i la seva filla continua al capdavant del negoci.

Juan Sanz

President revitalitzador del Casal d'Avis

Núm. 292 (juny-juliol 2008). Text: Laia Bobes / Foto: Sergi Bancells

Com a president del Casal dels Avis d'Alella durant més d'una dotzena d'anys, en Juan Sanz va destacar en la vida associativa alellenca. Nascut el 1932 en un poble de Segòvia, va arribar a Barcelona amb quinze anys i va construir una llarga trajectòria professional vinculada a la mecànica industrial, com a torner, fresador i especialista en tramvies i autobusos, fins a dedicar-se a les motos i, més endavant, a un negoci propi de plàstics que el va portar a recórrer Europa, els països àrabs i l'Amèrica del Sud. La vida familiar el va dur a establir-se a Alella el 1982. El 1995 va patir un accident que el va obligar a jubilar-se, i aleshores es va implicar en l'associació de veïns de la Solaia i va accedir al Casal d'Avis, que es traslladava a Can Gaza. Al capdavant de l'entitat, va revitalitzar-la ampliant activitats, serveis i sortides fins a oferir-ne més de vint al mes i va consolidar-la amb gairebé quatre-cents socis.

Leo Caballero

La Leo del mercat

Núm. 294 (agost-octubre 2008). Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

La Leo Caballero va portar durant més de vint-i-cinc anys la parada de congelats del mercat. Filla d'una família arribada de Jaén el 1959, es va criar al poble i va anar a les Escoles Fabra. De ben jove va entrar a treballar a Ca la Librada i, després d'un llarg període a la fàbrica Vera, va aprofitar que es traspassava una parada al mercat per fer realitat el seu somni d'obrir un negoci propi, l'any 1994. Des de darrere el taulell, va ser testimoni dels canvis en els hàbits de compra dels alellencs, que reflectien l'evolució del poble cap a un municipi cada cop més residencial. Li agradava treballar de cara al públic, l'atenció de proximitat i l'assessorament personalitzat, i va consolidar una clientela fixa amb l'oferta de productes bàsics com els pèsols i el bacallà. Arrelada a Alella també en l'àmbit personal, va viure al centre del poble i després a Can Senalla, al Rost, on continua vivint, ara jubilada des de fa uns anys.

Alejandro Garcia

L'amor per la vinya

Núm. 295 (novembre-desembre 2008). Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

L'Alejandro Garcia va tenir el primer contacte amb la vinya a Gandesa, recollint sarments quan era un vailet, i ja no se'n va desvincular mai. Nascut en un *cortijo* de la província de Granada, va arribar al Penedès amb dotze anys i hi va fer de pagès després d'haver treballat de rajoler. A la mili va aprendre a llegir i escriure i, acabat el servei, va venir a parar a Alella el 1957. Aquí va treballar de manobre fins a la jubilació i es va casar amb Margarita Soldevila. Integrat en la vida del poble, va ser cooperativista i membre de la junta de la Vinícola, i cantaire del cor de Clavé i al del Casal d'Avis. Durant més de cinquanta anys ha tingut cura de la vinya Peça d'en Blanch a Rials, per la qual ha guanyat molts premis per la Festa de la Verema. L'any 2023 l'Ajuntament va concedir-li el premi Verema d'Alella, que és un reconeixement a persones que han contribuït a mantenir i difondre la cultura vitivinícola d'Alella.

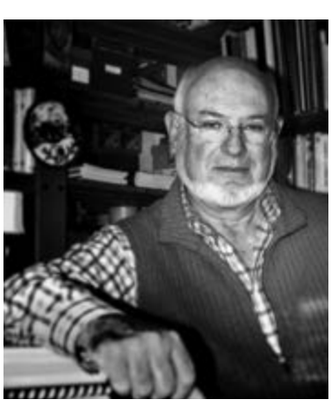

Jesús Ruiz

Impulsor cultural i social

Núm. 296 (gener-març 2009). Text: Laia Bobes / Foto: Sergi Bancells

En Jesús Ruiz, madrileny d'origen, es va establir a Alella de jove, el 1974, amb la seva dona, l'Àngels Soler, quan el poble tenia només 2.000 habitants. Va estudiar Química i Filologia italiana, però no va completar cap de les dues carreres i es va dedicar al disseny gràfic i la producció editorial. Des del primer any aquí, va implicar-se en la vida social i cultural local: va pertànyer a la primera junta del Casal, quan tot just se n'estava construint l'edifici inicial; va impulsar la creació de la Coral d'Alella, va ser membre de la Comissió de Festes i cap de colla dels gegants. Sense militar en cap partit, va formar part de l'Alternativa Crítica d'Alella (ACA) i va liderar l'agermanament amb Carquefou. Fora del poble, va implicar-se amb Amical Mathausen, de la qual va ser responsable internacional d'Espanya en substitució d'Enric Marco; des d'aquesta institució ha treballat incansablement per preservar la memòria de la deportació i l'extermini nazi.

Conxita Busquets, l'àvia Godàs

Cent anys de vida al poble

Núm. 297 (abril-maig 2009). Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

La Conxita Busquets, coneguda com l'àvia Godàs, va fer cent anys el 18 de maig del 2009 i ho va celebrar amb una missa, un dinar amb trenta-nou familiars, una connexió en directe a TV3 i l'homenatge institucional de l'Ajuntament i la Generalitat. Filla de pares vinguts de Torrelles de Foix i l'Ametlla del Vallès, va començar a treballar als dotze anys a Can Xala, sense deixar d'anar a escola. La seva trajectòria laboral va estar lligada sobretot a la Vinícola, on va conèixer el seu home, amb qui es va casar el 1935. Va mantenir una vida activa vinculada al centre d'Alella, primer al Rost i després a tocar del torrent Vallbona. Va créixer en una època de pocs recursos i va viure la Guerra Civil, però enyorava una quotidianitat feta de suport veïnal, balls, Carnaval i celebracions compartides. Quan va enviudar, va viure sola fins als noranta-un anys. Amb el cap clar i les mans àgils fent ganxet, afrontava la longevitat amb lucidesa i ironia.

Miquel Alcalde, manyà i mecànic

Passió per les motos antigues

Núm. 298 (juny-juliol 2009).
Text: Ramon Ruiz Bruy / Foto: Ramon Ruiz Bruy

Nascut a Olot, fill d'un pare almerienc que es va fer guàrdia civil per sortir de la misèria de la postguerra, en Miquel Alcalde als setze anys ja feia d'aprenent d'electricitat de l'automòbil. Després de passar per Figueres i Girona, va arribar a Alella, on va formar família amb la Prubi i va incorporar-se al negoci familiar dels sogres fent de mecànic i manyà, ofici que combinava amb el transport i la promoció immobiliària, sempre amb una dedicació constant al treball i a la vida familiar. En jubilar-se, als seixanta-set anys, va poder dedicar temps a una afició que fins aleshores havia quedat en segon pla: la restauració de motos antigues. En pocs anys va reunir una col·lecció de més de quaranta peces, sobretot models clàssics de Guzzi, Ossa, Montesa i Bultaco. Sense afany de negoci, aquesta passió li va permetre visitar fires i mercats d'ocasió, conèixer altres aficionats i mantenir viu un univers tècnic lligat a la seva trajectòria. En Miquel Alcalde va morir el 12 d'abril de 2026.

Tomàs Bel

Artista i docent compromès

***Núm. 201 (estiu de 1988).** Text: Sara Milian i Llauradó
Núm. 300 (setembre-octubre 2009). Text: Sigrid Guillem / Foto: Jordi Farrús

Nascut a Barcelona l'any 1958, fill de la poetessa Maria Oleart, en Tomàs Bel ha crescut vinculat a Alella, on estiuejava des de petit. Creador artístic polifacètic, defuig les etiquetes i entén la seva obra com un conjunt coherent, expressable a través de disciplines diverses com la pintura, el teatre o el disseny, amb la comunicació com a eix central. Defensa un treball lent, rigorós i autosuficient, sense mecanismes externs de legitimació, fet que l'ha portat a allunyar-se del mercat de l'art i a reclamar un paper més actiu de les institucions culturals. Paral·lelament, ha trobat en la docència un espai de compromís estable, i ha estat professor durant molts anys a l'Escola Superior d'Art i Disseny Deià, feina que ha combinat amb projectes culturals i de voluntariat. Com a veí atent al que passa al poble, li preocupa la transformació urbanística d'Alella, sobretot per la pèrdua d'espai públic, i reclama una política cultural més ambiciosa i arrelada al territori.

Dolors Homs

La Lola de Can Bruno

Núm. 301 (novembre-desembre 2009). Text: Sigrid Guillem / Foto: Jordi Farrús

La Lola de Can Bruno, de nom oficial Dolors Homs Prat, representava una generació de dones marcades per la guerra i la postguerra en una Alella plenament agrícola. Nascuda l'any 1926 en una família pagesa, va créixer entre la vinya i els garrofers, en un entorn on la necessitat i l'escassetat configuraven el dia a dia. Va anar a escola a les monges, però la guerra va interrompre els seus estudis als deu anys, i de ben jove va entrar al món laboral, combinant feines al camp i a les fàbriques tèxtils del poble, Can Punito i Can Manyé, i en altres empreses locals, alhora que es formava en «corte y confección». Amb una iniciativa poc habitual en les dones de la seva generació, va treballar a l'Hotel Abad Cinseros de Montserrat i a Orléans (França), va decidir no casar-se i, de retorn a Alella, va adquirir casa pròpia i va dedicar-se durant anys a l'atenció dels seus pares, sense renunciar a una vida autònoma i plenament arrelada al poble.

Maria Möller, mestressa de Can Bertran

Presidenta de l'Associació Cultural Revista Alella

Núm. 303 (gener-març 2010).
Text: Sigrid Guillem / Foto: Jordi Farrús

La vida de la Maria Möller Bertran va estar estretament vinculada a Alella, on la seva família, originària de Noruega, era la propietària de Can Jonch i la Vila Bertran des de principis del segle XX. Vídua d'Esteve Riambau, que va ser director de la revista *Alella*, va ser durant anys la presidenta de l'Associació Cultural Revista Alella, l'entitat que l'edita, i va participar de forma continuada en la vida cultural del poble com a membre de diversos jurats per la Festa Major i participant en nombroses activitats del Casal d'Avis. Nascuda a Barcelona el 1928 en una família que formava part de la colònia d'estiuejants del poble, va ser testimoni directe dels grans esdeveniments del segle XX. Va viure l'esclat de la Guerra Civil al poble, va emigrar amb la família a Suècia i Dinamarca durant el conflicte i va tornar a Barcelona el 1939, i va establir-se a Alella definitivament als anys vuitanta, on va estar fins a la seva mort, el 2013.

Família Fabra

Quatre generacions d'alumnes a l'Escola Fabra

Núm. 304 (abril-maig 2010). Text: Sigrid Guillem / Foto: Sergi Bancells

Amb el nom de família Fabra la revista *Alella* va voler il·lustrar setanta-cinc anys de continuïtat educativa al poble a través de quatre generacions vinculades a l'Escola Fabra. La Sara Bassas Mayolas hi va anar de petita en horari de vespre, quan compaginava l'escola amb la feina a la fonda familiar La Parra, i en conservava sobretot el record vital i comunitari d'un centre encara únic al poble. La seva filla, Anna Maria Muñoz Bassas, i la neta, Anna Martínez Muñoz, hi van viure la infantesa com a alumes i la joventut com a mares. Ambdues en valoraven el professorat i van observar com el creixement del poble transformava l'escola i en feia necessària l'ampliació. Records de jocs, mestres i complicitats dibuixen una institució més oberta i propera amb el pas del temps. I el petit César García Muñoz, alumne, representa el present i el futur d'aquesta cadena familiar i de l'escola en si, símbol de la continuïtat d'un projecte educatiu que forma part de la identitat d'Alella.

Dai Hua Dong

En Lluís del restaurant Feliç 2

Núm. 305 (juny-juliol 2010). Text: Sigrid Guillem / Foto: Jordi Farrús

En Dai Hua Dong és conegut com en Lluís del restaurant Feliç 2 d'Alella, un projecte que ha sabut unir la cuina xinesa amb elements de la tradició mediterrània. Nascut a Wen Zhou, a la província de Zhejiang, va arribar a l'estat espanyol l'any 1987 per estudiar Econòmiques a València, etapa que va compaginar amb la feina i l'aprenentatge de la llengua. Allà va obrir el seu primer restaurant i va iniciar una trajectòria marcada per l'esforç i la voluntat d'integració. L'any 2000 va obrir el Feliç 2 a Alella, on es va sentir ben acollit pel poble i va consolidar una clientela fidel. Paral·lelament, ha desenvolupat una intensa activitat associativa i periodística com a president de l'Associación de Paisanos de Zhejiang a Catalunya, un pont d'unió entre la societat catalana i la comunitat xinesa, i com a director del setmanari *La Voz China*. El Feliç 2 continua essent avui un establiment de referència, amb en Dai al capdavant, plenament arrelat a la vida del poble.

Francisco González

En Paco de les cabres

Núm. 306 (agost-octubre 2010). Text: Sigrid Guillem / Foto: Jordi Farrús

Es deia Francisco González, però per a tothom era en Paco de les cabres, una figura molt popular de l'Alella de la segona meitat del segle XX. Arribat al poble l'any 1951, amb vint-i-un anys, procedent de Lorca, hi va arrelar després d'uns primers temps de feines precàries. Va treballar a Can Torres i en la construcció, però sobretot va lligar la seva vida als animals i al comerç ambulant. Així, va criar i vendre ocells, hàmsters i cabres, que duia a pasturar pels entorns del poble. Sovint agafava el directe per baixar a les parades de les Rambles de Barcelona carregat de gàbies i cistells amb els seus animalons. El seu tracte afable, el sentit de l'humor i una manera de fer senzilla el van fer molt conegut i apreciat. Instal·lat a la casa que es va fer riera Coma Fosca amunt, sempre va dir sentir-se ben acollit aquí, on la seva figura remet a una Alella pagesa i agrària avui desapareguda, construïda a partir del treball constant i els vincles de proximitat.

Julio Sánchez

L'home del taekwondo a Alella

Núm. 307 (novembre-desembre 2010). Text: Sigrid Guillem / Foto: Jordi Farrús

En Julio Sánchez va ser el professor que va introduir i consolidar el taekwondo a Alella, una disciplina que va practicat amb intensitat des de ben jove. Nascut a Barcelona l'any 1962, va entrar en contacte amb aquesta art marcial als dotze anys i aviat va iniciar una trajectòria esportiva exigent que el portà a competir al màxim nivell. Va ser tres vegades campió de Catalunya i subcampió d'Espanya, i va obtenir el cinturó negre tant de taekwondo com de com de full contact. Des dels divuit anys va exercir com a docent d'aquesta disciplina. A Barcelona, va fundar l'escola Julthon i va col·laborar amb els equips tècnics de les seleccions catalana i espanyola. Arran del seu trasllat a Alella, l'any 1995 va començar a impartir classes al municipi. Des d'aleshores ha format infants, joves i adults al Poliesportiu Abelardo Vera i a l'escola Laie Hamelin, ja que considera el taekwondo una eina educativa basada en la disciplina, l'esforç i el respecte, més enllà de la competició.

Josep Blanch, cooperant internacional

Vocació de servei i compromís

Núm. 308 (gener-febrer 2011). Text: Sigrid Guillem / Foto: Jordi Farrús

En Josep Anton Blanch Villurbina, alellenc nascut l'any 1959, va mantenir una trajectòria sostinguda de compromís amb la cooperació internacional, exercida sense protagonisme i amb una actitud constant de servei. Va estudiar al poble, va treballar un temps a la gestoria Alsina i va treballar en el sector dels abrasius sense desvincular-se de la vida social i associativa d'Alella. Sensible a les desigualtats econòmiques i socials, entenia la cooperació no com una ajuda paternalista sinó com una col·laboració entre iguals. Des del 2004 va formar part de la Comissió de Cooperació Internacional de l'Ajuntament d'Alella, on va participar en la gestió del 0,7% del pressupost municipal destinat a projectes solidaris. Com a delegat local de l'ONG CC Ajuda al Desenvolupament, va impulsar iniciatives a l'Àfrica, especialment a Mali, i accions de sensibilització com les jornades *Mirades al Món*, amb la voluntat d'apropar altres realitats a la ciutadania.

Mercè Giralt, escriptora

Poesia, prosa i participació social

Núm. 309 (març-maig 2011). Text: Sigrid Guillem / Foto: Jordi Farrús

La Mercè Giralt i Gallamí va ser una escriptora compromesa amb la llengua catalana i amb la vida cultural, social i política d'Alella, on es va establir definitivament el 1949. Barcelonina nascuda el 1928, la seva infantesa i la joventut, marcades per la Guerra Civil i la repressió, van forjar l'esperit crític i inconformista que va caracteritzar tota la seva trajectòria. Autodidacta exigent, va aprendre a escriure en català amb determinació, entenent la llengua com una eina d'afirmació personal. La seva obra poètica, recollida el 2011 al llibre *Onades*, es caracteritza per la reflexió moral i la introspecció, amb una clara influència de Salvador Espriu. Va escriure també prosa, va obtenir premis literaris i va col·laborar amb la revista *Alella* i altres revistes i iniciatives culturals. A Alella, va formar part del primer ajuntament democràtic i va assumir responsabilitats en l'àmbit cultural i social. El 2011 el poble li va retre homenatge per la seva trajectòria, marcada pel compromís cívic.

Sergi Moreno, farmacèutic

Col·leccionista de personatges entre el teatre i els capgrossos

Núm. 311 (juny-juliol 2011). Text: Sigrid Guillem / Foto: Jordi Farrús

En Sergi Moreno Ruiz és una figura molt popular a Alella gràcies a la seva implicació constant en el teatre, amb la colla de caprgossos i amb la de diables, i com a pessebrista. Nascut a Barcelona el 1968, va passar d'estiuejant a establir-se definitivament al poble, on va arrelar tant personalment com associativament, i on actualment treballa com a farmacèutic a la farmàcia de la riera. El teatre ha estat un element central del seu recorregut, on ha destacat pels papers còmics i per la participació en els Pastorets. En l'àmbit festiu, s'ha fet visible com a capgròs —a la imatge apareix amb el d'en Pepito, un dels alellencs més populars del segle XX—, i com a diable ha contribuït a definir la imatge dels Diables del Vi d'Alella. L'any 2004 va assumir la presidència de la Colla de Gegants, Capgrossos, Grallers i Timbalers d'Alella, entitat amb la qual continua vinculat activament, avui també amb la participació de la seva dona i del seu fill.

Josep M. Caralps, el doctor Caralps (júnior)

Cardiòleg pioner en trasplantaments

Núm. 312 (agost-octubre 2011). Text: Sigrid Guillem / Foto: Jordi Farrús

El doctor Josep Maria Caralps va ser una de les figures cabdals de la medicina contemporània a l'estat i un referent internacional de la cirurgia cardíaca. Nascut a Barcelona el 1942, l'any 1984 va protagonitzar el primer trasplantament de cor a Espanya, realitzat a l'Hospital de Sant Pau, fita que va marcar un abans i un després en la medicina del país. Amb una trajectòria extensa en l'àmbit públic i privat, va rebre nombrosos reconeixements, entre els quals el Premi Fenin a la Innovació Tecnològica Sanitària el 2010. Fill del també metge Antoni Caralps, ha mantingut des de la infantesa un vincle estret amb Alella, on va estiuejar durant més de vint anys i on es va establir definitivament el 1989. Recordava el poble petit i agrícola, associat a la calma, les amistats i l'arrelament. Metge vocacional, ha estat defensor d'una medicina basada en el compromís personal amb el pacient, l'empatia i la fortalesa emocional com a part essencial del procés de curació.

Maria Piñol

Masovera de Can Bernades

Núm. 313 (novembre-desembre 2011). Text: Sigrid Guillem / Foto: Jordi Farrús

La Maria Piñol va dedicar gran part de la seva vida a la masoveria vinculada des de molt jove a la masia de Can Bernades. Nascuda a Lleida l'any 1924, va arribar a Alella sent adolescent, quan es va establir al poble amb la família Aiguadé, propietària de la finca. En aquell entorn rural va aprendre un ofici dur i constant, lligat al ritme del camp i a l'autosuficiència quotidiana. A Can Bernades va conèixer l'Isidre Bassas, amb qui es va casar i va formar una família, combinant les feines agrícoles amb la criança dels fills i la gestió de la llar. Al llarg dels anys va ser testimoni directe dels canvis del món rural: de la vida a la masia amb llar de foc i aigua de mina a l'arribada de la nevera, el telèfon o la televisió, així com de la transformació de l'entorn agrícola de Cal Governador. Ja gran, va continuar activa i vinculada al Casal d'Avis, mantenint fins al final la memòria d'una manera de viure avui gairebé desapareguda.

Mercè Pomer, gestora cultural

Al capdavant de Can Manyé

Núm. 314 (gener-març 2012). Text: Sigrid Guillem / Foto: Jordi Farrús

La Mercè Pomer va dirigir Can Manyé, espai d'Art i Creació d'Alella, amb una visió oberta que integrava la creació artística, l'educació i la participació ciutadana. Nascuda a Barcelona el 1958, llicenciada en Història de l'Art i formada en llenguatge visual i aprenentatge multimèdia, havia treballat prèviament en institucions com el Centre d'Art Santa Mònica, la Fundació Miró i l'ESMUC abans d'incorporar-se a l'Ajuntament d'Alella. Durant la seva etapa al capdavant de Can Manyé, l'espai es va consolidar com un centre de referència, amb una programació que anava més enllà de les exposicions i incloïa tallers, visites guiades i projectes pedagògics per a les escoles. Va impulsar tant artistes emergents com creadors consolidats, fomentant el diàleg amb l'entorn i la implicació del públic. Ja jubilada de la gestió pública, ha continuat vinculada a l'activisme cultural, mantenint una mirada atenta al paisatge, la vinya i la identitat d'Alella com a fonts d'inspiració.

Judit Cuixart Goday, pianista i pedagoga musical

L'ànima del festival Músics en Residència

Núm. 316 (abril-maig 2012). Text: Sigrid Guillem / Foto: Jordi Farrús

La pianista Judit Cuixart Goday ha estat professora al Conservatori Professional de Música de Badalona durant més de quaranta anys i va ser una de les impulsores del festival Músics en Residència, que ha situat Alella com un referent de la música de cambra. Nascuda a Barcelona el 1956 en una família vinculada a l'art i la cultura, va créixer envoltada de música i va iniciar una trajectòria concertística, però aviat va orientar-se cap a la pedagogia, entesa com una manera de transmetre passió i criteri musical. Establerta a Can Pufarré, va combinar la vida familiar amb una intensa activitat cultural. Com a coordinadora i presidenta de Músics en Residència, ha tingut un paper central en el desenvolupament d'aquest festival basat en la convivència entre músics professionals i joves intèrprets, els assajos oberts al públic i la implicació del poble en l'acollida dels músics. La seva trajectòria reflecteix una concepció de la música com una experiència compartida.

Jordi Farrús

El fotògraf retratat

Núm. 317 (juny-juliol 2012). Text: Sigrid Guillem / Foto: José Luis Pelegrin

Nascut a Barcelona l'any 1953, el fotògraf Jordi Farrús va desenvolupar la seva trajectòria professional en l'àmbit de la fotografia publicitària i de moda. Autodidacte, es va formar ajudant Agustí Centelles i va passar per la fotografia industrial i els laboratoris abans de treballar pel seu compte. A mitjan anys noranta es va establir a Alella i des del 1994 col·labora amb la revista *Alella* retratant els personatges amb una mirada rigorosa i respectuosa. Discret i perfeccionista, entén la fotografia com una eina per observar i comprendre les persones, més que no pas com un espai de protagonisme. Aficionat a la música clàssica, la muntanya i els viatges, a Alella ha participat també en diverses iniciatives culturals locals, com el festival Músics en Residència. El fet que bona part dels retrats de la revista siguin obra seva va portar l'equip a dedicar-li aquest personatge, amb un retrat signat pel seu amic i col·lega José Luis Pelegrin.

Andreu Ventejo, en «Banteju»

Jardiner, geganter i un dels fundadors d'ERC Alella

Núm. 318 (agost-octubre 2012). Text: Sigrid Guillem / Foto: Jordi Farrús

L'Andreu Ventejo, conegut al poble com en «Banteju», va ser una figura molt present en la vida social, cultural i política d'Alella. Fill de pares pagesos, va créixer envoltat de vinyes i camps, un entorn que el va portar a dedicar-se a la jardineria. Va aprendre l'ofici amb l'Antonet Pijoan abans de treballar pel seu compte. Des de ben jove va compaginar la feina amb una participació activa en la vida associativa. Va crear l'equip de futbol sala Alella Marfil, va cantar al Cor de Clavé i va ser un dels impulsors de la Colla de Gegants, on ell i els seus fills van portar els gegants Madrona i Felip. En l'àmbit polític, va ser un dels que van posar en marxa la secció local d'Esquerra Republicana entre 1977 i 1978, en memòria del primer alcalde republicà del poble, Pere Pons. Xerraire i proper, el seu compromís amb Alella es basava en el treball, l'arrelament i la participació quotidiana, valors que va saber transmetre a les generacions que l'han succeït.

Dolores Bisbal

La perruquera del carrer Àfrica

Núm. 320 (gener-març 2013). Text: Sigrid Guillem / Foto: Jordi Farrús

La Dolores Bisbal Moya va començar a aprendre l'ofici de perruquera als dotze anys a Barcelona i va exercir-lo durant més de cinquanta-cinc anys, molts d'ells al carrer Àfrica. Filla d'immigrants, la gran de sis germans, va créixer en ple franquisme a Montjuïc, que aleshores era un entorn de barraques. Als anys seixanta va treballar a Lloret de Mar, en plena expansió turística; allí va tractar amb una clientela diversa, fet que la va portar a incorporar nous estils i perfeccionar-se. El 1972 es va traslladar a Alella amb el seu marit i l'any següent va obrir la seva pròpia perruqueria al carrer Àfrica, que es va convertir en un espai de relació quotidiana gràcies a la fidelitat veïnal. Discreta i perseverant, va mantenir-se al dia de les tendències, formant-se amb referents com Vidal Sassoon i Llongueras. Va combinar l'ofici amb la vida familiar i del poble, deixant empremta en generacions de clientes i en la memòria quotidiana d'Alella.

Elisabet Reverter, pediatra

Cofundadora del Centre Mèdic Alella

Núm. 322 (abril-maig 2013). Text: Sigrid Guillem / Foto: Jordi Farrús

L'any 2013, la doctora Elisabet Reverter exercia com a pediatra al Centre Mèdic d'Alella, del qual era sòcia fundadora. Nascuda a Barcelona l'any 1959 i llicenciada en medicina per la UAB, es va especialitzar en pediatria per vocació, després d'un breu pas per la cirurgia infantil. Va iniciar la seva trajectòria professional en l'àmbit hospitalari, compaginant guàrdies amb la maternitat, fins que es va establir a Alella amb la seva família. Al Centre Mèdic hi practicava una pediatria de proximitat, atenent diàriament molts infants, i va impulsar l'ampliació de l'equip amb noves especialitats i professionals. Paral·lelament, va coordinar la docència en pediatria a l'entitat Badalona Serveis Assistencials. Era partidària d'una educació basada en normes i responsabilitat, amb una mirada crítica però ponderada sobre alguns models educatius. La seva pràctica combinava rigor mèdic, compromís professional i una clara vinculació amb la vida quotidiana del poble.

Pablo Martínez

Una etapa al capdavant del Casal

Núm. 323 (juny-juliol 2013). Text: Sigrid Guillem / Foto: Jordi Farrús

En Pablo Martínez Rosales va assumir la presidència del Casal d'Alella l'abril de 2013, en un moment complex per a l'entitat, ja que les instal·lacions havien quedat envellides i calia afrontar el futur del centre. Barceloní de naixement i alellenc d'adopció, amb la família establerta al poble des de feia catorze anys, havia combinat sempre la seva activitat professional amb la implicació social i associativa. Paradista del mercat dels Encants de Barcelona i amb experiència en la compravenda d'immobles, es definia com a apolític i perseverant, i defensava el diàleg com a eina bàsica de gestió. Durant el seu mandat va treballar amb la Junta i amb l'Ajuntament per encarar la situació del Casal, inclosa la negociació d'una permuta que permetés la construcció d'un nou equipament. El seu objectiu va ser garantir la continuïtat de les activitats culturals i el paper social del Casal, mantenint-ne la naturalesa d'entitat privada sustentada pels socis.

Jordi Pujolràs, enòleg

Vi, cultura i compromís cívic

Núm. 324 (agost-octubre 2013). Text: Sigrid Guillem / Foto: Jordi Farrús

El gironí Jordi Pujolràs, nascut l'any 1945, va desenvolupar una trajectòria vinculada al món del vi i al compromís amb el nostre territori. Alellenc d'adopció, va exercir com a enòleg a l'Alella Vinícola entre els anys 1967 i 1981. Posteriorment va ser secretari del Consell Regulador de la DO Alella i president del Comitè de Tast, i va esdevenir una veu reconeguda en aquest sector. Especialitzat en viticultura i enologia, va combinar el coneixement tècnic amb una clara voluntat divulgadora, impartint xerrades i cursos de tast i col·laborant amb publicacions especialitzades. Interessat també pel jazz, la gastronomia i la literatura, va compartir reflexions en el seu bloc personal, amb Josep Pla com a referent. Compromès amb la vida cívica del poble, va ser fundador i primer president de l'Assemblea Nacional Catalana a Alella, des d'on defensava la independència amb una concepció democràtica i assembleària. Jordi Pujolràs va morir l'abril de 2024, als 79 anys.

Rita Olivet, saurina

Un do natural poc comú

Núm. 326 (gener-març 2014). Text: Ariadna Guasch / Foto: Jordi Farrús

La Rita Olivet explicava l'any 2014 que feia gairebé trenta anys que havia descobert la seva capacitat de percebre l'existència d'aigua subterrània amb l'ajuda d'un pèndol. Nascuda a la Garriga l'any 1945, va arribar a Alella amb el seu marit i es va iniciar en aquesta pràctica després de veure actuar un saurí del poble quan la seva família va voler fer un pou al jardí de casa, comprovant ella mateixa la reacció del pèndul. Des d'aleshores va utilitzar-lo per assenyalar vetes d'aigua en diferents terrenys, una habilitat que definia com a natural i no vinculada a cap fenomen sobrenatural, tot insistint que cadascú era lliure de creure-hi o no. Explicava també que, de manera puntual, canalitzava energia amb les mans per alleujar malestars físics, un ajut que oferia sense contraprestació econòmica. Professionalment havia regentat una sabateria a Alella, activitat que la va vincular estretament a la vida quotidiana del poble.

Josep Viñallonga, en Josep del Cafè de Dalt

Una vida rere la barra

Núm. 328 (abril-maig 2014). Text: Sigrid Guillem / Foto: Jordi Farrús

En Josep Viñallonga va dedicar la seva vida a Alella i al Cafè de Dalt, un dels establiments més emblemàtics del poble. Criat en l'Alella de la postguerra, agrícola i austera, va créixer aprenent al costat dels seus pares el valor de la feina constant i del servei a la gent. Després de passar per diversos oficis a la comarca, i un cop casat amb Carme Bertran, l'any 1961 va prendre el relleu del bar familiar, que va convertir en un espai central de trobada, conversa, jocs i vida social. Amb ell al capdavant, el Cafè de Dalt va viure la transformació del poble i dels costums, adaptant-se als temps sense perdre la proximitat amb la clientela. Vinculat també al futbol, va ser membre actiu i president de l'Alella CF, fet que va reforçar el paper del cafè com a punt de reunió del món esportiu local. El Cafè de Dalt el regenta avui el seu fill Pepe, en un nou relleu familiar que Josep Viñallonga va fer de manera gradual després d'haver continuat el negoci d'en Peret Viñallonga, el seu pare.

Josep Arenas

De la floricultura al Garden

Núm. 329 (juny-juliol 2014). Text: Ariadna Guasch / Foto: Jordi Farrús

En Josep Arenas ha dedicat la seva vida al Garden Center Arenas, un projecte que va néixer a partir del negoci de floricultura de la seva família. Va créixer entre flors i bulbs, aprenent l'ofici des de ben jove. Una malaltia que va afectar la producció de dàlies va obligar la família a replantejar-se el negoci i a obrir nous camins, fet que acabaria donant lloc al Garden Arenas. Així, l'any 1974, juntament amb la seva dona Maria, va obrir el primer local, i una mica més endavant va iniciar una etapa de diversificació incorporant-hi plantes, decoració i mobiliari de jardí. Amb constància i una clara aposta per la qualitat i el servei, el projecte es va consolidar com una empresa familiar basada en el tracte proper. Malgrat la pèrdua del seu fill Lluís, en Josep Arenas, ara jubilat des de fa uns anys, viu el present amb serenor, veient com la nova generació dona continuïtat al projecte amb responsabilitat i empenta.

Josep Valls Sáez, vinyataire i pagès

Amb els peus arrelats entre ceps i pèsols

Núm. 330 (agost-octubre 2014). Text: David Roman / Foto: Jordi Farrús

En Josep Valls Sáez va dedicar més de cinquanta anys a la vinya i a la pagesia a Alella, treballant des de ben jove en diferents indrets del terme, molts vinculats a la cooperativa Alella Vinícola. Nascut al barri del Rost, va viure en primera persona els canvis que van transformar el poble i el món del camp, passant d'una Alella agrícola a una població de costums cada vegada més urbans. Recordava les veremes fetes després de la Mercè, el cultiu de varietats autòctones, les pesoleres entre ceps durant l'hivern i un sistema de pagament del raïm que tenia en compte la qualitat de la collita. Un cop jubilat, mai no va abandonar del tot la terra: va continuar cuidant l'hort i una petita vinya domèstica, seguint el calendari lunar i mètodes tradicionals. Crític amb algunes pràctiques vitivinícoles actuals i preocupat per la davallada de l'agricultura local, defensava amb convicció l'ofici tal com l'havia viscut, com a part essencial de la identitat del poble.

Gaietano Lluch, en Tano

Floricultor per vocació

Núm. 332 (novembre-desembre 2014). Text: Sigrid Guillem / Foto: Jordi Farrús

En Gaietano Lluch Sabaté, a qui tothom anomenava en Tano, va créixer a Cal Marquès d'Alella entre flors, horts i vinyes, en una època en què la floricultura formava part del paisatge agrícola del Maresme. Fill de masovers, va aprendre l'ofici amb el seu pare i va fer de la flor la seva vocació. Va treballar en diverses empreses del sector, destacant en la comercialització del clavell i col·laborant amb el Garden Arenas. Paral·lelament, va implicar-se en la vida social i festiva del poble. Va participar en l'organització dels Pastorets i de la cavalcada dels Reis d'Orient, de la qual es va encarregar durant deu anys, i va contribuir a embellir els espais públics amb guarniments florals. També va assumir responsabilitats polítiques com a tinent d'alcalde, càrrec que va exercir amb proximitat. Tot i haver viscut pèrdues personals importants, en Tano va mantenir una manera de fer marcada per l'estima a la família, l'amistat i la dedicació a un ofici exercit amb vocació.

Lluís Miquel Polo Ferran, en Polo

Vetllar pel bon funcionament del poble

Núm. 333 (gener-febrer 2015). Text: Ariadna Guasch / Foto: Jordi Farrús

En Polo, de nom oficial Lluís Miquel Polo Ferran, va néixer a Alella l'any 1960 a Ca les Monges, en una família de masovers. Des de ben jove va aprendre el valor de l'esforç constant i de fer les coses bé. Format com a electricista, després d'una breu etapa com a pagès va entrar a treballar a l'Ajuntament l'any 1983, on va passar gairebé tota la seva vida laboral vinculat a la brigada municipal. Durant dècades va ser una peça imprescindible en el manteniment del poble i en el muntatge i desmuntatge de tota mena d'actes, especialment les festes, fires i la Festa Major, quan la brigada acumula més feina mentre la resta del poble celebra. Coneixedor de cada detall tècnic i logístic, des de l'enllumenat fins a les carpes, les taules o els equips de so, en Polo destacava pel seu caràcter afable i la seva disponibilitat constant. Ara ja retirat, deixa el record d'un treballador discret però essencial en el funcionament quotidià d'Alella.

Aleida Zuleta

L'escombriaire infatigable

Núm. 334 (març-abril 2015). Text: Elisabet Solsona / Foto: Jordi Farrús

L'Aleida Zuleta va arribar a Alella després d'un recorregut vital que la va portar de la seva Colòmbia natal a Màlaga i Premià de Mar, fins a establir-se definitivament al nostre poble. Des de fa anys hi treballa escombrant els carrers del centre, des del Sorli fins a l'ambulatori, una feina que li ha permès conèixer els veïns, veure créixer les criatures i formar part de la vida quotidiana del poble. Extravertida, propera i molt activa, sempre ha defensat la dignitat de la seva feina i la complau el respecte rebut per part dels alellencs. La seva vida va quedar marcada per la pèrdua traumàtica d'un fill en un episodi violent, un cop dur que va afrontar amb discreció i fortalesa. Amb el pas del temps, l'Aleida ha continuat treballant com a escombriaire amb energia i constància, i ha esdevingut una figura de presència quotidiana i reconeixible que forma part del paisatge humà d'Alella, un poble que ja fa anys que considera el seu.

Núria Segur

La Nuri de Cal Barquer

Núm. 336 (maig-juliol 2015). Text: Sigrid Guillem / Foto: Jordi Farrús

La Núria Segur, coneguda per tothom com la Nuri de Cal Barquer, va néixer el 1957 en una família nombrosa del poble de tota la vida. Va créixer a la casa pairal de Cal Barquer, situada a la plaça, un espai central de la vida social i quotidiana d'Alella que va marcar profundament la seva manera de relacionar-se amb la gent. Envoltada de germans, veïns i amics de sempre, va créixer en l'ambient de proximitat i tracte directe propi d'un poble petit com el nostre en aquell temps. Es va formar en estètica a Barcelona i va ser la primera dona que va oferir un servei professional d'estètica a Alella. Després d'una primera etapa com a monitora, va obrir el seu propi centre al poble, on va exercir la professió amb vocació i constància, incorporant serveis innovadors i guanyant-se la confiança d'una clientela fidel. Retirada de l'activitat professional per recomanació mèdica, manté una vida discreta i familiar, vinculada al poble que l'ha vist créixer.

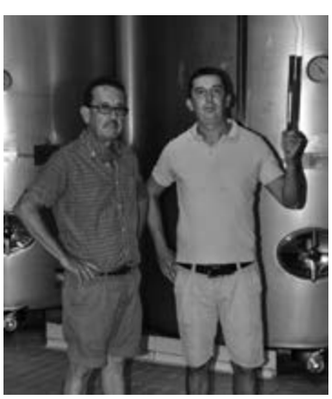

Nicolás i Nico García

Pare i fill, colze a colze a la vinya

Núm. 337 (agost-octubre 2015). Text: Jordi Albadalejo / Foto: Òscar Pallarès

En Nicolás i en Nico García treballen colze a colze a les vinyes i al celler Roura, a la Vall de Rials, compartint tasques i decisions en una relació de confiança entre pare i fill. En Nicolás, nascut a Bogarra (Albacete), va emigrar molt jove i, després de passar per diversos oficis i territoris, es va establir definitivament a Alella. Amb els anys va anar consolidant la seva dedicació a la viticultura fins a convertir-la en la seva activitat principal, i el 2006 va obtenir el títol oficial de viticultor i enòleg. En Nico, el seu fill, viu al Masnou, i treballa al celler des del 1998; va formar-se a través de l'experiència directa i assumint progressivament les responsabilitats pròpies de l'ofici. Junts han contribuït a fer créixer una explotació de més de vint hectàrees, amb vins i caves emparats per les DO Alella, DO Cava i DO Catalunya, en un projecte arrelat al territori i basat en la constància, el treball compartit i el respecte per la vinya.

Josep M. Gispert, en Gispert

Activista provocador

Núm. 338 (novembre-desembre 2015).
Text: Montse Serra / Foto: Òscar Pallarès

En Josep Maria Gispert ha estat una figura provocadora de la vida cultural i política del poble des de la transició. Va ser regidor el 1979, i el 1995 com a membre de l'Alternativa Crítica d'Alella, un projecte sorgit del Casal per qüestionar les inèrcies del poder municipal, ja que entenia la política local com una eina de confrontació d'idees, no de gestió acomodada. Va presidir el Casal d'Alella i va impulsar iniciatives que van sacsejar el panorama cultural, com el Mercat d'Ocasió de l'Espectacle (MOE), la colla de Diables del Vi o la renovació de la Festa Major, sovint generant debat i incomoditat. Vinculat també al món del vi i a la Festa de la Verema, sempre hi va aplicar una mirada exigent i poc complaent. L'any 2006 va patir un ictus, però el llarg procés de recuperació no li va fer perdre ni la ironia ni l'esperit crític. Amb una actitud gamberra i una ètica ferma, ha continuat sent una veu incòmoda però necessària en un poble massa avesat a l'autocomplaença.

Francisco Ferré, cambrer del Cafè de Baix

Més de mitja vida entre plats i taules

Núm. 339 (gener-març 2016). Text: Sigrid Guillem / Foto: Jordi Farrús

En Francisco Ferré va entrar a treballar al Cafè de Baix, Can Duran, amb disset anys, i amb el temps es va convertir en una de les cares més reconeixibles de l'establiment. Arribat a Alella des de Badalona, fill de pares granadins, va aprendre l'ofici de cambrer des de la base, combinant jornades exigents, sacrifici personal i una clara voluntat de fer bé la feina. Al llarg de dècades va viure l'evolució del local, de la clientela i dels hàbits socials del poble, adaptant-se als canvis sense perdre el tracte proper i discret que el caracteritzava i mantenint sempre una relació de confiança amb la família Gibernau Duran i amb els companys. Per als clients del cafè, en Francisco era una peça clau. Fa uns anys va emprendre el seu propi projecte professional fora d'Alella, un pas que va reforçar el bon record que havia deixat en un establiment centenari que ja era un punt de trobada del poble i al qual ell va contribuir a donar continuïtat amb el seu tracte i professionalitat.

Maria Teresa, Montserrat i Carme, les germanes Figueras

Una presència constant en la vida alellenca **Núm. 341 (abril-maig 2016).** Text: Sigrid Guillem / Foto: Òscar Pallarès

Les germanes Maria Teresa, Montserrat i Carme Figueras Culla han participat durant dècades en la vida social i festiva d'Alella. Criades a la finca de Can Bertran, on els pares feien de masovers, van créixer en l'entorn rural de les vinyes i l'hort. Van estudiar a les monges i van viure amb naturalitat els canvis socials de la segona meitat del segle XX, mantenint sempre un vincle molt estret entre elles i amb el poble. La Montserrat va treballar a les Bodegues Gispert, la Carme als Laboratoris Cusí i la Maria Teresa a l'Alella Vinícola. Juntes van impulsar el primer supermercat del municipi, una franquícia Spar que va introduir nous hàbits de consum a la vila. És, però, en l'àmbit de la Festa Major on han deixat una empremta inesborrable en ensenyar any rere any a preparar les peres farcides, plat emblemàtic d'Alella. El 2025 la seva dedicació van rebre el reconeixement públic en forma de l'encàrrec de fer de pregoneres de la Festa Major.

Josep Sala, jutge de pau

Posar les persones al davant de tot **Núm. 342 (juny-juliol 2016).** Text: Agnès Céspedes / Foto: Jordi Farrús

El barceloní Josep Sala Forés va desenvolupar una llarga trajectòria professional a la indústria química, on va treballar més de cinquanta anys fins a arribar a dirigir l'empresa Fers Resins SA. Jubilat el 1999, va iniciar a Alella una segona etapa vital marcada pel compromís social i el servei públic, ja que va ser jutge de pau del poble i administrador de la Fundació Germans Aymar i Puig, dos càrrecs de caràcter voluntari que va assumir amb una dedicació constant. A la residència, s'hi va implicar activament en la gestió i en el benestar dels residents, fent d'enllaç entre el patronat i l'equip tècnic i vetllant per la millora dels serveis. Com a jutge de pau, va defensar una administració propera, eficient i respectuosa amb les persones. El seu compromís es va mantenir actiu més enllà dels vuitanta anys, fins que les complicacions de salut el van anar apartant progressivament d'aquestes responsabilitats, que havia exercit sempre amb responsabilitat i vocació de servei.

Ferran Pou

L'ànima dels Timbalers del Most **Núm. 343 (agost-octubre 2016).** Text: Laia Bobes / Foto: Òscar Pallarès

En Ferran Pou és conegut a Alella per ser l'impulsor i l'ànima dels Timbalers del Most. Nascut a Barcelona i establert aquí de ben petit, havia participat en les activitats infantils de la Festa Major i la Verema, però el seu pas per l'institut va marcar un punt d'inflexió vital que el va decidir a integrar-se plenament al poble. Aficionat a tocar la bateria, el 2009 va assumir la direcció dels Timbalers, un projecte vinculat als Diables del Vi d'Alella que va néixer com a taller de percussió a Can Gaza, va créixer amb els assajos a l'Institut, i va acabar esdevenint una entitat pròpia que combinava música i pedagogia amb la implicació activa de pares i adolescents. En paral·lel, va explorar la política municipal amb Gent d'Alella. L'experiència i el tracte amb joves el van fer canviar els estudis de Filosofia pels de Magisteri, i un cop graduat ha exercit de mestre (actualment a Manresa), convençut que els Timbalers van marcar el seu camí.

Toni Mayol, president del Casal

Núm. 344 (novembre-desembre 2016).
Associacionisme, iniciativa popular i vocació participativa
Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

Alt, corpulent i amb una barba de pera inconfusible, en Toni Mayol era una figura sempre reconeixible a les cercaviles d'Alella, tocant la gralla al costat dels gegants Feliu i Madrona. Mallorquí d'origen i barceloní de naixement, va instal·lar-se al poble el 1980 recuperant la casa familiar darrere el cementiri, fet que li valgué el sobrenom de Toni de la Bomba. Treballava de jardiner municipal a Mataró i havia estat agent forestal i pagès. Va ser fundador dels Diables del Vi, geganter, membre actiu de l'AMPA de les escoles, i creia en l'associacionisme i la iniciativa popular com a motor social. Després d'anys implicat al Casal, el 2016 en va assumir la presidència amb la voluntat de revifar-lo aprofitant el trasllat al nou local. La seva mort sobtada, el primer dia de l'any 2022, va ser una forta sotragada per a tothom i va deixar un buit immens en la vida comunitària d'Alella. L'Ajuntament va nomenar-lo fill adoptiu d'Alella a títol pòstum.

Assumpció Lucas, l'Assun de la Vinícola

Núm. 345 (gener-març 2017).
Una figura imprescindible de la cooperativa i del poble
Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

L'Assumpció Lucas és una figura popular d'Alella sense haver buscat mai el protagonisme, fins al punt que té un capgròs amb la seva fesomia. Es va criar a Cal Vegetalí, on els seus pares feien de masovers, i va anar a les escoles Fabra i a les Monges; va treballar un temps a Can Vera, i el 1973 es va casar amb en Vicenç Badia, de qui va enviudar prematurament el 1992. L'estiu del 1974 va entrar a la Vinícola com a administrativa i durant trenta-vuit anys i mig va fer-hi tota mena de feines, atenent socis, proveïdors i clients, fet que la va convertir en la cara visible de l'entitat i en una figura imprescindible de la cooperativa i del poble. Paral·lelament, ha participat en el teatre local com a actriu i com a apuntadora. De caràcter afable, atent i amable, gaudeix de la vida quotidiana, dels petits detalls i de la companyia de veïns i amics. El seu capgròs, estrenat per la Festa Major del 2008, l'ha fet encara més coneguda i estimada.

Montserrat Calveras

Presidenta de la Coral Joia
Núm. 347 (abril-maig 2017). Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

La Montserrat Calveras, nascuda a Gironella i veïna del Masnou, va ser durant trenta-dos anys professora de música a l'IES Mediterrània, on va ensenyar diverses generacions d'alellencs abans que el poble tingués institut propi. Va incorporar-se a la Coral Joia Polifònica d'Alella poc abans de jubilar-se, va cantar-hi com a contralt durant una dècada; va assumir-ne la presidència l'any 2015, coincidint amb l'inici d'una nova etapa marcada pel relleu a la direcció i la celebració del quarantè aniversari de l'entitat, i va ocupar el càrrec durant cinc anys. Com a presidenta, va gestionar el dia a dia de l'entitat, va impulsar una organització més estructurada i va viure la renovació del repertori i del format dels assajos, amb més treball *a capella*. En un context personal complex, la coral era per ella un espai on esbargir-se, perquè qui canta els seus mals espanta.

Mark Ullod

Actor, bateria, artista
Núm. 348 (juny-juliol 2017). Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

La trajectòria de l'actor i músic alellenc Mark Ullod està marcada per la seva veu. Veí del poble des dels onze anys, les dificultats per integrar-se a l'escola a causa de la coixera derivada d'un problema de creixement el van fer construir una imatge rebel i heavy que encara conserva. Fill d'una família vinculada al doblatge, als disset anys ja feia d'ajudant de direcció. La mili el va fer madurar i, de tornada, es va consolidar com a actor i doblador en pel·lícules i sèries de televisió, i va posar veu a actors internacionals i a campanyes publicitàries de primer nivell. Paral·lelament, la bateria ha estat una part indispensable del seu estil de vida. Ha viscut temporades a Barcelona, Madrid i els Estats Units, però Alella sempre ha estat el seu punt de referència. Aquí ha mantingut vincles amb el Casal, el Bàsquet Alella i la vida cultural local. Va ser regidor l'Ajuntament en representació de Alternativa per Alella - CUP en la legislatura 2019-23.

Raül Moya, en Raül de la Porxada

Facilitant el benestar quotidià dels alellencs

Núm. 350 (agost-octubre 2017).
Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

Durant Quinzena anys que en Raül Moya va portar el bar del mercat i la Porxada, va convertir molts clients en amics a base de tractar el públic amb proximitat i confiança i d'apostar pels platets cuinats i el vi d'Alella. Va arribar al poble als vuit o nou anys procedent de Cerdanyola, i el seu pas per una escola de disciplina fèrria el va marcar en la seves relacions amb els demés. Durant anys es va dedicar a la música, tocant la guitarra en diferents grups i va arribar a participar en festivals com el de Benicàssim o el Primavera Sound i en gires per França, Rússia i Espanya, fins que, quan el sector va canviar i ell no va voler professionalitzar-se més, va agafar el traspàs del bar del mercat municipal. També va explorar breument la política local com a independent, però en va sortir desencisat, i ha mantingut interessos diversos com les arts marcials i les disciplines orientals. Actualment es dedica a les teràpies manuals i els massatges.

Pilar Gómez, la Pili

Llaminadures i una mica de tot

Núm. 351 (novembre-desembre 2017). Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

La Pilar Gómez, la Pili de la botiga Tot Dolç, ha convertir aquest establiment en molt més que un comerç de llaminadures. Barcelonina del Poblenou, va instal·lar-se a Alella per facilitar la logística relacionada amb l'escola de les seves filles i aquí va trobar la seva vocació d'estar de cara al públic després de vint-i-dos anys de feina en una empresa a Barcelona. El 2006 va agafar el traspàs del local i en va ampliar l'oferta amb joguines, vènding i servei de recollida de paquets, adaptant-se als nous hàbits de consum. Amb uns horaris extensos i el telèfon sempre actiu, la Pili és l'ànima d'una botiga que ha esdevingut punt de trobada, sobretot per a la canalla, amb qui manté una relació exigent, però afectuosa. Sap el nom, els costums i les rutines dels clients. Tot i ser tan extravertida, diu que fora del seu terreny és més tímida. Agraïda amb els alellencs, vol mantenir el negoci uns anys més, conscient que exigeix paciència i una dedicació constant.

Joan Maria Pou, locutor radiofònic

Fot-li, Pou!

Núm. 352 (gener-març 2018).
Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

El periodista radiofònic Joan Maria Pou ha mantingut amb Alella una relació tangencial però sostinguda en el temps a través de la seva família, que es va traslladar aquí quan ell estava acabant la carrera de Periodisme. Però ell ja tenia la vida feta a Barcelona i no va arribar a arrelar al poble, a diferència dels seus germans que, més petits, s'hi van integrar amb intensitat. Va fer pràctiques a Onda Rambla i després a Catalunya Ràdio i Ràdio Estel, i ha acabat essent una veu de referència RAC1, on ha conduït programes com *El primer toc*, *Tu diràs* o *No ho sé*. A Alella va intentar impulsar una emissora local i fins i tot va escriure algun article a la Revista. Actualment ve al poble esporàdicament, i n'aprecia la qualitat de vida, la tranquil·litat en contrast amb el ritme de Barcelona, l'acollida que ofereix i els valors del territori.

Raúl Morales

El primer síndic de greuges d'Alella

Núm. 354 (abril-maig 2018). Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

En Raúl Morales va ser el primer síndic de greuges d'Alella arran de la creació d'aquest càrrec a principis de l'any 2018, després de presentar-se a la convocatòria i superar una selecció amb nou candidats més. Metge pediatre per vocació, establert al municipi des del 2005, va ser cap d'urgències pediàtriques a l'Hospital de Sant Pau, tenia consulta pròpia a Premià i combinava la seva tasca professional amb la vida quotidiana al poble, però sense destacar en l'àmbit associatiu local, tot i participar puntualment en activitats esportives i festives. Va assumir la funció síndic amb la voluntat de fer de mitjancer entre la ciutadania i l'Ajuntament, atendre reclamacions i resoldre expedients amb imparcialitat, i afrontava el mandat de cinc anys com un aprenentatge personal i una oportunitat per contribuir a fer el govern municipal més àgil i transparent i a millorar el funcionament de l'administració local.

Rosa Domènech

Tota una vida d'activisme social

Núm. 355 (juny-juliol 2018). Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

La Rosa Domènech va construir una trajectòria marcada per l'activisme social i la militància política en els anys decisius de la transició i els inicis de l'autonomia a Catalunya. Nascuda a Llagostera, va créixer en diverses poblacions catalanes i es va formar com a assistent social. Va treballar amb Càritas als barris més desafavorits de Barcelona: el Camp de la Bóta, Montjuïc, el Gornal o Singuerlín, on va conèixer de prop el barraquisme i la desigualtat. Casada amb l'exconseller Joaquim Ferrer, amb qui va fundar el Reagrupament Socialista i Democràtic de Catalunya, va militar al PSC i va treballar amb els alcaldes Narcís Serra i Pasqual Maragall en la posada en marxa dels serveis socials municipals de Barcelona. Després va fundar INTRESS i, ja jubilada, Impuls a l'Acció Social. Instal·lada a Alella des de principis dels vuitanta, hi va arrelar i va implicar-se amb algunes entitats locals, però des de fa uns anys viu a Barcelona.

Josep Tabaras

El carnisser d'Alella

Núm. 356 (agost-octubre 2018). Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

El 29 d'agost del 2018, en Josep Tabaras va passar de ser algú força popular a Alella pel fet de tenir una carnisseria de tota la vida a esdevenir un personatge inesperat de l'actualitat catalana, quan va impedir que Inés Arrimadas i Albert Rivera retiressin dos llaços grocs de la carretera d'Alella. Aquell gest espontani, fet gairebé sense donar-hi importància, el va convertir en símbol de resistència a les xarxes i als mitjans, i va fer que l'entrevistessin a RAC1, TV3 i Catalunya Ràdio i que assolís més de 13.000 seguidors a Twitter. Successor del negoci familiar de Can Verdú, amb botiga a la carretera i parada al mercat després de la jubilació dels pares, va continuar rere taulell tot i que el negoci fluixejava, combinant aquesta feina amb la conducció de taxis a Barcelona fins que, l'any 2024, va plegar. Actualment gaudeix de a jubilació i viu al poble veí del Masnou.

Montse i Eva Font, la Montse i l'Eva de Can Jana

Núm. 357 (novembre-desembre 2018). Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

Quarta generació al front del negoci de la Plaça

La Montse i l'Eva Font Nebot són les dues germanes que porten Can Jana, el petit supermercat de la plaça de l'Ajuntament, un negoci familiar amb quatre generacions d'història, iniciat el 1888 pels seus besavis, l'avi Jana i l'àvia Pepeta, i continuat pels seus pares, Lluís i Margarita. El 1975, adaptant-se als nous hàbits de consum de la població, la família va transformar l'antic establiment de queviures que regentava en un supermercat, mantenint, però, un model de comerç de proximitat basat en el tracte personal i la confiança amb la clientela. L'establiment, reformat altre cop el 2013, ha estat i és un punt de trobada quotidià per a generacions d'alellencs, on comprar també vol dir conversar i mantenir els vincles de bon veïnatge. El negoci, sostingut per l'esforç constant de tota la família sense cap gran cadena que li doni nom i suport logístic, representa una manera de viure cada vegada més escassa.

Paquita Gràcia, empeltada a Alella

L'altre cos de la Teresina i la Roser

Núm. 358 (gener-febrer 2019). Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

La Paquita Gràcia és una figura alellenca de cap a peus, arrelada al poble, a la vinya i a les cases on la seva família havien estat masovers: Cal Vegetalí, Can Sopa, Can Cargol i Can Margarideta. De petita ja acompanyava el seu pare a collir raïm i va ser dama d'honor en les primeres festes de la Verema, i anys després les seves filles n'han estat publilles; ella diu que a casa seva són empeltats, com els ceps. Va començar a treballar amb catorze anys i sempre ha fet de dependenta, inicialment a la pastisseria Matalí, on el tracte amb la clientela va definir el seu caràcter proper. També ha participat activament en la vida associativa: va passar uns anys intensos de voluntariat a la Creu Roja del Masnou, i aquí forma part de la colla gegantera d'Alella. Durant anys ha portat els caprgrossos de la Teresina i la Roser, figures amb les quals ha establert un vincle que converteix cada cercavila en un exercici de memòria i estima pel poble.

Jaume Ponsa, llibreter

Un agent de la transformació del poble

Núm. 359 (març-abril 2019). Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

L'any 2019 en Jaume Ponsa va obrir al carrer Comas la llibreria QuatreCincU, després de més de trenta anys sense cap establiment dedicat al llibre a Alella. Fill i net de sabaters, va aprendre l'ofici al taller de calçat a mida que el seu avi havia fundat a Barcelona el 1914 i que ell va dirigir durant una dècada. Establert a Alella als 25 anys, es va introduir en la vida associativa local col·laborant amb la revista Alella i amb l'AMPA de l'escola Fabra. El 2003 va entrar a l'Ajuntament amb la candidatura de La Garnatxa i va ser regidor durant dues legislatures. Després va estudiar Biblioteconomia i va orientar la seva activitat professional cap al sector editorial i, amb aquest bagatge i la convicció que el poble necessitava una llibreria, va obrir la QuatreCincU com un espai cultural i de servei al poble. Fa uns anys la llibreria es va traslladar al carrer del Mig - torrent Vallbona, i el febrer del 2024 va obrir una sucursal al Masnou.

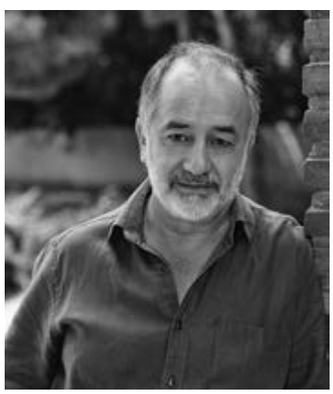

Ramon Ruiz Bruy, director de la revista Alella

Tres dècades al capdavant de la publicació

Núm. 361 (maig-juny 2019). Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

En Ramon Ruiz va entrar a la redacció d'aquesta revista l'any 1982 i n'és el director des del 1994, quan va morir Esteve Riambau; se sent hereu d'aquella generació que, amb Eduard Serra al capdavant, va impulsar-la originalment en forma de butlletí, i considera un honor i un orgull continuar la seva tasca. De família alellenca dedicada al cultiu de la flor, les dures experiències de la infantesa a l'internat dels Maristes de Mataró el van portar a ser un lector apassionat i a cercar el seu propi camí. Després d'uns anys de feines diverses, va transformar aquella passió en ofici fundant l'editorial Pleniluni, pionera en la publicació de clàssics de ciència-ficció en català, i va dedicar-se a la producció gràfica. Al capdavant de la revista, ha fet de pont entre la generació fundadora i els col·laboradors més joves, i sempre ha defensat el periodisme local amb un enfocament conciliador i de servei, atent a explicar el que passa al poble i a contribuir a la vida comunitària.

Lluïsa Sánchez i Eva Lledós

La Lluïsa i l'Eva del Jutjat

Núm. 362 (agost-octubre 2019). Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

L'Eva Lledós i la Lluïsa Sánchez van ser durant anys les funcionàries del Jutjat de Pau i del Registre Civil d'Alella, on van atendre la ciutadania des d'una oficina petita però sempre activa. Com a secretària i auxiliar judicial, van assumir tasques administratives diverses: expedir certificats, inscriure naixements, registrar divorcis i defuncions, tramitar canvis de nom o preparar matrimonis. Amb trajectòries prèvies en jutjats d'instrucció, van trobar en aquest servei una feina diferent i propera. El degoteig constant de veïns amb dubtes o conflictes les va convertir en intèrprets del llenguatge jurídic i en orientadores davant problemes quotidians. En un poble on tothom és més o menys conegut, valoraven especialment el tracte directe amb la gent i la sensació que els papers que gestionaven sempre tenien un rostre al darrere. La Lluïsa fa uns anys que es va jubilar, i l'Eva continua en actiu, però en un altre jutjat.

Marian Muñoz, la Marian de Correus

Trepitjar els carrers i atendre el servei postal

Núm. 363 (novembre-desembre 2019). Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

La Marian de Correus, de nom oficial Maria dels Àngels Muñoz, ha estat durant dècades la responsable de repartir la correspondència als alellencs pels carrers del poble. Nascuda a Teià, va començar a treballar a Correus l'any 1991 fent suplències d'estiu i el 1992 va arribar a Alella. Durant dècades va ser la cartera que recorria a peu el centre del municipi, caminant fins a quinze quilòmetres en una jornada per lliurar cartes i paquets. D'aquesta manera, coneixia a fons i de prop carrers, dreceres i androne, i sobretot la gent del poble, amb qui tenia una relació de confiança i proximitat. L'any 2004 va obtenir la plaça fixa i el 2018 va passar a ser la cap de l'oficina de Correus del torrent Vallbona, on coordinava el servei i atenia el públic mantenint el mateix tracte proper que l'havia convertit en una cara familiar per a molts veïns. Fa uns anys va traslladar-se a treballar a Montgat, però continua sent alellenca per residència.

Pilar Araujo

Campiona d'Espanya de dòmino

Núm. 364 (gener-març 2020). Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

La Pilar Araujo va guanyar el campionat d'Espanya de dòmino l'any 2020 i va esdevenir així la primera dona campiona estatal d'aquest joc. Va conèixer Alella de petita, quan els seus pares, procedents del Bierzo i de Galícia i residents a Barcelona, van fer-s'hi una casa davant del club Sistres. Allà va descobrir l'afició pel dòmino, primer observant el seu pare i després jugant-hi ella mateixa. Amb els anys es va establir definitivament aquí, va passar a jugar al Casal i va començar la seva trajectòria competitiva prenent part en lligues i tornejos que la van portar a competir arreu de Catalunya i d'Espanya, i a acumular nombrosos trofeus en campionats per parelles i per equips. Considera que en el dòmino és important jugar concentrat, la compenetració amb la parella de partida, una bona estratègia i tenir una mica de sort. Com a dona en un món majoritàriament masculí, ha superat prejudicis i s'ha guanyat reconeixement per la seva destresa.

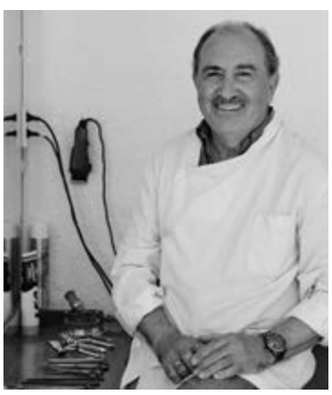

Isidre Arisa, l'Isidret del cal Barber de Dalt

L'últim d'una llarga nissaga de barbers alellencs

Núm. 366 (abril-maig 2020). Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

L'Isidre Arisa ha estat el quart i últim de la nissaga de cal Barber de Dalt, que durant generacions va regentar la barberia situada a la Riera, davant de Can Jordana. Fill, net i besnet de barbers amb el seu mateix nom, va créixer entre navalles, tisores i converses de poble. Va treballar a Can Vera i, sobretot, a l'oficina local del Banc de Sabadell fins que va prejubilar-se, als 61 anys. Paral·lelament, sempre va mantenir l'activitat a la barberia a les tardes i els caps de setmana. Apassionat del futbol, va jugar al primer equip de l'Alella i més tard amb els veterans, i després com a membre de la junta directiva. Home actiu, de tracte afable i xerraire, va ser un dels impulsors del grup dels Nens d'Alella, una colla d'amics que es reunia per recordar el passat del poble i fer xerinola. La seva barberia, oficialment tancada des de fa uns anys, encara conserva un aire antic que recorda un passat que es resisteix a desaparèixer del tot.

Maribel Baena

La botiga de fotos i els animals com a centre d'interès

Núm. 367 (juny-juliol 2020). Text: Laia Bobes / Foto: Òscar Pallarès

La Maribel Baena va créixer entre Barcelona i les escapades Alella, on el seu pare, Serafín, afeccionat a la fotografia, hi va trobar l'oportunitat d'obrir una botiga l'any 1982. Mentre estudiava Filosofia, ella ja venia al poble cada tarda amb un vell Seat 600 per atendre l'establiment del torrent de Vallbona, que la família havia posat en marxa després d'anys fent fotos i vídeos de casaments al poble. Amb el temps, i després de la mort del pare i de plegar el seu germà, la Maribel va continuar sola el negoci i ha sabut adaptar-se als canvis radicals del sector fotogràfic. Paral·lelament va impulsar, amb altres alellencs, l'Associació de Defensa dels Animals i la Natura d'Alella (ADANA), dedicada a rescatar i buscar llar per a gossos i gats abandonats, i la botiga es va convertir de facto en espai de trobada d'aquesta entitat. La Maribel viu al poble des del 2014 i ha acabat complint el vell somni del seu pare: fer d'Alella casa seva.

Ignasi Noguera i Jordi Puig, emprenedors

D'Alella enllà al capdavant de Pizza a Punt

Núm. 68 (agost-octubre 2020). Text: Laia Bobes / Foto: Òscar Pallarès

L'Ignasi Noguera Barnadas i en Jordi Puig Culla van convertir-se en empresaris amb només vint anys quan van decidir fer-se càrrec del negoci que els havia proveït de pizzes per endur durant l'adolescència. Nascuts a principis dels vuitanta, veïns del carrer del Mig tots dos i amics de tota la vida, van anar a la mateixa escola al Masnou i a l'institut d'Alella, i van créixer fent vida al poble. Amb el suport econòmic i anímic de les famílies i el fitxatge de l'antic cuiner, que els va ensenyar tot el que calia per dur el negoci, van obrir el Pizza a Punt l'any 2003 i van superar els primers anys amb esforç i entusiasme. Posteriorment han expandit el projecte amb diverses franquícies pel Maresme i el Vallès, consolidant una marca nascuda aquí i reconeguda per la qualitat i proximitat del servei. Avui recullen els fruits d'una idea que va sorgir en un sopar d'adolescents i que s'ha convertit en una empresa reconeguda i vinculada al nom d'Alella.

Agustí Gibernau, en Gibernau de Can Duran

Núm. 369 (novembre-desembre 2020).

Una vida a peu de la Riera

Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

L'Agustí Gibernau Llovera, en Gibernau de Can Duran, va néixer al Masnou l'any 1934; el seu avi, que es deia com ell, fou capità del transatlàntic Alfonso XII i un carrer del Masnou du el seu nom. Va arribar a Alella perquè l'any 1951 es va quedar el cinema situat sobre el Duran, que aleshores era un cafè, i allà va conèixer la seva futura esposa, la Cristina Duran. Van casar-se el 1959 i a partir del 1971 van assumir la gestió del bar que, a base de llargues jornades laborals, van convertir en un restaurant popular més enllà d'Alella. Habitual del dòmino del Casal i apassionat del Barça, en Gibernau va viatjar arreu seguint el seu equip i va fer coneixença amb jugadors com Johan Cruyff. Jubilat i vidu, va continuar actiu, llegint, veient cinema i gaudint del contacte amb clients i amics fins a la seva mort, l'any de 2022. La tercera generació de la família, amb la seva filla Sílvia i el seu net Albert, manté viu l'establiment i el seu llegat.

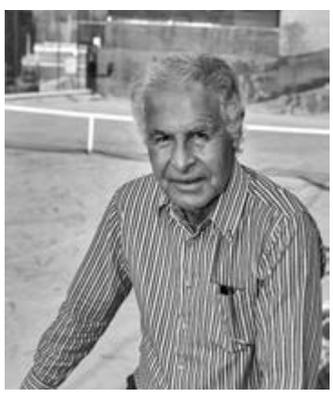

Joaquim Godàs, en Godàs

Impulsor del teatre i del tenis alellenc

Núm. 370 (gener-març 2021). Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

En Quim Godàs va combinar la seva vida laboral com a orfebre amb una intensa trajectòria lligada al teatre i a l'esport del poble, sobretot al tenis. De família pagesa, nascut al carrer de Sant Antoni, el seu veí Artur Suñé va fer-li descobrir l'ofici de joier i va ser el seu mestre. L'any 1964, ell i tota una colla de joves amb iniciativa van construir la pista de tenis dels Escolapis; també jugava a ping-pong i a futbol, i va participar en la remodelació del camp de l'Alella. Però el seu compromís més llarg va ser amb el teatre alellenc, a partir d'una primera representació dels Pastorets també impulsada per Suñé l'any 1964. En Godàs va actuar durant més de trenta anys, sovint fent papers de galant, i va assumir la direcció del grup i la promoció del teatre infantil amb l'escola Fabra. Va deixar l'escena el 1992, però el 2014 encara va tornar-hi puntualment per participar en una nova representació commemorativa dels Pastorets, cinquanta anys després de la primera.

Els Germans Grané, mecànics

Un petit gran taller

Núm. 372 (abril-maig 2021). Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

Els germans Antoni, Esteve i Piti Grané són el trio que porta el taller mecànic del carrer Comas. De família alellenca de tota la vida, el seu pare, Tomàs Grané, va trencar amb la tradició familiar de dedicar-se a la vinya i la construcció, va transformar el celler de casa en un taller, que va aixecar la persiana l'any 1970, i va formar els fills, que van ampliar la seva preparació amb estudis i cursets especialitzats. Quan es va jubilar, el 1983, l'Antoni i l'Esteve van seguir el negoci, i el 1985 s'hi va incorporar la Piti. Ells, sempre vestits igual amb una granota blava, ajusten motors i coneixen a fons el parc mòbil del poble, mentre que ella gestiona la paperassa i s'ocupa de l'atenció al client. Amb més de cinquanta anys d'experiència i d'història, i amb un tracte de proximitat marca de la casa, el taller Grané és un espai on conductors i amics acudeixen amb confiança, generació rere generació, i ha esdevingut un referent per a qualsevol que tingui un vehicle de motor a Alella.

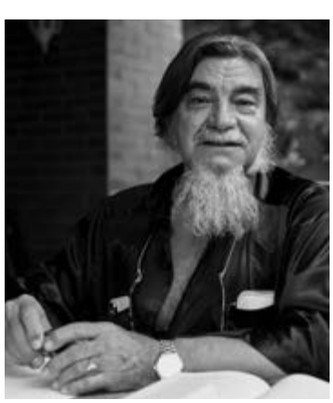

Josep de Marfà i Vila, en Marfà

Farmacèutic barceloní, alellenc singular

Núm. 373 (juny-juliol 2021). Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

En Josep de Marfà, en Marfà, encara que no sigui gaire conegut, és tot un personatge que va traslladar-se a Alella fa més de trenta-cinc anys per criar-hi els fills i viure en un poble petit a prop de Barcelona. Nascut al barri del Guinardó, de família noble i jueva amb arrels a mitja Europa, va rebre una educació pública i laica en una època en què això no era gaire freqüent. La vocació inversora i el compromís amb el país l'han portat a invertir en totes les empreses catalanes que cotitzen a la borsa i a promoure l'ús del català en el món dels negocis. Farmacèutic de professió, amb un caràcter obert i vehement, va convertir l'establiment que regentava al barri de la Sagrera de Barcelona en un punt de referència social ajudant la gent que hi acudia i implicant-se en projectes comunitaris del barri. Ara jubilat, manté un discurs directe, provocador i compromès amb la cultura i la societat catalana.

Marta Vendrell, directora de teatre

Il·lusió entre bambolines malgrat les dificultats

Núm. 374 (setembre-octubre 2021).
Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

La Marta Vendrell va dirigir durant anys el grup de teatre del Casal i actualment és la directora d'Amics del Teatre d'Alella. Barcelonina d'origen, es va establir aquí a mitjans dels anys vuitanta buscant un entorn més humà. Mestra d'educació infantil de formació, va orientar la seva trajectòria professional cap a l'ensenyament i les activitats educatives dirigides als més petits. La passió pel teatre li ve de família i des de sempre ha tingut relació amb l'escena. Per això es va apuntar al grup de teatre del Casal, i l'any 2011 va assumir-ne la direcció agafant el relleu de Fede Salas. Li va tocar afrontar dificultats com la limitació dels espais o l'impacte de la pandèmia adaptant assajos i produccions en condicions adverses. Mantenint la il·lusió intacta, defensa el teatre com una eina de cohesió comunitària, prioritzant propostes accessibles al públic sense renunciar a aspiracions més ambicioses.

Maria Perich, Gemma Prat i Marta, perruqueres

Tres generacions pentinant les alellenques

Núm. 375 (novembre-desembre 2021).
Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

La nissaga de perruqueres Perich-Prat ha rentat, marcat, pentinat i tallat cabells de les dones alellenques des dels anys quaranta del segle passat. La Maria Perich en va ser la fundadora; nascuda a Ca la Justa i criada en un context familiar humil, va viure una infantesa difícil marcada per la guerra, la mort del pare i una malaltia greu. Després d'un temps breu fent de teixidora a Can Manyé, va descobrir la seva vocació i es va formar com a perruquera a Barcelona. Va començar pentinant a casa fins que, amb només vint anys, va obrir el seu propi establiment al carrer del Mig i després al carrer de Dalt, treballant sense descans i fent també domicilis, sempre a disposició de les clientes. El negoci va passar a la seva filla Gemma, que hi va entrar primer per necessitat familiar, però després es va consolidar professionalment, mentre que la seva filla, la Marta, de ben petita ja pentinava nines i ha seguit la tradició, encara que ara fora d'Alella.

Jordi Duran, en Jordi de la ferreteria

Teatre, budisme i un establiment imprescindible

Núm. 376 (gener-març 2022).
Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

Encara que ja fa cinc anys que es va jubilar, en Jordi Duran és conegut a Alella per la seva ferreteria. Aquest teianenc amb passió pel teatre i un llarg camí espiritual que el va portar a ser monjo laic budista va créixer amb una inclinació natural cap a la religió i la disciplina, va estudiar a Mataró, va formar part del grup de teatre del seu poble i va arribar a prendre part en una producció del Grec amb actors professionals, però la inestabilitat del sector el va fer optar per consolidar el negoci familiar a Teià i orientant-lo cap a la ferreteria. El 1982 va obrir el seu propi establiment al carrer Gurri d'Alella, i deu anys després es va traslladar al torrent Vallbona. El seu camí espiritual es va consolidar en l'adultesa amb la pràctica del shiatsu, el reiki i la meditació budista, fins que el 2014 va ser ordenat monjo laic. Al seu local, un petit altar budista li feia de recordatori del compromís amb aquesta forma de vida.

Jordi Molas

Del futbol al Casal d'Avis

Núm. 378 (abril-maig 2022). Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

En Jordi Molas ha estat una figura rellevant del teixit associatiu d'Alella, on destaca per haver dut a terme una tasca constant, discreta i efectiva. Veí del Rost, resident a la mateixa casa on va néixer, va estar lligat al Club de Futbol Alella des de ben jove, primer com a jugador i després, durant tres dècades, com a delegat i directiu. Dins del club va assumir múltiples responsabilitats i va viure etapes històriques de creixement de l'entitat, inclòs l'ascens a Preferent, fruit d'anys de dedicació i coordinació. Mecànic de professió, compaginava la feina amb un compromís intens amb l'entitat. Un cop jubilat, va assumir la presidència del Casal de la Gent Gran de Can Gaza el 2009, entitat que va redreçar d'una situació econòmica crítica i que va impulsar amb un creixement notable de socis. Defensor d'una vellesa activa, a Alella ha estat un promotor la participació i el dinamisme social fins a edats avançades.

Corina Rodríguez, netejadora de l'Ajuntament

Feina, esforç, discreció i cordialitat

Núm. 379 (juny-juliol 2022).
Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

La Corina Rodríguez és una figura popular a Alella, coneguda sobretot per la seva feina a l'Ajuntament, on va passar vint-i-quatre anys netejant diàriament les oficines municipals, sempre amb una salutació amable i un to proper. Nascuda a Lugo, va arribar a Barcelona molt joveneta per treballar i després va passar una temporada a França abans d'establir-se definitivament a Alella amb la seva família; de fet, va ser el vincle del seu marit amb el golf el que va portar-los a establir-se aquí. La seva vida ha estat marcada per l'esforç i la discreció: mai no ha divulgat informació de l'Ajuntament i sempre ha tractat tothom amb afecte i sense fer distincions entre treballadors i càrrecs. Amb la seva simpatia natural, la Corina és una persona propera, humil i estimada pels veïns. Jubilada des del 2023, sent una forta enyorança per la seva Galícia natal, i manifesta amb sinceritat i afecte aquesta *morriña* persistent que mai no ha deixat de sentir.

Ramon Navarro

El primer veterinari d'Alella

Núm. 380 (agost-octubre 2022). Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

En Ramon Navarro va obrir el 1992 la primera clínica veterinària d'Alella i va tenir cura dels animals dels alellencs durant més de trenta anys. Primer al carrer Balmes i després al torrent Vallbona, tractava des de gossos i gats fins a ovelles i animals exòtics com un puma o una pantera. Va estudiar a la Universitat Autònoma i a Tolosa de Llenguadoc, va adquirir experiència a Bilbao, i va triar establir-se aquí per la proximitat a Cabrils, on vivia, i pel perfil socioeconòmic del poble. La seva feina com a veterinari va evolucionar des d'una Alella més rural a una de més urbana, adaptant-se a les noves tendències dels animals i dels propietaris. Valorant l'aspecte humà de la professió, en Ramon desaprovava la tendència actual a l'excessiva humanització de les mascotes i compartia amb els amos dels animals l'emoció en les situacions delicades i crítiques. El Centre Veterinari Alella ha continuat obert en mans d'altres professionals després de la jubilació d'en Ramon.

Quico Lluch

Tota una vida impulsant la cultura popular

Núm. 381 (novembre-desembre 2022).
Text: Laia Bobes / Foto: Jordi FarrúS

En Quico Lluch va ser un personatge molt estimat a Alella. Present a totes les festes i activitats populars, disparava el trabuc, servia rom cremat en concerts d'havaneres i documentava amb la càmera tot el que passava al poble. Va créixer vinculat al món del vi, al qual es va dedicar com a comercial i tècnic en diversos cellers fins a establir-se llargament a Bodegas Riojanas; va participar en entitats vinícoles i en la promoció del sector, i va contribuir a impulsar la primera Mostra de Vins de Catalunya. Apassionat de la història, participava en recreacions històriques amb els Miquelets de Catalunya. Va ser regidor durant tretze anys i va fundar i liderar els Trabucaires del Vi d'Alella. Amant de la fotografia de carrer, feia i publicava uns extensos reportatges gràfics de tota mena d'actes locals. El poble d'Alella va homenatjar-lo amb un capgròs, per la festa major de 2025. En Quico va morir uns mesos després, a primers d'any del 2026.

Maria Tió Botey

Vitalitat sense edat

Núm. 382 (gener-febrer 2023). Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

Els alellencs van descobrir la personalitat desimbolta de la Maria Tió arran de la seva aparició a l'espectacle *Bona gent* de Quim Masferrer durant la festa major del 2022. Allà va explicar que, a punt de fer noranta anys, es banyava cada dia al mar i volia fer-se un tatuatge. Cada dia, estiu i hivern, agafava el bus fins el Masnou per anar a nedar. Independent, xerraire i decidida, havia practicat el pàdel-surf i tenia el projecte de saltar en paracaigudes. D'orígens pagesos a Ocata, va tenir una infantesa dura marcada per l'assassinat del pare i per la precarietat de la postguerra. De jove va treballar de secretària als laboratoris Cusí; allà va conèixer el seu marit, i va deixar la feina en casar-se i instal·lar-se a Alella, on el seu esperit independent va cridar l'atenció per ser poc habitual en el aquell temps. Sempre ha reivindicat fer la seva, aprendre idiomes, conduir i viure amb autonomia i decidir per ella mateixa, i continua fent-ho.

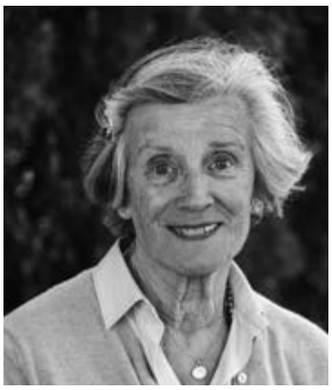

Maria Victoria Pasqual, la Mariví

Creu Roja, labors, cuina i dedicació als altres

Núm. 383 (març-abril 2023).
Text: Laia Bobes / Foto: Òscar Pallarès

La Mariví Pascual és una figura present en la vida quotidiana alellenca i destacada per la seva dedicació als altres. Col·labora en les campanyes de recapte de la Creu Roja des que tenia vint anys i amb el Banc de Sang, on exerceix tasques logístiques quan venen a recollir donacions al poble. També participa en el festival Músics en Residència i formava part de la colla senderista Peus a Terra. La Mariví és coneguda, a més, per les labors que fa, amb les quals ha pres part en exposicions i va guanyar un premi estatal de brodat. Aficionada a la cuina i la botànica, casa seva és un espai d'acollida on té cura de familiars, amics i convidats, per als quals prepara pastissos i fa confitures amb productes del seu hort. Nascuda a Montgat, va créixer al Masnou i va establir-se a Alella amb el seu marit, Albino Gallo, al casar-se. La seva imatge va quedar associada durant anys a la bicicleta, que va deixar d'utilitzar fa uns anys a causa de l'edat.

Núria Cornudella, la Cornudella

Guardiana de la història recent de Catalunya

Núm. 385 (maig-juliol 2023).
Text: Laia Bobes / Foto: Òscar Pallarès

La Núria Cornudella va ser la secretària personal del president Josep Tarradellas tant a l'exili com després del retorn a Catalunya, i ha viscut de prop els fets i les intimitats de la vida política de la transició lligada a la història recent de Catalunya. Nascuda a Tànger el 1947 en una família de resistents antifeixistes exiliats marcada pel compromís catalanista i l'exili, va passar la infantesa a Perpinyà i va estudiar a Montpeller i Tolosa de Llenguadoc, abans de tornar a Catalunya. Instal·lada a Alella el 1980 amb el seu home, en Pep Montalvo, va implicar-se a fons en la vida associativa i cultural local, que bullia d'activitat popular: Festa Major, gegants, trabucaires, junta del Casal d'Alella... De caràcter fort i reservat, sempre ha estat molt discreta respecte als detalls de la política que va viure de primera mà, però darrerament s'ha plantejat escriure per preservar la memòria del que van fer els seus pares i els seus amics.

Joan Vilaseca

Vocació docent, independentisme i solidaritat

Núm. 386 (agost-octubre 2023). Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

En Joan Vilaseca Canals va ser el director de les escoles Fabra durant el curs de la pandèmia i va entusiasmar tothom per la seva proximitat amb les famílies i l'alumnat en aquells mesos tan difícils. Català obertament independentista, nascut a Gràcia però amb vincles amb Alella des de la infantesa, va venir-hi a viure l'any 1997 per la proximitat a Vilassar, on va treballar de mestre durant vint-i-cinc anys, havent passat abans pel Vallès, Mataró, Arenys de Mar i Torre Baró. De tarannà dialogant, bon comunicador i amb una manera mesurada de prendre decisions, va saber orientar el claustre i alleujar l'angoixa de les famílies i l'alumnat durant l'excepcional curs 2020-2021. Arran de l'esclat de la guerra amb Rússia, ha tingut acollida a casa seva una família ucraïnesa. Ara jubilat, dedica temps als viatges i les excursions pel país, a cantar i tocar la guitarra i a llegir filosofia i els clàssics. També vol recuperar el paisatge natural d'Alella.

Antònia de Gràcia, presidenta del Casal

Cultura popular i vocació pels joves

Núm. 387 (novembre-desembre 2023).
Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

La Maria Antònia de Gràcia va entomar la presidència del Casal d'Alella l'any 2021, després de la mort sobtada de l'anterior president, Toni Mayol. Alellenca de soca-rel, sempre ha estat vinculada al món de les criatures, el jovent i la cultura a Alella. De professió, mestra d'Educació Infantil, també va ser monitora de l'esplai Gresca, va organitzar el primer casal d'estiu del poble i va ser una de les impulsores del Col·lectiu de Joves. Com a regidora de Cultura i Festes, càrrec que va ocupar entre 1999 i 2006, va coordinar-se precisament amb el Casal en l'organització d'esdeveniments com la Festa de la Verema o la Cavalcada de Reis, que després han passat a ser de competència municipal. Al Casal, va treballar per consolidar l'entitat i li va tocar celebrar-ne el cinquantè aniversari. Actualment està jubilada i ha cedit el relleu de la l'entitat per gaudir del temps lliure, els viatges i la vida cultural sense la responsabilitat del lideratge.

Joaquim Suñé Giralt

En Quimet de Mallorca

Núm. 388 (gener-març 2024). Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

En Joaquim Suñé Giralt, conegut amb el renom de Quimet de Mallorca, és un alellenc inquiet i vital veí del Masnou des del 1971, però que ha mantingut sempre el vincle amb el seu poble natal. Va néixer al carrer de Baix, va estudiar a les Fabra i als Escolapis i recorda una infantesa feliç a Alella jugant a la plaça. Home d'acció, va aprendre l'ofici de manobre amb l'Isidro Oliveras, va esdevenir cap d'obra i finalment constructor pel seu compte. La seva afició a jugar a futbol el va dur a ser capità de l'Alella i posteriorment entrenador. També va ser protagonista de la vida festiva de la comarca, ja que sovintejava les sales de ball i va guanyar alguns concursos, sobretot de rock-and-roll. Entre les seves variades aficions hi ha anar a cercar bolets allà on n'hi hagin, el dòmino —amb el qual ha guanyat una quinzena de copes—, el col·leccionisme de xapes de cava i la decoració de testos amb petxines i pedres.

Josep, Maria, Mireia i Marta, la família del Garden

Un projecte familiar que esdevé institució

Núm. 390 (abril-maig 2024). Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

El Garden Center Alella és un comerç emblemàtic del poble gràcies a l'esforç i la visió de la família Arenas. Fundat el 1974 per en Josep Arenas i la Maria Soler després d'un desastre agrícola que els va portar a reinventar-se, va començar amb unes infraestructures modestes però aviat es va veure que cobria una necessitat local i comarcal. En Lluís i la Mireia, fills d'en Josep i la Maria, juntament amb la Marta, dona d'en Lluís, van modernitzar i ampliar el negoci combinant jardineria i decoració i van assumir-ne el relleu amb dedicació, adaptant els horaris i la manera de funcionar als nous hàbits del públic, i han aconseguit que els clients continuïn acudint-hi per la qualitat, la proximitat i el tracte familiar. La prematura mort d'en Lluís va ser un cop per a tots, malgrat el qual el Garden ha mantingut el seu esperit original, que l'ha convertit en un comerç conegut i estimat, i en un autèntic personatge del poble.

Miquel Marin, en Miguelín

Un referent del futbol alellenc

Núm. 391 (juny-juliol 2024). Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

En Miguelín, de nom oficial Miguel Marín Treviño, ha estat una figura central del Club de Fubol Alella, amb una presència constant primer com a jugador i després com a entrenador de totes les categories. Una de les seves fites va ser que el primer equip ascendís a la categoria preferent, l'any 2001. Va arribar al nostre poble als set anys des d'Andalusia i es va integrar ràpidament al barri del Rost. Paleta de professió i seguidor del Madrid, va passar pràcticament tota la vida laboral treballant a l'empresa de construcció que tenia amb els seus germans, Construccions Marín. La seva vida familiar va quedar marcada per la tragèdia de la mort del fill Miquel a Xile l'any 2010. Jubilat després de la pandèmia, va superar una greu lesió a la cama i ara dedica el seu temps als fills i nets, a qui continua acompanyant en l'esport i les rutines diàries; també camina, va a la piscina i manté un estil de vida actiu i saludable.

Maria Font

Dedicació al poble des de dins i fora de l'Ajuntament

Núm. 392 (agost-octubre 2024). Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

La Maria Font, de la família dels Font lampistes, nascuda i criada al carrer de Baix, va estar vint-i-cinc anys atenent el públic com a administrativa de l'Ajuntament, al CAP i a Can Lleonart; per això i per la seva participació en nombroses activitats culturals i entitats socials, és una cara ben coneguda pels alellencs. De joveneta va fer papers protagonistes a l'escenari en l'època de l'Artur Suñé i sempre ha estat vinculada al teatre alellenc, com a actriu o cosint i fent altres tasques de suport. També va estar implicada amb l'AMPA de les escoles Fabra quan els seus fills tenien edat escolar. L'any 2014 es va jubilar, però ha continuat ben activa des d'aleshores, i no ha deixat de cultivar les seves aficions al teatre, la costura, la cuina, les caminades i la marxa nòrdica, ni de participar en activitats com les festes majors, les cavalcades de Reis i altres celebracions, sempre amb un esperit actiu i generós.

Adele Miravet, abans Abel

Un canvi d'identitat valent

Núm. 393 (novembre-desembre 2024).
Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

L'Adele Miravet va néixer noi, de nom Abel, al Masnou i viu a Alella des de l'any 2000. Aquí va dur a terme una intensa activitat política i social com a militant del PSC, es va implicar significativament en l'independentisme, i va fer tasques de voluntariat relacionades amb l'atenció i la cura. Fins que, l'any 2020, va patir una crisi personal profunda en adonar-se que era una dona i va iniciar un procés de transició cap al sexe femení. Després d'un temps que va implicar un intens treball interior i la reconciliació amb el seu passat, ja com a Adele, mentre gestionava els efectes de la hormonació i preparava futures intervencions mèdiques, va assumir públicament la seva identitat. Des d'aleshores es defineix com a lesbiana i utilitza les xarxes socials per reivindicar la necessitat de visibilitzar i comprendre transsexualitat. La seva és una història de superació, coratge, autenticitat i compromís amb la veritat personal.

Laia Sàbat, veterinària

Lluitadora pel reconeixement de la professió

Núm. 394 (gener-març 2025). Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

La veterinària Laia Sàbat Bayarri és una cara generalment coneguda entre els alellencs que tenen animals a casa gràcies a la seva feina a la clínica Bitxos, que va obrir amb dues companyes l'any 2010; anteriorment havia treballat amb el veterinari Ramon Navarro. Barcelonina establerta a Alella fa prop de vint-i-cinc anys, ha combinat la seva professió amb activitats obertes al poble, com tallers, ioga amb gossos o el Canicross. L'any 2023 va esdevenir un personatge clau del seu sector a Catalunya i més enllà en encapçalar les protestes contra un reial decret que limita l'autonomia dels veterinaris i incrementa la burocràcia en la seva feina. Amb iniciativa i determinació, va convocar manifestacions, crear grups de coordinació i donar visibilitat al problema. La seva acció en defensa dels professionals i dels drets dels pacients va convertir la clínica veterinària Bitxos en el punt neuràlgic d'una lluita que ha tingut impacte estatal.

Fina Soler

De la microgimnàstica als Músics en Residència passant per l'escriptura

Núm. 396 (abril-maig 2025).
Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

La Fina Soler va descobrir Alella a principis dels anys setanta i el seu vincle amb el poble s'ha anat incrementant al llarg del temps. Nascuda a Barcelona, va començar passant caps de setmana i estius a Can Pareras, va venir a viure aquí permanentment el 1979 i es va integrar en la vida local a través de l'AMPA de les escoles Fabra, la biblioteca, la coral i el Casal. Més tard va descobrir la microgimnàstica, que va introduir al poble amb èxit: va ser-ne la primera monitora i per les seves classes van passar-hi més d'un centenar de persones. La seva passió per la música l'ha dut a participar en l'organització del festival Músics en Residència des de la primera edició, i gràcies a la seva afició a l'escriptura ha publicat diversos llibres i poemaris. Fa deu anys va traslladar-se a viure al centre, i des d'aleshores se sent encara més alellenca i la seva presència és habitual en totes les activitats culturals que s'hi fan.

Josep Maria Pujol-Busquets, enòleg

Fundador d'Alta Alella, avui Art Laietà

Núm. 397 (juny-juliol 2025).
Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

En Josep Maria Pujol-Busquets, tot i no provenir d'una família amb vinyes, és l'enòleg fundador i l'ànima del celler Alta Alella, projecte exitós que continua amb la seva família. Nascut a Badalona l'any 1953, va estudiar química i enginyeria tècnica agrícola per especialitzar-se en fermentació, fet que el va portar a Alella de ben jove. Va simultaniejar els estudis, la feina i el servei militar, i ben aviat es va vincular a projectes vitivinícoles, amb una trajectòria professional que inclou deu anys al grup Martini i l'assessorament a innombrables cellers. El 1991 va endegar seu projecte personal, el celler Alta Alella, fa poc reconvertit a Art Laietà, amb la compra de Can Genís i quatre hectàrees de terra, que han crescut fins a les actuals seixanta hectàrees de vinya amb una aposta decidida per l'agricultura ecològica i la sostenibilitat gràcies a la seva aportació personal, que combina exitosament tècnica, ofici i visió del negoci. Paulatinament va cedint el control del celler familiar a la seva filla Mireia.

M. Teresa Giralt Alonso

Advocada inconformista

Núm. 398 (agost-octubre 2025). Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

L'advocada Maria Teresa Giralt és una dona d'idees clares i caràcter ferm que va desafiar les convencions del seu temps. Filla del Pep de Cal Pequenyo i de l'Agustina dels gelats, va estudiar turisme, va marxar del poble jove i sola, va ser mare soltera i després va tornar per cursar Dret, combinant els estudis amb feines diverses, sempre amb el suport de la seva mare per ocupar-se de la criatura. Amb rigor i conviccions fermes, va exercir com a advocada laboralista i penalista treballant al torn d'ofici i als seus despatxos a Barcelona i Alella, i va ser distingida pel seu ofici, malgrat la seva postura crítica envers les institucions. Durant els anys de la transició, va implicar-se en la política local com a regidora del PSUC, però preservant sempre la independència de criteri. Tot i que vivia a Barcelona i actualment resideix al Masnou, sempre s'ha sentit alellenca, i recorda amb nostàlgia l'Alella de la seva infantesa, tan diferent de l'actual.

Carol Olabarrieta

La Carol de Sweet Soul

Núm. 399 (novembre-desembre 2025). Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

La Carol Olabarrieta va arribar a Alella per treballar al centre d'estètica de l'Empedrat del Marxant i va venir-hi a viure el 1999. Barcelonina de naixement, va adaptar-se a la vida de poble, va escolaritzar els seus dos fills a les Fabra i va haver d'afrontar la pèrdua inesperada del seu marit i superar un càncer. Ja recuperada, l'any 2015 va obrir el centre d'estètica Sweet Soul, que amb el temps va ampliar i traslladar. Des del primer dia va afegir-se a l'agrupació de comerciants Alella Comerç, i n'és la presidenta des del 2023. A més, per Nadal, però amb mesos de preparació previs, participa com a voluntària a la Fàbrica de Joguines des de la primera edició. Amb gairebé trenta anys de trajectòria i amb clients de totes les edats i interessos, combinant professionalitat, proximitat i discreció, la Carol, que ja tracta amb les netes de les seves primeres clientes, ha deixat la seva empremta personal i emocional entre generacions d'alellencs.

Pepita Xarrié

La Pepita de Cal Barber de Dalt, centenària

Núm. 400 (gener-març 2026). Text: Laia Bobes / Foto: Jordi Farrús

La Pepita de Cal Barber de Dalt va celebrar el seu centenari fa tres anys i actualment és la persona de més edat d'Alella. Nascuda a Gallecs el 1922, ha tingut una vida marcada per la feina sense descans. Va passar la infantesa ajudant els pares, masovers de Can Vilaclara, i baixant a Barcelona a vendre verdura al mercat de Galvany. Es va casar amb el barber de dalt, l'Isidre Arisa, i, ja installada a casa d'ell, va impulsar un taller de costura a la rebotiga de la barberia, i més endavant una espardenyeria, que va mantenir oberta fins a complir els noranta anys. El 1969 va quedar vídua amb tres fills adolescents i sense pensió, i s'enorgulleix de dir que no els va faltar mai de res. Va treballar incansablement, no va fer mai vacances i gairebé no ha sortit mai d'Alella. En la vellesa, amb el cor delicat però amb autonomia, ara porta una vida discreta i tranquil·la a casa seva, envoltada dels fills, nets i besnets que la visiten sovint.

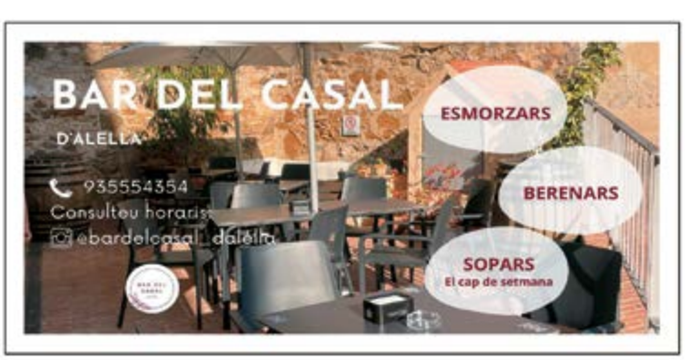

RAÓ #02 MIA
“Més hores d’anglès per a un futur sense fronteres”
TENIM
8 MILIONS DE RAONS
per disposar d’un finançament propi
I ARA
4.686 MILIONS D’EUROS MÉS
per arribar on volem arribar
gen.cat/noumodeldefinançament
Generalitat de Catalunya
El Govern de Tothom

Ferreteria **Alella**

C/. Torrent Vallbona, 5 - local 2
08328 **ALELLA** (Barcelona)
Tel. 935 554 136
ferreteriaalella@cadena88.com
www.cadena88.com/ferreteriaalella

Eduard Mas Pomés
AGENT COL·LABORADOR
Santander Agentes
C/ Rector Desplà, 2. 08328 Alella (Barcelona)
emasp@agentes.bancosantander.es
Tels. 93 540 53 74

RE*
MENA
envi
ron
ment
Tràmit, transport i gestió
de residus industrials.
www.remena.net · info@remena.net

centre dàlia
de psicologia
i logopèdia
d'alella
Un equip humà i profesional
orientat a l'atenció
d'infants, adolescents i adults
hores concertades
c/ Ribas, 5 Alella tel. 93.540.89.71 www.centredalia.cat centredalia@centredalia.cat

IMMOCAT
FINQUES I COMUNITATS
Administradors de Comunitats de propietaris
Gestió de patrimoni
Compra-venda d'Immobles
Les heures, 27 · Alella · 937975625 · 689059667 · www.immocat.cat

SERVIFIBAL,SL
BALANCES
TALLADORES
ENVASADORES
PICADORES
CCTV
TOTA LA MAQUINÀRIA
PER A L'ALIMENTACIÓ
www.servifibal.cat
T. 659 770 814

PIZZA A PUNT

La Petita
Mallorquina
Forn i Pastisseria
Rambla d'Àngel Guimerà, 40 · ALELLA Tel. 93 555 68 67

Propietats Excepcionals,
Ubicacions Exclusives

LUCAS FOX
A Dils company

Ver propietats

Lucas Fox Maresme
Plaça de l'Ajuntament, 7, 08328 Alella
(+34) 935 952 490 · maresme@lucasfox.com
www.lucasfox.es

GMA
arquitectes
Obra nova - Rehabilitació - Interiorisme

dissenyem i construïm llocs únics i amb caràcter

Av. Sant Josep de Calassanç, 41 www.gma-arquitectura.com gma@gma-arquitectes.com T+34935680198

La secció del Personatge: retratar persones per entendre el poble

Número a número des de fa 40 anys, a través de la secció del Personatge, la revista *Alella* ha construït un arxiu de la identitat del poble. Amb formats que han anat evolucionant i amb la complicitat de nombrosos autors i fotògrafs, el que va començar l'estiu de 1986 com una entrevista puntual s'ha convertit en un espai consolidat i imprescindible, que explica l'evolució d'Alella a través de les històries individuals dels seus protagonistes.

LAIA DE BOBES

Jordi Farrús fent la foto del Personatge a Assumpció Lucas amb el seu capgròs al davant de la Vinícola.

LAIA DE BOBES

La secció del Personatge va néixer com a tal l'estiu de l'any 1986 (revista núm. 193), amb una entrevista feta per l'Eudald Serra i Arenas a l'actor alellenc Àlex Casanovas, que duia l'encapçalament «Personatges», i des d'aleshores s'ha mantingut de manera pràcticament ininterrompuda en els números regulars de la revista. Fa, doncs, 40 anys que la revista Alella té un espai fix dedicat a presentar als lectors un personatge relacionat amb el poble. Les primeres vegades duia el títol «Personatges»; el número 251 (novembre 2000) és el primer en què es fa servir la paraula «Personatge» en singular, però alterna de manera irregular amb «Personatges» fins al 272, i a partir del número 273 (juliol 2005) ja s'ha dit sempre «Personatge», en singular i sense l'article.

LA FORMA DE LA SECCIÓ HA ANAT CANVIANT AL LLARG DEL TEMPS, AMB UNS INICIS UNA MICA ATZAROSOS I MÉS ESTABILITAT A MESURA QUE S'HA ANAT CONSOLIDANT

Una història en tres etapes

La forma de la secció ha anat canviant al llarg del temps, amb uns inicis una mica atzarosos i més estabilitat a mesura que s'ha anat consolidant. En la primera trentena d'articles, el text va acompanyat d'una o diverses fotografies, que normalment aportava el personatge mateix o que ja teníem a l'arxiu de la revista, motiu pel qual no se n'esmenta l'autor, mentre que sí que consta qui signa l'escrit. De fet, inicialment l'elaboració d'aquesta secció s'assignava en una reunió de redacció a qui estava disponible o semblava més adient, un cop decidit el contingut del número i qui seria el personatge. Eudald Serra, Joan Miquel Gomis, Pere Homs, Salvador Artés, Maria Oleart, Sara Milian, Montse Serra, Esteve Riambau, Ramon Ruiz Bruy, Mercè Giralt, Jordi Miras, Josep M. Mas i Meritxell Noguera signen els textos dels primers 50 personatges, fins al final de l'any 1998. D'aquesta manera, la secció era fixa, però l'autor canviava i la manera de fer, també, ja que segons l'autor el text prenia forma d'entrevista, o bé de retrat escrit. Cronològicament, els primers personatges són tots entrevistats, però l'any 1995 les entrevistes comencen a alternar-se amb el retrat escrit, fins que el 1998 aquest passa a ser el format habitual de la secció, que s'ha mantingut fins ara.

El personatge número 31 és la senyoreta Pilín, i podríem dir que inaugura la segona etapa de la història de la secció, ja que per primer cop el text va acompanyat d'una fotografia feta expressament per a la ocasió. Publicat en blanc i negre ocupant una pàgina parell sencera, amb el text a la dreta, aquest retrat és des d'aleshores (224, primavera 1994) un dels trets d'identitat de la secció. Com ho és també el fotògraf Jordi Farrús, que és l'autor de 127 dels 176 retrats publicats fins ara. Barceloní, amb una llarga experiència professional com a fotògraf de moda, va establir-se a Alella l'any 1987 i el 1990 va col·laborar per primer cop amb la revista fent la fotografia per a la portada del número especial de commemoració dels 30 anys de la revista. Quatre anys després d'aquest primer contacte i havent-se ofert ell a col·laborar amb la publicació en el que calgués, li va quedar assignada la tasca de fer regularment el retrat del personatge, tasca que ha dut a terme treballant i ja jubilat, i que ha mantingut fins a l'actualitat malgrat que fa un parell d'anys que ja no viu a Alella. Al llarg de tot aquest temps, les 15 ocasions en què no ha pogut fer la foto ell, per problemes d'agenda o d'altres motius, l'han substituït algun membre del cos de redacció, com Òscar Pallarès (8 fotos), Sergi Bancells (7) i Ramon Ruiz Bruy (2), o altres col·laboradors, com Joaquim Fabregat (1).

Autors de les fotos	
Sense autor	30
José Luis Pelegrín	1
Ramon Ruiz Bruy	2
Sergi Bancells	7
Òscar Pallarès	8
J. Fabregat	1
Jordi Farrús	127

Autors dels textos	
Agnès Céspedes	1
David Roman	1
Elisabet Solsona	1
Eudald Serra	1
Eudald Serra i Pere Homs	1
Jordi Albadalejo	1
Jordi Miras i Llopart	1
Laia Bobes i Guida Alzina	1
Maria Oleart	1
Mercè Arenas i Pere Homs	1
Salvador Artés i Esteve Riambau	1
Ramon Anglada	1
Sara Milian i Llauradó	1
Sergi Bancells	1
Meritxell Noguera	2
Ariadna Guasch	3
Esteve Riambau	3
Josep M. Mas	3
redacció	3
Montse Serra	3
Ramon Ruiz Bruy	3
Pere Homs i J.M. Gomis	4
Joan Miquel Gomis	7
Mercè Giralt	12
Sigrid Guillem	25
Laia de Bobes	94
TOTAL	176

L'any 1997 marca un altre canvi d'etapa en la història de la secció del Personatge quan, a partir del 2n trimestre, la periodista Laia de Bobes es fa càrrec del text de manera regular fins avui, amb algunes excepcions puntuals i una llarga pausa entre els anys 2009 i 2016. La Laia de Bobes era membre de la redacció de la revista des de feia anys, i ja havia fet algunes vegades el personatge, juntament amb notícies i articles de tota mena. En marxar a viure a Barcelona, va haver de reduir la dedicació quotidiana a la publicació, però va mantenir com a col·laboració fixa la secció del Personatge, amb un parèntesi d'uns anys quan va tenir un fill. Durant aquest temps, va agafar el relleu inicialment la periodista Sigrid Guillem, que signa 25 personatges, alternant amb altres autors —Ariadna Guasch, David Roman, Elisabet Solsona, Jordi Albadalejo i Montse Serra— a partir del 2014. La tardor del 2016 reprèn la secció la Laia de Bobes, que l'ha mantingut ininterrompudament fins ara i que, amb 94 articles en total, és l'autora que més personatges ha presentat als lectors de la revista. En aquesta tercera etapa, els textos agafen un estil més uniforme i queda del tot consolidat el format que s'ha mantingut fins ara, amb dos retrats —el fotogràfic i l'escrit—, que es presenten encarats en una doble pàgina, amb la fotografia a l'esquerra i el redactat a la dreta.

UN PERSONATGE ÉS UNA PERSONA RELLEVANT, O BÉ ALGÚ AMB UNA PERSONALITAT PECULIAR, MARCADA O EXCÈNTRICA, O AMB ALGUN TRET SIGNIFICATIU QUE LA FA NOTÒRIA

Com es fa un personatge

Un personatge és una persona destacada o rellevant en algun àmbit, o bé algú amb una personalitat peculiar, marcada o excèntrica, o amb algun tret significatiu que la fa notòria. L'objectiu d'aquesta secció ha estat sempre presentar als lectors una persona que compleixi alguna d'aquestes condicions, i que estigui vinculada amb el nostre poble. Molts són gent que els lectors possiblement ja coneixen personalment o bé de vista o de nom, però el que es pretén és explicar qui són i destacar-ne allò que els fa merèixer la qualificació de personatge, explicar la seva relació amb Alella i complementar-ho amb uns apunts biogràfics.

Ò.P.

Revistes *Alella* de diferents èpoques que mostren la secció en alguns dels formats gràfics que ha tingut.

Però com passem d'un personatge-persona a un personatge publicat a la revista? El primer pas és seleccionar-lo. Normalment, la decisió sobre qui serà es pren en una reunió de la redacció quan es prepara el número següent, tenint en compte criteris d'interès o notorietat, d'actualitat i de disponibilitat. A continuació es contacta amb la persona triada; això ho fan normalment en Ramon Ruiz Bruy o l'Òscar Pallarès, director i el cap de redacció respectivament, que acostumen a conèixer directament la persona o hi tenen accés a través d'algú proper. Un cop avisat el personatge, li passen el contacte a la redactora i el fotògraf, que solen quedar-hi per separat, per no interferir l'un en la feina de l'altre, encara que aquesta manera de procedir ha anat canviant al llarg del temps. La sessió de fotos va seguida d'una fase de revelat digital en què se selecciona i prepara la fotografia, que es publicarà en blanc i negre a pàgina sencera. La xerrada per preparar el text sol durar entre una i dues hores, però després aquest no es publica en forma d'entrevista amb preguntes i respostes literals, sinó de retrat escrit amb alguns fragments de declaracions textuals. Generalment, abans d'enviar-lo a maquetar fem arribar l'escrit a la persona interessada per tal que revisi el que se'n diu, i sovint cal fer alguna precisió o correcció final.

GLOBALMENT, HEM PRESENTAT 105 PERSONATGES HOMES, 67 DONES I 4 RETRATS MIXTOS. PERÒ LES PROPORCIONS CANVIEN SIGNIFICATIVAMENT AL LLARG DEL TEMPS

Els personatges, reflex del que som

Sovint passa que la vida d'un personatge reflecteix l'evolució del nostre poble. Al cap i a la fi, les vides de les persones vinculades a un lloc són causa i conseqüència de la vida i l'evolució d'aquest lloc. De la mateixa manera, podem dir que l'evolució de la secció del Personatge és en certa manera un reflex de la nostra societat. La proporció d'homes i dones protagonistes de la secció n'és un bon exemple. Globalment, hem presentat 105 personatges homes, 67 dones i 4 retrats mixtos. Però les proporcions canvien significativament al llarg del temps: els primers quinze personatges són tots masculins, i cal esperar quatre anys des del naixement de la secció fins que no hi apareix una dona. A la meitat de la sèrie, amb el personatge número 88 (gener 2008), la proporció de dones respecte dels homes és del 43% (28 dones, 64 homes), i des de fa un temps hem procurat avançar cap a la paritat; els dos últims anys, 2024 i 2025, hem presentat en total 8 dones i 2 homes, un signe de normalitat que ajuda a equilibrar la balança.

La galeria de personatges que ha aplegat la revista Alella al llarg dels darrers 40 anys es pot veure com un conjunt de retrats individuals, però també té una lectura col·lectiva i més simbòlica. Si un poble és la seva gent, els personatges d'Alella són Alella, i retratar-los i presentar-los als lectors és una manera de fer poble i d'aportar un granet de sorra a la construcció de la memòria del nostre petit país. ●

"CASA CENTENÀRIA"
CANSALADERIA
ANTIGA CASA
LIBRADA
ALELLA
Elaboració pròpia
Productes de proximitat
Telèfon i WhatsApp: 93 555 23 42
info@casalibrada.com - www.casalibrada.com
Empedrat del Marxant 5 - Alella
@casalibrada

Farmàcia Martínez Solé
Properes guàrdies:
MAIG: Dies 1, 2, 3, 23 i 24
Tel./Fax: 93 540 23 42 · Farigola, 12 ALELLA · farmacia@martinezsole.com
HORARI: Matins: 9 a 14h · Tardes: 16.30 a 20.30h · Dissabtes: 9 a 14h

EL JARDÍ
DE CAN SORS
Carrer Mediterrània, 25
Tel. 935556154
www.eljardidecansors.es
info@eljardidecansors.es
Obert de dimecres a diumenge
a migdia (en temporada d'estiu,
també divendresi dissabte
al vespre)

OSTEOPATIA
ALELLA
ANNA PONS ABELLA
Osteòpata D.O.
Diplomada en fisioteràpia
Col. Núm. 4001
Carrer de les Heures, 15 · 08328 Alella · Tel. 608 129 832

KOKEGARDEN
Ceràmica
CLASSES
SETMANALS
I
TALLERS
PUNTUALS
Anselm Clavé 15 - Alella
t. 652 852 378 @koke.garden

portes i
automatismes
enric s.l.
NO TOTES
LES
PORTES
SÓN
IGUALS
C/ Indústria, 14 - P.I. Buvisa 08329 Teià - Barcelona
Tel: +34 93 555 93 88 - info@automatismesenric.com

Homs
interiorisme
CUINES I BANYS
Av. J. Roca Suàrez Llopos, 43 Teià
Tel. 93 540 37 69
www.materialshoms.com

Galeries Alella . c/ Santa Madrona, 8
Tel. 93 540 27 74
PERRUQUERIA
LIOTRIC
HOME I DONA
Horari: de 9 a 13 i de 15 a 19h
Dilluns tancat. Dissabte de 9 a 17h

Chiaravalle School
Maresme
Escola trilingüe Montessori per a nens
de 0 a 6 anys · Niu de 4 a 20 mesos
Comunitat infantil de 20 a 36 mesos ·
Casa de nens de 3 a 6 anys
Carrer Verdaguer 6 · Tel- 615 316 892
maresme@chiaravalleschool.es

Café - Bar Viñallonga
BAR - RESTAURANT
VIÑALLONGA
Rambla d'Angel Guimerà, 28 - 08328 Alella - Tel. 93 540 01 26

ESPAI DE PSICOLOGIA
INFANT · ADOLESCENT
PARELLA · FAMÍLIA
T. 606 42 52 22
www. espaialella.com · info@espaialella.com

TALLER GRANÉ sc
més de 40 anys al servei de l'automòbil
Reparació d'automòbil Benzina i Dièsel
Manteniment i Revisions
·Canvi d'oli
·Bateries
·Frens
·Autodiagnosi
·Filtres
·Amortidors
·Revisió Pre ITV
·Corretja distribució
HORARI:
De dilluns a divendres
de 8.30 a 13.30h
i de 15 a 19h
C/Comas, 12 Tel. 93 540 31 41 tallergrane@gmail.com

RESTAURANT
1789
www.restaurante1789.com
Rbla. Àngel Guimerà, 1
08328 - ALELLA (Barcelona)
Tel. 93 555 34 55
1789@restaurante1789.com

Horari
Dilluns - Divendres
9:30h a 20:00h
Dissabtes
10:00h a 14:00h
Alella i Cabrils
centre veterinari
935 403 376
Urgències: 619 790 804
info.alella@unavets.com
www.unavets.com/alella/ca
Torrent de Vallbona, 10
08328 Alella, Barcelona

TALLERS ALELLA
Miquel Alcalde i fills,s.c.p.
Treballs de manyeria en general
Serralleria i de Forja
Carrer del Mig, 17
08328 Alella
(BARCELONA)
Mòbil (Elias): 627 575 018
Mòbil: 661 727 119
tallersalella@hotmail.com

Xarel·lo
VINS · CAVES · LICORS
I UNA MICA DE TOT
VINS D'ALELLA
Àngel Guimerà · 30
08328 ALELLA · Barcelona
Tel. i fax 93 555 21 41
ferranaymar@ferranaymar.net

ÒPTICA ALELLA
Rambla Àngel Guimerà, 42
93 189 51 96
opticaalella@outlook.com
Òptica Alella
@opticaalella

Lapoli
Santa Madrona, 4 - Alella
Tel: 93 540 25 46

corpo
uniformes i roba laboral
roba personalitzada
accessoris i marxandatge
productes tèxtils
+34 653 54 31 53
hola@corpouniformes.com
www.corpouniformes.com
@corpouniformes
dill-div de 9:00h a 18:00h

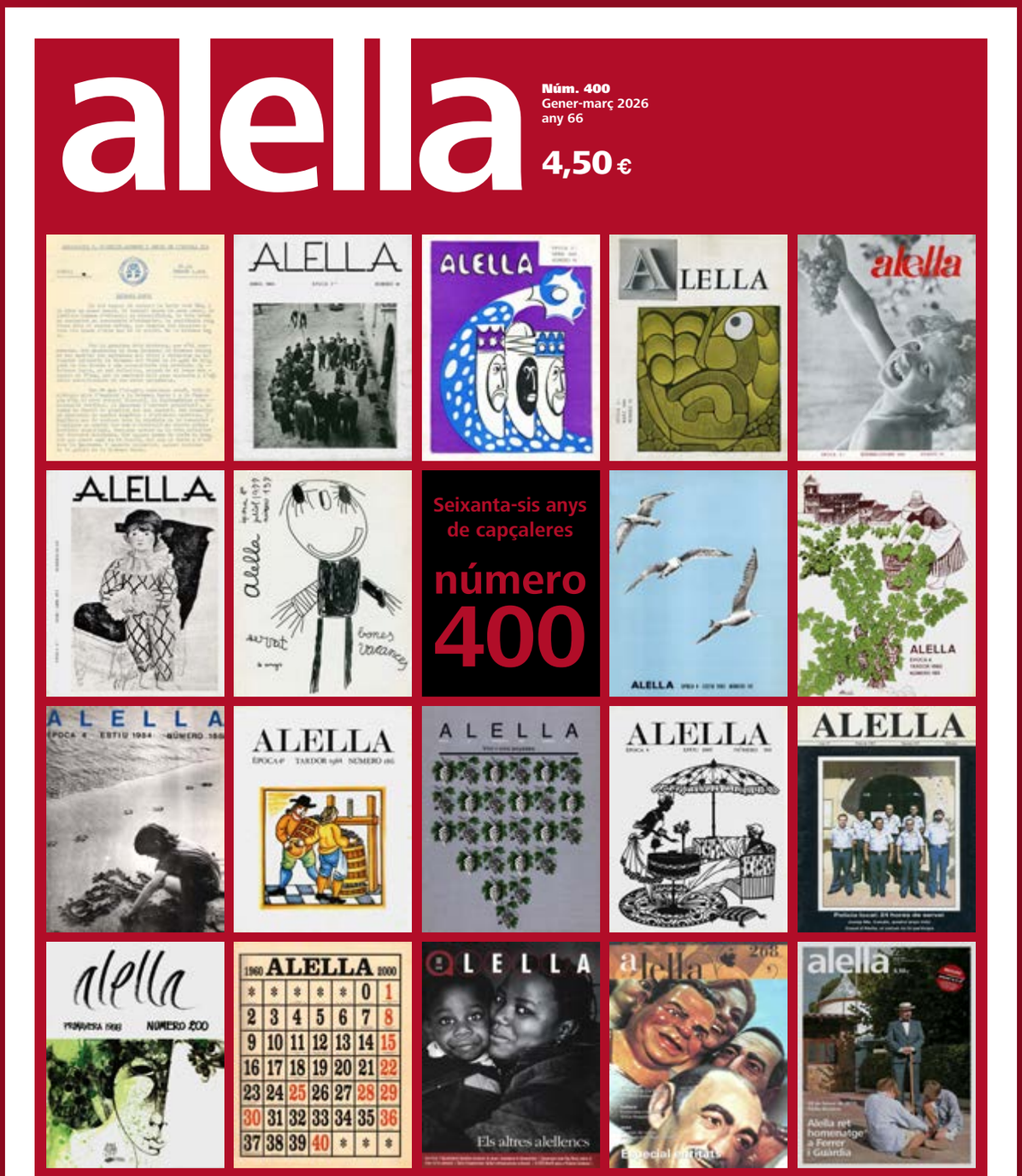

400 números

66 anys de voluntariat explicant Alella

Col·legi PINO

L'escola que ens agrada

Infantil

Primària

Secundària

Amb més de 60 anys d'experiència en l'ensenyament, el nostre centre fusiona una tradició sòlida amb un esperit constant d'innovació. Ubicats en un entorn natural privilegiat, eduquem en valors des d'un projecte que integra les millors metodologies pedagògiques i la Cultura de Pensament. Promovem un ús natural del català, el castellà i l'anglès com a eina fonamental per a una comunicació fluida. Aquest enfocament plurilingüe no només enriqueix la nostra convivència, sinó que impulsa un entorn basat en la inclusió i el respecte.

- Centre Autoritzat
- Cultura de Pensament
- Batxillerat Dual Americà
- Diplôme D'études
- Altes capacitats
- Royal Academy of Music
- Robòtica

Escaneja i descobreix com és un dia a la nostra escola

Riera Coma Clara, 19 Alella, Barcelona T. 93 555 44 11 info@pinoalella.com

pinoalella.com